

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 12. december 2017

Sag 91/2016

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Michael Juul Eriksen, beskikket)

og

T2

(advokat Kåre Pihlmann, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Aarhus den 29. oktober 2014 og af Vestre Landsrets 8. afdeling den 26. november 2015.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Poul Dahl Jensen, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen og Anne Louise Bormann.

Påstande

Dommen er anket af T1 og T2 med påstand om frifindelse, subsidiært hjemvisning af sagen til fornyet behandling ved landsretten, mere subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen samt stadfæstelse for så vidt angår udvisning af Danmark.

Anbringender

T1 og T2 har anført navnlig, at politiet har handlet i strid med retsplejelovens § 754 a og § 754 b samt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, ved at fremkalde en forbrydelse, der ikke ville være begået uden myndighedernes anvendelse af

civile agenter. Myndighedernes oprindelige kontakt til de tiltalte foregik ved anvendelse af de civile agenter D og Maria, som var dømt for narkotikakriminalitet, og som blev antaget af den amerikanske Drug Enforcement Administration (DEA) til at indgå en narkotikahandel.

Kontakten og opfordringen til at indgå en narkotikahandel udgør en ulovlig tilskyndelse, hvilket medfører, at de skal frifindes, jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 23. oktober 2015 i sagen Furcht mod Tyskland (nr. 54648/09), præmis 48-53, og dom af 5. februar 2008 i sagen Ramanauskas mod Litauen (nr. 74420/01), præmis 73.

Det er anklagemyndigheden, der har bevisbyrden for, at de civile agenter ikke har handlet i strid med reglerne i retsplejelovens § 754 a og § 754 b og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, og anklagemyndigheden har ikke løftet denne bevisbyrde.

Det fremgår af oplysningerne fra Colombia, at der ikke har verseret en strafferetlig efterforskning i Colombia, og at de involverede myndigheder ikke har fremlagt det relevante materiale fra agentaktionen, herunder de nødvendige tilladelser til implementering af og kontrolforanstaltninger vedrørende agentaktiviteterne. Myndighederne har herunder ikke sikret sig afhøring og adgang til kontraafhøring af den oprindelige agent, D, som indledte agentoperationen, ligesom intet er fremlagt, der viser, at man har sikret sig de nødvendige tilladelser, implementeringer og supervisering af de anvendte efterforskningsmetoder.

En retfærdig rettergang efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, forudsætter, at alt relevant materiale stilles til rådighed for forsvaret, jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 16. december 1992 i sagen Edwards mod Storbritannien (nr. 13071/87), præmis 36, og dom af 5. februar 2008 i sagen Ramanauskas mod Litauen (nr. 74420/01), præmis 71.

Konsekvensen af, at de samlede myndigheder indblandet i efterforskningen ikke fremlægger det relevante materiale fra agentaktionen, er, at materialet, som udspringer af agentaktionen, ikke må indgå i sagen som bevismateriale.

De tiltalte har til støtte for den subsidiære påstand anført, at landsretten ikke har anvendt reglerne i retsplejelovens § 754 a og § 754 b korrekt eller iagttaget Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Til støtte for den mere subsidiære påstand har de tiltalte anført, at de civile agents bistand har været afgørende for det pådømte forhold, hvorfor sanktionen skal nedsættes betydeligt.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der ikke har været tale om overtrædelse af det i retsplejelovens § 754 b, stk. 1, fastsatte provokationsforbud, og domfældelsen kan ikke anses for at være i strid med retten til en retfærdig rettergang i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Den civile agent Maria har ikke overtrådt provokationsforbuddet, idet Marias rolle ikke var afgørende for de tiltaltes vilje og evne til at indgå aftalen, der blev indgået i Aarhus den 5. december 2013 om levering af 200 kg kokain. Landsrettens flertal har lagt til grund, at de tiltalte udviste interesse for at indgå en handel om en stor mængde kokain under et forløb, der strakte sig over en lang periode med møder i Colombia, København og Aarhus, og at de under hele forløbet i Danmark udviste en vedholdenhed i forhold til at indgå aftalen. Landsrettens præmisser må forstås således, at det er lagt til grund, at initiativet til den aftale, som endte med at blive indgået i Aarhus, udgik fra de tiltalte.

Det må tillægges vægt, at de tiltalte har demonstreret omfattende viden om priser, afsætningsmuligheder og opbevaring mv. af narkotika. Det har formodningen imod sig, at man skulle kunne oparbejde en sådan viden uden at være involveret i narkotikakriminalitet. De tiltaltes forklaringer om, at de har været udsat for en ulovlig agentaktion i Colombia, er bedømt som utroværdige.

Landsretten har lagt til grund, at D alene har fungeret som meddeler for DEA og som den, der introducerede de tiltalte for Maria. Det forhold, at D på grund af frygt for repressalier ikke har ønsket at afgive forklaring under sagens behandling i Danmark, kan således ikke tillægges afgørende betydning. De danske myndigheder har udfoldet mange bestræbelser på at få D identificeret og afhørt som vidne, og der er under sagen redegjort for, hvorfor han ikke ønsker at afgive forklaring. Anklagemyndigheden har i øvrigt fremlagt alle de beviser, man har været i besiddelse af, og loyalt forsøgt at indhente yderligere oplysninger fra Colombia.

Domfældelsen i sagen kan på denne baggrund ikke antages at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Der er ikke grundlag for at udelukke nogen del af de beviser, der har været fremlagt under sagen, og der er således ikke grundlag for frifindelse eller hjemvisning af sagen til landsretten.

Til støtte for påstanden om skærpelse har anklagemyndigheden anført navnlig, at der i forarbejderne til § 754 b, stk. 2, 2. pkt., ikke udtrykkeligt er lagt op til, at en bistand, der ikke kan anses som yderst beskeden, skal tillægges vægt i formildende retning. Der er i modsætning til § 754 b, stk. 1, tale om et forbud af mere formel karakter. Tilsidesættelse af forbuddet i § 754 b, stk. 2, 2. pkt., bør derfor ikke tillægges vægt i formildende retning, eller også bør tilsidesættelsen i hvert fald tillægges mindre vægt i formildende retning end en overskridelse af provokationsforbuddet.

Hvis der bortses fra, at Marias bistand ikke kan betegnes som yderst beskeden, ville straffen i henhold til praksis blive udmålt tæt på strafmaksimum på fængsel i 16 år, også selv om der alene er tale om forsøg. Straffen for T1, som ifølge landsretten har haft en ledende rolle, skal udmåles højere end straffen for T2.

Supplerende sagsfremstilling

Østjyllands Politi anmodede ved brev af 19. juni 2014 de colombianske myndigheder om bistand til bl.a. identifikation og lokalisering af D. Af politikommissær Jesper ...s rapport af 29. september 2014 vedr. "Oplysninger fra Colombia" fremgår bl.a.:

"Den nordiske forbindelsesofficer i Bogota, Colombia, ..., har oplyst, at D som tidligere fremført er lokaliseret i Colombia, ligesom de colombianske myndigheder har været i kontakt med ham med henblik på evt. afhøring af de danske myndigheder.

Ifølge ... er alle efterfølgende forsøg på at få indgået en aftale om afhøring af D dog strandet. ... var ikke bekendt med årsagen til dette, og de colombianske myndigheder er ikke vendt tilbage med yderligere oplysninger om dette emne."

Østjyllands Politi anmodede ved brev af 17. februar 2015 igen om bistand til identifikation og lokalisering mv. af D samt denne gang også om udlevering af oplysninger i relation til de implicerede parter. Af kriminalassistent Jørgen ...s rapport af 19. august 2015 vedr. "Afhøring af D, født den 03.07.1954 boende et sted, som DEA er bekendt" fremgår bl.a.:

"Vidnet forklarede, at han var bekendt med, at T1 og T2 var blevet anholdt i Danmark.

Vidnet henledte opmærksomheden på, at han for nylig var blevet truet på gaden i Bogota af T2's kone. Hun havde anklaget ham for at være årsag til, at hendes mand T2 var blevet anholdt af politiet. Hun havde derpå fremsat trusler på livet mod vidnet. Hun havde truende sagt, at T2s bror ville dræbe ham. T2s bror skulle angiveligt være involveret i narkotikasalg.

Vidnet forklarede, at han ikke ønskede at udtale sig til politiet. Det var ikke hans skyld, at de to var blevet anholdt i Danmark.

Vidnet fastholdt, at han ikke ønskede at udtale sig til politiet.

Vidnet blev forespurgt om han var villig til, at rejse til Danmark for at afgive forklaring i en dansk retssag. Det ønskede vidnet ikke.

Vidnet blev forespurgt om han var villig til, at afgive forklaring via videolink. Det ønskede vidnet ikke.

Vidnet fik slutteligt forkyndt en vidneindkaldelse til at give fremmøde til retssagen i Danmark den 18. november 2015 kl. 11.00. Vidnet ønskede ikke, at give fremmøde."

Efter landsrettens dom anmodede Rigsadvokaten ved brev af 7. november 2016 de colombianske myndigheder om international retshjælp. Der ønskedes navnlig oplysninger, om T1 og T2 havde været genstand for efterforskning i Colombia. I brev af 15. februar 2017 fra doktor Ricardo Enrique Carriazo Zapata, Den Særlige Anklagemyndighed nr. 33 ved det Nationale, Særlige Direktorat for Narkotikabekæmpelse og Hvidvask af aktiver, fremgår bl.a. (oversættelse):

"Det skal først oplyses, at dette kontor 33 for den offentlige anklagemyndighed under Direktoratet for offentlige anklagemyndigheder med speciale i narkobekæmpelse og hvidvask, med hovedkontor i Cartagena, ikke har foretaget efterforskning, hvor T2 og T1 er eller har været involveret i forbrydelsen narkotikahandel, og heller ikke i andre forbrydelser, hvorfor vi ikke er i besiddelse af oplysninger om anmodninger under anmodningsretten eller andre slags ansøgninger, som måtte være sendt i eventuelle sager."

Af en redegørelse af 13. oktober 2017 fra advokaturchef ved Østjyllands Politi, Torben Thygesen, om kontakten til de colombianske myndigheder vedrørende de fremsendte retsanmodninger under efterforskningen af sagen fremgår bl.a.:

"I marts 2017 modtog jeg via forbindelsesofficeren svaret på Rigsadvokatens retsanmodning af 7. november 2016 (svar fra Fiscalía 33, som tidligere er fremsendt til Rigs-

advokaten). Dette svar blev tillige videresendt til- og drøftet med NEC samt med DEAs repræsentanter i København.

DEA har efterfølgende forsikret mig om, at der, som beskrevet i de skriftlige indlæg fra DEA og i forklaringerne fra vidnerne i sagen, eksisterede en efterforskning ved colombiansk politi i 2013. DEA satte mig herefter i forbindelse med anklager Yolanda Puig Garcia fra Fiscalia 10 i Colombia.

Under et telefonmøde den 20. april 2017 (med deltagelse af tolk og senioranklager Sine Cully) bekræftede anklager Yolanda Puig Garcia eksistensen af en efterforskning, hvori T1, under alias "Mario", indgik og hvor der bl.a. blev foretaget telefonaflytninger i 2013.

Anklager Yolanda Puig Garcia var indstillet på at bekræfte disse oplysninger skriftligt, men ville undersøge om dette krævede en ny retsanmodning.

Efter telefonmødet fremsendte jeg Rigsadvokatens retsanmodning af den 7. november 2016 samt svaret fra marts 2017 fra Fiscalia 33 til anklager Yolanda Puig Garcia, Fiscalia 10.

Da jeg i august 2017 endnu ikke havde hørt fra anklager Yolanda Puig Garcia, kontaktede jeg hende på ny via e-mail og siden telefonisk (bilag). Under en telefonsamtale den 17. august 2017 bad anklager Yolanda Puig Garcia mig om at fremsende en e-mail, hvori jeg præciserer, hvad jeg ønsker besvaret.

Jeg fremsendte herefter e-mail af 18. august 2017. I min e-mail henviser jeg til vores samtale i april 2017 og de oplysninger, jeg fik præsenteret under samtalen. Jeg præciserer, at jeg ønsker en officiel bekræftelse på, at der eksisterede en efterforskning som anført (bilag).

Jeg modtog et svar på denne e-mail den 22. august 2017 med en "bekræftelse" i en vedhæftet fil. I denne bekræftelse henvises til en efterforskning indledt i februar 2017 på baggrund af oplysninger fremsendt fra DEA (bilag).

Oplysningerne i "bekræftelsen" om bl.a. tidspunktet for efterforskningen mv. stemte ikke overens med de oplysninger, jeg tidligere havde fået og jeg fremsendte derfor e-mail af 25. august 2017. I denne e-mail henviser jeg til, at oplysningerne i bekræftelsen ikke passer med det tidligere oplyste (bilag).

Jeg modtog en e-mail med svar den 5. september 2017. Af svaret fremgår, at colombiansk politi har haft en efterforskning i 2013, og at der har været foretaget telefonaflytninger. Aflytningerne har afdækket, at en mand forsøgte at skaffe narkotika. Det fremgår af svaret, at optagelserne ikke nævner T1 og at det ikke kan konkluderes hvilken slags eller mængde narkotika, der markedsføres af organisationen. I efterforskningen indgik flere aliasser, herunder "Mario" (bilag).

Svarene af 22. august 2017 og 5. september 2017 blev sendt til DEAs repræsentanter ved Den Amerikanske Ambassade i København og til NEC, idet jeg undrede mig over indholdet af svaret.

Efter drøftelse med DEA og NEC kontaktede jeg den 4. oktober 2017 (efter forudgående varsel pr. e-mail) på ny anklager Yolanda Puig Garcia telefonisk. Under samtalen præciserede jeg, at jeg ønskede svar på, om T1 indgik i efterforskningen, og om han brugte alias "Mario" samt at besvarelsen nu hastede.

Anklager Yolanda Puig Garcia fremsendte kort tid efter samtalen en e-mail med en udtalelse i en vedhæftet fil. Den 5. oktober 2017 kontaktede jeg anklageren på ny og takkede for fremsendelsen.

Anklager Yolanda Puig Garcia fremsendte herefter e-mail med samme udtalelse i vedhæftet fil (bilag).

Udtalelsen dateret 4. oktober 2017 bekræfter eksistensen af en colombiansk efterforskning med flere telefonaflytninger, som blev indledt i 2013 og foretaget i samarbejde med DEA. Udtalelsen henviser til samme sagsnummer og telefonnummer som i "bekræftelsen" fremsendt i e-mail af 22. august 2017. De mistænkte i sagen var indblandet i forsøg på at sende narkotika fra Colombia til USA og Europa. Ifølge informationerne i sagen var T1, alias "Mario", forbundet med et af de aflyttede telefonnumre, men efterforskerne har ikke med sikkerhed bekræftet, hvem der brugte dette nummer (bilag)."

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 754 a og § 754 b lyder således:

"§ 754 a. Politiet må ikke som led i efterforskningen af en lovovertrædelse foranledige, at der tilbydes bistand til eller træffes foranstaltninger med henblik på at tilskynde nogen til at udføre eller fortsætte lovovertrædelsen, medmindre:

- 1) der foreligger en begrundet mistanke om, at lovovertrædelsen er ved at blive begået eller forsøgt,
- 2) efterforskningsskridtet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen og
- 3) efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover.

Stk. 2. Foranstaltninger, der træffes med henblik på at tilskynde nogen til at udføre eller fortsætte en lovovertrædelse, omfattes ikke af stk. 1, hvis politiet ikke herved påvirker væsentlige omstændigheder ved lovovertrædelsen.

§ 754 b. De foranstaltninger, som er nævnt i § 754 a, må ikke bevirke en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

Stk. 2. Foranstaltningerne må alene udføres af polititjenestemænd. Civile personer kan dog efter aftale med politiet yde bistand til at udføre eller fortsætte den lovovertrædelse, der efterforskes, når den bistand, der ydes, er yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen."

Regler om agenter blev indsat ved lov nr. 319 af 4. juni 1986 om ændring af retsplejeloven (Politiets anvendelse af agenter som led i efterforskningen af lovovertrædelser). Det fremgår

af bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1985-86, tillæg A, lovforslag nr. L 8 af 2. oktober 1985, sp. 343 ff.), at bestemmelserne svarer til lovudkastet i betænkning nr. 1023/1984. I bemærkningerne til lovudkastet i Justitsministeriets strafferetsplejeudvalgs betænkning nr. 1023/1984, hedder det bl.a.:

”Kapitel 3. Politiets anvendelse af agenter som led i efterforskningen af lovovertrædelser.

...

3.5.7. Virkning af overskridelse af grænsen for lovlig agentvirksomhed.

Den øvre grænse (provokationsforbuddet) er en absolut grænse, som ikke må overskrides ved politiets foranstaltninger, jfr. side 162 ff. Hvis grænsen alligevel overskrides, eller hvis den fastsatte regulering af agentvirksomhed ikke efterleves, opstår spørgsmålet om, hvad virkningerne heraf skal være. Overskridelsen kan tænkes at have betydning dels i relation til hovedmanden, dels i relation til agenten og de indblandede politifolk.

3.5.7.1. Virkning for hovedmanden.

Den omstændighed, at politiet har overskredet grænserne for lovlig agentvirksomhed kan ikke og bør efter udvalgets opfattelse ikke fritage hovedmanden for strafansvar. En sådan ordning ville være alt for rigoristisk. På den anden side kan det i særlige tilfælde ikke udelukkes, at retten efter en vurdering af sagen, herunder arten og karakteren af overskridelsen af provokationsforbuddet, frifinder den tiltalte, således som det skete ved den side 134 omtalte Østre landsretsdom, ligesom et tiltalefrafald efter omstændighederne vil kunne komme på tale, jfr. den norske Biggen-sag (side 239).

Det vil være naturligt, at retten ved strafudmålingen i medfør af straffelovens § 85 tager hensyn til overskridelse af provokationsforbuddet ved eventuelt at nedsætte straffen eller - navnlig ved mindre alvorlige lovovertrædelser - efter omstændighederne ved at træffe bestemmelse om strafbortfald.

Det er næppe muligt generelt at beskrive nærmere, hvorledes rettens vurdering skal foretages, og hvilken præcis indflydelse overskridelse af provokationsforbuddet bør have på strafudmålingen. Bevisbyrden for, at betingelserne i § 85 er opfyldt, må som udgangspunkt påhvile tiltalte, men hvis tiltalte antagelig gør omstændigheder, der kan føre til anvendelse af § 85, må det være politiets og anklagemyndighedens opgave at afkræfte disse omstændigheder.

...

Til § 754 b.

Bestemmelsen indeholder i *stk. 1* grænsen mellem tilladelig og utilladelig agentvirksomhed (kaldet den øvre grænse). Denne grænse kan også benævnes »provokationsforbuddet« eller »provokationsgrænsen«.

Udkastet foreslår, at den øvre grænse fastsættes på den måde, at agentens indflydelse på den strafbare handling udførelse eller fortsættelse ikke må medføre en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed, jfr. nærmere ovenfor side 162 ff.”

Bestemmelserne fik i det væsentlige deres nuværende ordlyd ved lov nr. 436 af 10. juni 2003 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Bekæmpelse af rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet). I bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 2002-03, tillæg A, lovforslag nr. L 218 af 23. april 2003, s. 6696 ff.) hedder det bl.a.:

”2. Retsplejelovens regler om agentvirksomhed mv.

...

2.2. Justitsministeriets overvejelser

...

2.2.1. Civile agenter

...

Der er efter arbejdsgruppens opfattelse behov for at ændre reglerne på en sådan måde, at det sikres, at politiagenten kan introduceres i det kriminelle miljø. I praksis er det ofte nødvendigt, at en sådan introduktion foregår via en civil person, der færdes i miljøet, og som kan formidle kontakten til bagmændene. Denne kontaktformidling kan indebære, at den civile person i begrænset omfang medvirker til den lovovertrædelse, der efterforskes, herunder bestiller en vareprøve. Sådanne handlinger vil i dag være i strid med forbudet mod civile agenter, jf. pkt. 2.1.3.

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der indføres en undtagelse til forbuddet mod brug af civile agenter, således at visse underordnede handlinger, der i dag falder inden for begrebet agentvirksomhed, vil kunne foretages af civile personer som agenter.

Der er derimod enighed i arbejdsgruppen om, at der i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke bør indføres en adgang til at benytte egentlige civile agenter. Anvendelsen af civile personer som egentlige agenter er forbundet med en række betænkeligheder, herunder navnlig at civile personer udsættes for en ikke ubetydelig personlig fare. Hertil kommer, at det i visse tilfælde kan være vanskeligt at føre kontrol med de pågældende.

Justitsministeriet kan tiltræde, at der af de af arbejdsgruppen anførte grunde bør være mulighed for at anvende civile personer til at foretage den nødvendige introduktion af politiagenten, hvilket indebærer, at den civile person skal kunne foretage visse tillidsskabende handlinger, herunder bestille en vareprøve. Der er tale om indledende aktiviteter, som ligger langt fra kerneområdet for agentvirksomhed, men som på den anden side i praksis har vist sig at være af afgørende betydning for at kunne iværksætte en politiagentaktion.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund en undtagelse til forbudet mod civile agenter. Det foreslås, at civile personer efter aftale med politiet kan yde bistand til at udføre eller fortsætte den lovovertrædelse, der efterforskes, når den bistand, der ydes, er yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 754 b, stk. 2, 2. pkt.

...

Den bistand, som en civil person lovligt kan udføre som agent i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 754 b, stk. 2, 2. pkt., skal afgrænses over for egentlig agentvirksomhed, som fortsat kun kan udføres af polititjenestemænd. Hvis bistanden ikke kan karakteriseres som yderst beskeden i forhold til den lovovertrædelse, der efterforskes, kan bistanden alene udføres af polititjenestemænd. Det skal endvidere bemærkes, at den øvre grænse for agentvirksomhed i § 754 b, stk. 1, også gælder for den civile persons bistand. Dette betyder, at den civile persons bistand ikke må indebære en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

2.2.3. Mistankekravet

...

Politiets og anklagemyndighedens repræsentanter i arbejdsgruppen har henledt opmærksomheden på, at den omstændighed, at der skal foreligge særlig bestyrket mistanke for anvendelse af agentreglerne, på uhensigtsmæssig måde hindrer brugen af dette efterforskningsskridt i en række tilfælde. Ofte vil politiets viden eller formodning om en forbrydelses planlægning eller iværksættelse alene være baseret på informationer fra en meddeler i miljøet. Østre Landsret har ved *utrykt kendelse af 18. september 1990 (2. afd., kære nr. 329/1990)* truffet afgørelse om, at oplysninger fra en anonym meddeler ikke i den pågældende situation var tilstrækkeligt til at fastslå, at der forelå en særlig bestyrket mistanke, hvorfor brug af agenter i denne situation var udelukket.

Der er på den baggrund enighed i arbejdsgruppen om, at det gældende mistankekrav bør ændres således, at der alene stilles krav om en begrundet mistanke om, at lovovertrædelsen er ved at blive begået eller forsøgt. Dette mistankekrav svarer i øvrigt til mistankekravet i bestemmelsen om varetægtsfængsling i § 762, stk. 1, samt ved legemsundersøgelse, jf. § 792 a, stk. 2, og offentliggørelse af fotografi af en formodet gerningsmand, jf. § 818, stk. 2. Ved efterforskningsskridt som ransagning (§ 794) og beslaglæggelse (§ 802) gælder et lempeligere mistankekrav (med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse).

Justitsministeriet kan tiltræde arbejdsgruppens forslag. For at gøre brugen af agenter mulig i de situationer, hvor politiets viden om planlægningen eller iværksættelsen af en lovovertrædelse oftest alene beror på oplysninger fra en meddeler, hvilket ofte vil være tilfældet ved f.eks. rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet, foreslås mistankekravet lempet til et krav om begrundet mistanke.

...

2.3. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

2.3.1. Anvendelse af civile agenter

Det følger af artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver har ret til en retfærdig rettergang. Anvendelsen af civile agenter som led i efterforskningen af en straffesag er ikke generelt i strid med artikel 6, men kan efter omstændighederne indebære en krænkelse af retten til en retfærdig rettergang.

Ved vurderingen af, om den konkrete anvendelse af en agent indebærer en krænkelse af konventionens artikel 6, er det efter Domstolens praksis afgørende, om agenten har tilskyndet til en forbrydelse, som ellers ikke ville være blevet begået, se Teixeira de Castro

mod Portugal, dom af 9. juni 1998 og Calabro mod Tyskland , afgørelse af 21. marts 2002.

Efter den foreslåede ordning kan civile personer yde bistand til at udføre eller fortsætte en lovovertrædelse, hvis den lovovertrædelse, som bistanden indebærer, er yderst beskeden i forhold til den lovovertrædelse, der efterforskes. Det følger af retsplejeloven, at den civile persons bistand ikke må indebære en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed. Efter Justitsministeriets opfattelse vil den foreslåede ordning dermed være i overensstemmelse med konventionens artikel 6 og de krav, der følger af Domstolens praksis.”

I betænkning nr. 218 afgivet af Folketingets Retsudvalg den 22. maj 2003 over ovennævnte lovforslag (Folketingstidende 2002-03, tillæg B, lovforslag nr. L 218, s. 1663 ff.) hedder det bl.a.:

”3. Indstillinger og politiske bemærkninger

...

Det har således især været kritiseret, at der med lovforslaget åbnes mulighed for at gøre brug af civile agenter.

Flertallet er ikke enig i denne kritik og vil i den forbindelse fremhæve, at der ikke er tale om generelt at tillade brug af civile agenter. Egentlig agentvirksomhed vil fortsat være forbeholdt polititjenestemænd. Lovforslaget indeholder alene en begrænset undtagelse, der tager sigte på de tilfælde, hvor det er afgørende for politiagentens muligheder for at komme til at virke, at en civil person i det kriminelle miljø kan hjælpe politiagenten med at komme ind i miljøet. I besvarelsen af udvalgets spørgsmål har justitsministeren præciseret, at det er udelukket, at en civil person kan bistå politiet på en måde, som er omfattet af agentreglerne, hvis dette ikke sker i sammenhæng med en planlagt politi-agentaktion. Den civile person kan desuden kun yde bistand af yderst beskeden omfang, og der vil være domstolskontrol i alle tilfælde, hvor en civil person skal yde en sådan bistand.

I den forbindelse er det væsentligt at være opmærksom på, at de almindelige betingelser for agentvirksomhed vil finde anvendelse, og den civile persons bistand vil ligesom en politiagents virksomhed være omfattet af det såkaldte provokationsforbud, som betyder, at den civile persons bistand ikke må forøge den efterforskede lovovertrædelsens omfang eller grovhed. Hvis retten under en efterfølgende straffesag mener, at den civile persons bistand har overskredet grænsen for lovlig agentvirksomhed, vil der – ligesom i dag – kunne tages hensyn hertil ved straffesagens afgørelse.

Justitsministeren har også over for udvalget tilkendegivet, at Rigsadvokaten vil udarbejde retningslinier for anvendelsen af civile personer som agenter.

Med hensyn til den kritik, der har været fremme vedrørende værdien af den civile agents forklaring er der grund til at være opmærksom på, at den civile persons begrænsede bistand med henblik på at introducere politiagenten normalt ikke vil spille nogen rolle i anklagemyndighedens bevisførelse med henblik på at få den tiltalte dømt.

Anklagemyndighedens bevisførelse vil således i praksis overvejende bygge på politiagentens forklaring om den tiltaltes rolle, eventuelt i kombination med mere objektive bevisdata i form af aflytning, ransagningsfund mv. Hertil kommer, at en eventuel vurdering af, om den civile agents motiver til at bistå politiet kan have betydning for skyldsspørgsmålet i sagen, vil være undergivet rettens frie bevisbedømmelse - på samme måde som i alle andre tilfælde, hvor der foreligger vidneforklaringer.”

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt politiets anvendelse af agenter er forenelig med Menneskerettighedskonventionens artikel 6. I Menneskerettighedsdomstolens dom af 14. februar 2017 i sagen Pătrașcu mod Rumænien (nr. 7600/09), hvor domstolen har gennemgået principperne for vurderingen af, hvornår der er tale om tilskyndelse til kriminalitet i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, hedder det bl.a.:

”2. The Court’s assessment

(a) General principles

27. The Court reiterates that the admissibility of evidence is primarily a matter for regulation by national law and, as a rule, it is for the domestic courts to assess the evidence before them (see, among other authorities, *Van Mechelen and Others v. the Netherlands*, 23 April 1997, § 50, Reports of Judgments and Decisions 1997-III; *Ramanauskas v. Lithuania* [GC], no. 74420/01, § 52, ECHR 2008; and *Bykov v. Russia* [GC], no. 4378/02, § 88, 10 March 2009).

28. In the specific context of investigative techniques used to combat drug trafficking and corruption, the Court’s long-standing view has been that, while the use of undercover agents may be tolerated provided that it is subject to clear restrictions and safeguards, the public interest cannot justify the use of evidence obtained as a result of police incitement, as to do so would expose the accused to the risk of being definitively deprived of a fair trial from the outset (see, among other authorities, *Teixeira de Castro v. Portugal*, 9 June 1998, §§ 35-36 and 39, Reports 1998-IV, and *Ramanauskas*, cited above, § 54).

29. In its extensive case-law on the subject, the Court has developed the concept of entrapment in breach of Article 6 § 1 of the Convention, as distinguished from the use of legitimate undercover techniques in criminal investigations. It has held that while the use of special investigative methods – in particular, undercover techniques – cannot in itself infringe the right to a fair trial, the risk of police incitement entailed by such techniques means that their use must be kept within clear limits (see *Ramanauskas*, cited above, § 51).

30. To distinguish entrapment from permissible conduct, the Court has developed the following criteria.

(i) *Substantive test of incitement*

31. When faced with a plea of incitement the Court will attempt, as a first step, to establish whether the offence would have been committed without the authorities' intervention. The definition of incitement given by the Court in *Ramanauskas* (cited above, § 55) reads as follows:

“Police incitement occurs where the officers involved – whether members of the security forces or persons acting on their instructions – do not confine themselves to investigating criminal activity in an essentially passive manner, but exert such an influence on the subject as to incite the commission of an offence that would otherwise not have been committed, in order to make it possible to establish the offence, that is, to provide evidence and institute a prosecution ...”

32. In deciding whether the investigation was “essentially passive”, the Court will examine the reasons underlying the covert operation and the conduct of the authorities carrying it out. It will also rely on whether there were objective suspicions that the applicant had been involved in criminal activity or was predisposed to commit a criminal offence (see *Bannikova v. Russia*, no. 18757/06, § 38, 4 November 2010). In particular, the Court has required that any preliminary information concerning pre-existing criminal intent must be verifiable, as it transpires from the cases of *Vanyan v. Russia* (no. 53203/99, § 49, 15 December 2005) and *Khudobin v. Russia* (no. 59696/00, § 134, ECHR 2006-XII).

33. In this connection, the Court in *Teixeira de Castro* (cited above, § 38) laid stress on the fact that the national authorities did not appear to have had any good reason to suspect the applicant of prior involvement in drug trafficking because he had no criminal record, no preliminary investigation concerning him had been opened and the drugs were not at his home, the applicant having obtained them from another person.

34. In addition to the aforementioned, the following may, depending on the circumstances of a particular case, also be considered indicative of pre-existing criminal activity or intent: the applicant's demonstrated familiarity with the current prices of drugs and the ability to obtain drugs at short notice (see *Shannon v. the United Kingdom* (dec.), no. 67537/01, ECHR 2004-IV) and his pecuniary gain from the transaction (see, a contrario, *Khudobin*, cited above, § 134).

35. Closely linked to the criterion of objective suspicions is the question of the point at which the authorities launched the undercover operation, that is to say whether the undercover agents merely “joined” the criminal acts or instigated them. Where the authorities claim that they acted upon information received from a private individual, the Court draws a distinction between an individual complaint and information coming from a police collaborator or informant (see *Miliniene v. Lithuania*, no. 74355/01, §§ 37-38, 24 June 2008; *Malininas v. Lithuania*, no. 10071/04, § 37, 1 July 2008; and *Gorgievski v. “the former Yugoslav Republic of Macedonia”*, no. 18002/02, §§ 52 and 53, 16 July 2009). The latter would run a significant risk of extending their role to that of agents provocateurs, in possible breach of Article 6 § 1 of the Convention, if they were to take part in a police-controlled operation. It is therefore crucial in each case to establish if the criminal act was already under way at the time when the source began collaborating

with the police (see *Veselov and Others v. Russia*, nos. 23200/10, 24009/07 and 556/10, § 91, 2 October 2012).

(ii) *Procedure deciding on the plea of incitement*

36. With the possible exception of *Teixeira de Castro* (cited above), where the Court found that there were sufficient grounds to establish entrapment on the basis of the substantive test only, as a general rule the Court will also examine the way the domestic courts dealt with the applicant's plea of incitement. In fact, as the case-law currently stands, the Court considers the procedural aspect a necessary part of the examination of an agent provocateur complaint (see *Bannikova*, cited above, § 51).

37. Moreover, in cases where a lack of file disclosure or the controversy of the parties' interpretation of events precludes the Court from establishing with a sufficient degree of certainty whether the applicant was subjected to police incitement, the procedural aspect might become decisive (see *Constantin and Stoian v. Romania*, nos. 23782/06 and 46629/06, §§ 56-57, 29 September 2009).

38. In examining the procedure followed by the domestic courts, the Court has had regard to the potential outcome of a successful plea of incitement (see *Bannikova*, cited above, § 53). To that end it has held that it falls to the prosecution to prove that there was no incitement, provided that the defendant's allegations are not wholly improbable. In the absence of any such proof, it is the task of the judicial authorities to examine the facts of the case and to take the necessary steps to uncover the truth in order to determine whether there was any incitement. Should they find that there was, they must draw inferences in accordance with the Convention (see *Ramanauskas*, cited above, § 70).

39. The Court has held that where an accused asserts that he was incited to commit an offence, the criminal courts must carry out a careful examination of the material in the file, since for the trial to be fair within the meaning of Article 6 § 1 of the Convention, all evidence obtained as a result of police incitement must be excluded. This is especially true where the police operation took place without a sufficient legal framework or adequate safeguards (see *Bannikova*, cited above, § 56).

40. Whatever form of procedure the domestic courts follow, the Court requires it to be adversarial, thorough, comprehensive and conclusive on the issue of entrapment. As regards the principles of adversarial proceedings and equality of arms, the Court has found these guarantees to be indispensable in the determination of an agent provocateur claim, particularly in the context of non-disclosure of information by the investigating authorities (see *Bannikova*, cited above, §§ 57-58, and, *mutatis mutandis*, *Morari v. Moldova*, 65311/09, § 35, 8 March 2016). The scope of the judicial review must include the reasons why the undercover operation was set up, the extent of the police's involvement in the offence, and the nature of any incitement or pressure to which the applicant was subjected. For instance, a procedure for the exclusion of evidence was found to satisfy these criteria (see *Ciprian Vlăduț and Ioan Florin Pop v. Romania*, nos. 43490/07 and 44304/07, § 83, 16 July 2015).

41. As a general rule the Court will require that undercover agents and other witnesses who can testify on the issue of incitement should be heard in court and cross-examined by the defence, or at least that detailed reasons should be given for a failure to do so

(see *Lagutin and Others v. Russia*, nos. 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 and 7451/09, § 101, 24 April 2014).

...

46. Furthermore, the Court notes that it was the police agent who initially contacted the applicant and then called him on several occasions to ask about the drug sale (see paragraph 9 above). However, it appears from the reports of 1 March and 14 April 2007 that the applicant had claimed that he could get drugs, promised to call X and subsequently did so, asking whether he was interested in buying. In these circumstances, the extent of the police's insistence cannot be measured from the material in the file (compare and contrast *Ciprian Vlăduț and Ioan Florin Pop*, cited above, § 86, where the police agent calculated the price for the transaction, renewed his offer, was insistent and threatened the applicant that he would take his business elsewhere if drugs were not produced rapidly).

47. In the light of the above, it is hard to discern clearly the basis on which the undercover operation was set up and whether the authorities had good reason to instigate it. The Court will therefore proceed to the second step of its assessment and examine whether the applicant was able to raise the issue of incitement effectively in the domestic proceedings, and assess the manner in which the domestic courts dealt with his plea.

48. The Government contended, *inter alia*, that the proceedings as a whole, including the way in which the evidence had been obtained, had been fair and that the courts had given a detailed interpretation of the evidence and had explained their conclusions thoroughly (see paragraph 26 above).

49. The Court observes that in the present case, the trial court was confronted with the applicant's plea of incitement, an allegation which was not wholly improbable (see paragraphs 44-46 above). The domestic court was therefore under an obligation to take the necessary steps to uncover the truth, while bearing in mind the burden of proof falling on the prosecution to prove that there had been no incitement. It should accordingly have verified, by assessing the information in the case file and, if necessary, reviewing the relevant material concerning the undercover operation and examining the officials and other individuals involved, what the basis was of the authorities' suspicion that the applicant might have been involved in drug dealing. The Court observes on this point that the domestic courts failed to verify the statement included in the initial report of 1 March 2007 that the police were in possession of information concerning the applicant's involvement in drug trafficking. That would have helped to clarify the reasons why the operation had been set up, more specifically whether the authorities acted upon information received from a private individual and therefore joined a continuous offence, or the information had been collected directly by the police, the latter running the risk of extending their role to that of agents provocateurs (see paragraph 35 above).

50. The Court further notes that X did testify before the domestic courts and that the applicant was given the opportunity to have him cross-examined. However, the questions asked by the applicant's representative, which were aimed at establishing whether the undercover operation had been authorised in the context of an ongoing investigation and hence, whether previous suspicions existed against the applicant, were disallowed by the domestic courts (see paragraph 14 above). In this context, X's statement did not offer the necessary clarifications in respect of the applicant's allegations of police incite-

ment. Elements such as the fact that the applicant was first contacted by X who asked him whether he could acquire drugs, or the fact that this initial contact had taken place before the undercover operation was formally authorised, were not analysed by the domestic courts. Nor did they consider the applicant's clean criminal record, the fact that no drugs were in his possession or the question whether the applicant would or would not have gained financially from the transaction."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 4. april 2017 i sagen Matanović mod Kroatien (nr. 2742/12) har Domstolen endvidere redegjort for, hvordan principperne for vurderingen af, hvornår der er tale om ulovlig tilskyndelse, skal anvendes. I dommen hedder det således bl.a.:

" - Methodology of the Court's assessment

131. It follows from the Court's case-law that a preliminary consideration in its assessment of a complaint of incitement relates to the existence of an arguable complaint that an applicant was subjected to incitement by the State authorities. In this connection, in order to proceed with further assessment, the Court must satisfy itself that the situation under examination falls prima facie within the category of "entrapment cases" (see, for cases where this criterion was not met, *Trifontsov v. Russia* (dec.), no. 12025/02, §§ 32-35, 9 October 2012, and *Lyubchenko v. Ukraine* (dec.), no. 34640/05, §§ 33-34, 31 May 2016).

132. If the Court is satisfied that the applicant's complaint falls to be examined within the category of "entrapment cases", it will proceed, as a first step, with the assessment under the substantive test of incitement (see paragraphs 123-124 above).

133. Where, under the substantive test of incitement, on the basis of the available information the Court could find with a sufficient degree of certainty that the domestic authorities investigated the applicant's activities in an essentially passive manner and did not incite him or her to commit an offence, that will normally be sufficient for the Court to conclude that the subsequent use in the criminal proceedings against the applicant of the evidence obtained by the undercover measure does not raise an issue under Article 6 § 1 of the Convention (see, for instance, *Scholer v. Germany*, no. 14212/10, § 90, 18 December 2014, and *Rymanov v. Russia* (dec.), no. 18471/03, 13 December 2016).

134. However, if the Court's findings under the substantive test are inconclusive owing to a lack of information in the file, the lack of disclosure or contradictions in the parties' interpretations of events (see *Bannikova*, cited above, §§ 52 and 67; see also *Edwards and Lewis v. the United Kingdom* [GC], nos. 39647/98 and 40461/98, § 46, ECHR 2004-X, and *V. v. Finland*, no. 40412/98, § 80, 24 April 2007) or if the Court finds, on the basis of the substantive test, that an applicant was subjected to incitement, contrary to Article 6 § 1 of the Convention, it will be necessary for the Court to proceed, as a second step, with the procedural test of incitement.

135. The Court applies this test in order to determine whether the necessary steps to uncover the circumstances of an arguable plea of incitement were taken by the domestic courts and whether in the case of a finding that there has been incitement or in a case in which the prosecution failed to prove that there was no incitement, the relevant inferences were drawn in accordance with the Convention (see *Ramanauskas*, cited above, §

70; Furcht, cited above, § 53, and Ciprian Vlăduț and Ioan Florin Pop v. Romania, nos. 43490/07 and 44304/07, § 88, 16 July 2015; see also Bannikova, cited above, §§ 53-57, concerning the relevant inferences to be drawn from a successful plea of incitement). The proceedings against an applicant would be deprived of the fairness required by Article 6 of the Convention if the actions of the State authorities had the effect of inciting the applicant to commit the offence for which he or she was convicted and the domestic courts did not address appropriately the allegations of incitement (see Ramanauskas, cited above, § 73; Constantin and Stoian v. Romania, nos. 23782/06 and 46629/06, § 64, 29 September 2009; and Sepil v. Turkey, no. 17711/07, § 36, 12 November 2013)."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 26. oktober 2006 i sagen Khudobin mod Rusland (nr. 59696/00), som der henvises til i Pătrașcu-sagen, hedder det bl.a.:

"135. Third, the Court recalls that a clear and foreseeable procedure for authorising investigative measures, as well as their proper supervision, should be put into place in order to ensure the authorities' good faith and compliance with the proper law-enforcement objectives (see Lüdi v. Switzerland, judgment of 15 June 1992, Series A no. 238; also see, mutatis mutandis, Klass and Others v. Germany, judgment of 6 September 1978, §§ 52-56, Series A no. 28). In the present case the police operation had been authorised by a simple administrative decision of the body which later carried out the operation. It transpires from the materials of the case that the text of that decision contained very little information as to the reasons for and purposes of the planned "test buy". Furthermore, the operation was not subjected to judicial review or any other independent supervision. In the absence of a comprehensive system of checks accompanying the operation (see paragraph 60 above), the role of the subsequent supervision by the trial court became crucial."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 5. februar 2008 i sagen Ramanauskas mod Litauen (nr. 74420/01, storkammerafgørelse), der er delvist citeret i Pătrașcu-sagen, hedder det endvidere:

"B. The Court's assessment

...

1. General Principles

...

55. Police incitement occurs where the officers involved – whether members of the security forces or persons acting on their instructions – do not confine themselves to investigating criminal activity in an essentially passive manner, but exert such an influence on the subject as to incite the commission of an offence that would otherwise not have been committed, in order to make it possible to establish the offence, that is, to provide evidence and institute a prosecution (see Teixeira de Castro, cited above, § 38, and, by way of contrast, Eurofinacom v. France (dec.), no. 58753/00, ECHR 2004-VII).

...

2. Application of these principles in the present case

...

67. To ascertain whether or not AZ and VS confined themselves to “investigating criminal activity in an essentially passive manner”, the Court must have regard to the following considerations. Firstly, there is no evidence that the applicant had committed any offences beforehand, in particular corruption-related offences. Secondly, as is shown by the recordings of telephone calls, all the meetings between the applicant and AZ took place on the latter’s initiative, a fact that appears to contradict the Government’s argument that the authorities did not subject the applicant to any pressure or threats. On the contrary, through the contact established on the initiative of AZ and VS, the applicant seems to have been subjected to blatant prompting on their part to perform criminal acts, although there was no objective evidence – other than rumours – to suggest that he had been intending to engage in such activity.

68. These considerations are sufficient for the Court to conclude that the actions of the individuals in question went beyond the mere passive investigation of existing criminal activity.

69. Article 6 of the Convention will be complied with only if the applicant was effectively able to raise the issue of incitement during his trial, whether by means of an objection or otherwise. It is therefore not sufficient for these purposes, contrary to what the Government maintained, that general safeguards should have been observed, such as equality of arms or the rights of the defence.

70. It falls to the prosecution to prove that there was no incitement, provided that the defendant’s allegations are not wholly improbable. In the absence of any such proof, it is the task of the judicial authorities to examine the facts of the case and to take the necessary steps to uncover the truth in order to determine whether there was any incitement. Should they find that there was, they must draw inferences in accordance with the Convention (see the Court’s case-law cited in paragraphs 49-61 above).

71. The Court observes that throughout the proceedings the applicant maintained that he had been incited to commit the offence. Accordingly, the domestic authorities and courts should at the very least have undertaken a thorough examination – as, indeed, the Constitutional Court urged in its judgment of 8 May 2000 – of whether the prosecuting authorities had gone beyond the limits authorised by the criminal conduct simulation model (see paragraph 14 above), in other words whether or not they had incited the commission of a criminal act. To that end, they should have established in particular the reasons why the operation had been mounted, the extent of the police’s involvement in the offence and the nature of any incitement or pressure to which the applicant had been subjected. This was especially important having regard to the fact that VS, who had originally introduced AZ to the applicant and who appears to have played a significant role in the events leading up to the giving of the bribe, was never called as a witness in the case since he could not be traced. The applicant should have had the opportunity to state his case on each of these points.

72. However, the domestic authorities denied that there had been any police incitement and took no steps at judicial level to carry out a serious examination of the applicant’s

allegations to that effect. More specifically, they did not make any attempt to clarify the role played by the protagonists in the present case, including the reasons for AZ's private initiative in the preliminary phase, despite the fact that the applicant's conviction was based on the evidence obtained as a result of the police incitement of which he complained.

Indeed, the Supreme Court found that there was no need to exclude such evidence since it corroborated the applicant's guilt, which he himself had acknowledged. Once his guilt had been established, the question whether there had been any outside influence on his intention to commit the offence had become irrelevant. However, a confession to an offence committed as a result of incitement cannot eradicate either the incitement or its effects.

73. In conclusion, while being mindful of the importance and the difficulties of the task of investigating offences, the Court considers, having regard to the foregoing, that the actions of AZ and VS had the effect of inciting the applicant to commit the offence of which he was convicted and that there is no indication that the offence would have been committed without their intervention. In view of such intervention and its use in the impugned criminal proceedings, the applicant's trial was deprived of the fairness required by Article 6 of the Convention.

74. There has therefore been a violation of Article 6 § 1 of the Convention."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 23. oktober 2014 i sagen Furcht mod Tyskland (nr. 54648/09), der ligeledes omhandlede spørgsmålet om tilskyndelse til kriminalitet ved anvendelse af agenter, hedder det bl.a.:

"b) The Court's assessment

(i) Relevant principles

46. The Court reiterates that the admissibility of evidence is primarily a matter for regulation by national law and, as a rule, it is for the national courts to assess the evidence before them. The Court, for its part, must ascertain whether the proceedings as a whole, including the way in which evidence was taken, were fair (see, among other authorities, *Teixeira de Castro v. Portugal*, 9 June 1998, § 34, Reports of Judgments and Decisions 1998-IV; and *Ramanauskas v. Lithuania* [GC], no. 74420/01, § 52, ECHR 2008).

47. The use of undercover agents may be tolerated provided that it is subject to clear restrictions and safeguards (see *Teixeira de Castro*, cited above, §§ 35-36; and *Ramanauskas*, cited above, § 54). While the rise in organised crime undoubtedly requires that appropriate measures be taken, the right to a fair administration of justice nevertheless holds such a prominent place that it cannot be sacrificed for the sake of expedience (see *Teixeira de Castro*, cited above, § 36). The public interest in the fight against crime cannot justify the use of evidence obtained as a result of police incitement, as to do so would expose the accused to the risk of being definitively deprived of a fair trial from the outset (see, *inter alia*, *Teixeira de Castro*, cited above, §§ 35-36; *Edwards and Lewis v. the United Kingdom* [GC], nos. 39647/98 and 40461/98, §§ 46 and 48, ECHR

2004-X; Vanyan v. Russia, no. 53203/99, § 46, 15 December 2005; Khudobin v. Russia, no. 59696/00, § 133, ECHR 2006-XII (extracts); Ramanauskas, cited above, § 54; and Bannikova v. Russia, no. 18757/06, § 34, 4 November 2010).

48. When faced with a plea of police incitement, or entrapment, the Court will attempt to establish whether there has been such incitement or entrapment (substantive test of incitement; see Bannikova, cited above, § 37). Police incitement occurs where the officers involved do not confine themselves to investigating criminal activity in an essentially passive manner, but exert such an influence on the subject as to incite the commission of an offence that would otherwise not have been committed, in order to make it possible to establish the offence, that is, to provide evidence and institute a prosecution (see Ramanauskas, cited above, § 55 with further references; and Bannikova, cited above, § 37; compare also Pyrgiotakis v. Greece, no. 15100/06, § 20, 21 February 2008). The rationale behind the prohibition on police incitement is that it is the police's task to prevent and investigate crime and not to incite it.

49. In order to distinguish police incitement, or entrapment, in breach of Article 6 § 1 from the use of legitimate undercover techniques in criminal investigations, the Court has developed the following criteria.

50. In deciding whether the investigation was “essentially passive” the Court will examine the reasons underlying the covert operation and the conduct of the authorities carrying it out. The Court will rely on whether there were objective suspicions that the applicant had been involved in criminal activity or was predisposed to commit a criminal offence (see Bannikova, cited above, § 38).

51. The Court has found, in that context, in particular, that the national authorities had had no good reason to suspect a person of prior involvement in drug trafficking where he had no criminal record, no preliminary investigations had been opened against him and there was nothing to suggest that he had a predisposition to become involved in drug dealing until he was approached by the police (see Teixeira de Castro, cited above, § 38; confirmed in Edwards and Lewis, cited above, §§ 46 and 48; Khudobin, cited above, § 129; Ramanauskas, cited above, § 56; and Bannikova, cited above, § 39; see also Pyrgiotakis, cited above, § 21). In addition to the aforementioned, the following may, depending on the circumstances of a particular case, also be considered indicative of pre-existing criminal activity or intent: the applicant's demonstrated familiarity with the current prices for drugs and ability to obtain drugs at short notice (compare Shannon v. the United Kingdom (dec.), no. 67537/01, ECHR 2004-IV) and the applicant's pecuniary gain from the transaction (see Khudobin, cited above, § 134; and Bannikova, cited above, § 42).

52. When drawing the line between legitimate infiltration by an undercover agent and incitement of a crime the Court will further examine the question whether the applicant was subjected to pressure to commit the offence. In drug cases it has found the abandonment of a passive attitude by the investigating authorities to be associated with such conduct as taking the initiative in contacting the applicant, renewing the offer despite his initial refusal, insistent prompting, raising the price beyond average or appealing to the applicant's compassion by mentioning withdrawal symptoms (see, among other cases, Bannikova, cited above, § 47; and Veselov and Others v. Russia, nos. 23200/10, 24009/07 and 556/10, § 92, 2 October 2012).

53. When applying the above criteria, the Court places the burden of proof on the authorities. It falls to the prosecution to prove that there was no incitement, provided that the defendant's allegations are not wholly improbable. In practice, the authorities may be prevented from discharging this burden by the absence of formal authorisation and supervision of the undercover operation (see Bannikova, cited above, § 48). The Court has emphasised in that context the need for a clear and foreseeable procedure for authorising investigative measures, as well as for their proper supervision. It considered judicial supervision as the most appropriate means in case of covert operations (see Bannikova, cited above, §§ 49-50; compare also Edwards and Lewis, cited above, §§ 46 and 48)."

Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af 21. marts 2002 i sagen Calabrò mod Italien og Tyskland (nr. 59895/00) omhandlede bl.a. spørgsmålet, om det var en krænkelse af artikel 6, at et vidne, der havde optrådt som agent i sagen, ikke kunne afgive forklaring under domstolens behandling af sagen. I afgørelsen hedder det bl.a.:

"The Court considers that it was not for the Italian authorities to make enquiries to establish the whereabouts of a person residing on the territory of a foreign State. By making an order for Jürgen's attendance and issuing an international request for evidence on commission, the Criminal Court and the Court of Appeal used the means at their disposal under domestic law to secure the presence of the witness concerned. Moreover, they had no alternative but to rely on the information received from qualified sources based in Germany, and in particular the Wiesbaden district judge and the BKA. Under these circumstances, the Italian authorities cannot be accused of a lack of diligence engaging their responsibility before the Convention institutions (see *Kostu v. Italy* (dec.), no. 33399/96, 9 March 1999).

...

In the present case, however, the undercover agent had merely made it known that he was prepared to import and sell very large quantities of drugs. As is clear from the judgment of the Milan Criminal Court of 22 January 1996, the applicant then contacted Jürgen of his own volition, paid him a sum of money and organised a rendezvous to take delivery of 46 kg of cocaine. In so doing, he showed that he was involved in an international drug-trafficking ring."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 24. april 2014 i sagerne Lagutin m.fl. mod Rusland (nr. 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 og 7451/09), der ligesom Calabrò-sagen omhandlede spørgsmålet om vidneførsel, hedder det bl.a.:

"101. For the same reasons the Court will generally require that the undercover agents and other witnesses who could testify on the issue of incitement should be heard in court and be cross-examined by the defence, or at least that detailed reasons should be

given for a failure to do so (see Lüdi, § 49; Sequeira; Shannon; and Bulfinsky, § 45, all cited above; and Kuzmickaja v. Lithuania (dec.), no. 27968/03, 10 June 2008).

...

122. In cases such as the present ones the determination of an entrapment plea is inseparable from the question of the defendant's guilt, and the failure to address it compromised the outcome of the applicants' trials beyond repair. It was also at odds with the fundamental guarantees of a fair hearing, in particular the principles of adversarial proceedings and the equality of arms. The courts did not ensure that the prosecution had discharged the burden of proof by establishing that there had been no incitement and thus unduly placed the burden of adducing evidence of entrapment on the applicants. However, since the "operational information" was not disclosed, it was impossible for the applicants to challenge its content and relevance, and that burden was impossible to discharge. Consequently, the applicants were put at a disadvantage vis-à-vis the prosecution with nothing to counterbalance that, restore the equality of arms and achieve the overall fairness of the criminal proceedings."

I Menneskerettighedsdomstolens dom af 16. december 1992 i sagen Edwards mod Storbritannien (nr. 13071/87), der bl.a. vedrørte tiltaltes manglende adgang til bevismateriale, som anklagemyndigheden var i besiddelse af, hedder det bl.a.:

"36. The Court considers that it is a requirement of fairness under paragraph 1 of Article 6 (art. 6-1), indeed one which is recognised under English law, that the prosecution authorities disclose to the defence all material evidence for or against the accused and that the failure to do so in the present case gave rise to a defect in the trial proceedings.

However, when this was discovered, the Secretary of State, following an independent police investigation, referred the case to the Court of Appeal which examined the transcript of the trial including the applicant's alleged confession and considered in detail the impact of the new information on the conviction (see paragraphs 11-14 above)."

Højesterets begrundelse og resultat

Denne sag angår i første række, om T1 og T2 har været genstand for en agentaktion i strid med retsplejelovens § 754 a og § 754 b, og om domfældelsen af dem er sket i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 om retten til en retfærdig rettergang. I givet fald skal der endvidere tages stilling til betydningen heraf, herunder for strafansvar og strafudmåling.

Retsplejelovens regler om agenter

Politiet må ikke udøve agentvirksomhed ved som led i efterforskningen at foranledige, at der tilbydes bistand til eller træffes foranstaltninger med henblik på at tilskynde nogen til at udføre eller fortsætte en lovovertrædelse, medmindre betingelserne i § 754 a og § 754 b er opfyldt.

Efter § 754 a, stk. 1, nr. 1, er det en betingelse, at der er begrundet mistanke om, at lovovertrædelsen er ved at blive begået eller forsøgt, og efter § 754 b, stk. 1, må agentvirksomheden ikke bevirke en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed (provokationsforbudet). Agentvirksomhed må efter § 754 b, stk. 2, 1. pkt., kun udføres af polititjenestemænd. Civile personer kan dog efter stk. 2, 2. pkt., efter aftale med politiet yde bistand til at udføre eller fortsætte den lovovertrædelse, der efterforskes, når bistanden er yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i sager om agenter

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis efter artikel 6 om retten til en retfærdig rettergang, at det som udgangspunkt er national ret, der regulerer, hvilke beviser der skal tillades, og de nationale domstole, der skal foretage bevisbedømmelsen, jf. bl.a. dom af 14. februar 2017 i sagen *Pătrașcu mod Rumænien* (nr. 7600/09), præmis 27-35 og 46. Om efterforskning af bl.a. narkotikakriminalitet har Domstolen udtalt, at anvendelsen af agenter kan accepteres, hvis det er undergivet klare begrænsninger og sikkerhedsforanstaltninger, men at den offentlige interesse ikke kan retfærdiggøre brugen af beviser tilvejebragt ved ”police incitement” (i det følgende benævnt provokation). Ifølge Domstolens praksis er der tale om provokation, når de efterforskende myndigheder eller personer, der handler efter deres instruktion, ikke begrænser sig til at efterforske kriminel aktivitet på en i det væsentlige passiv måde, men udøver en sådan indflydelse på en person, at de derved tilskynder til en lovovertrædelse, der ellers ikke ville være blevet begået. Domfældelse på grundlag af beviser skaffet ved agentvirksomhed kan efter Domstolens praksis være i overensstemmelse med artikel 6, uanset om agenten er en polititjenestemand eller en civil person, som handler efter politiets instruks. Der er ikke efter Domstolens praksis et krav svarende til retsplejelovens § 754 b, stk. 2, 2. pkt., hvorefter en civil person kun må yde en yderst beskeden bistand.

Hvis en tiltalt gør gældende, at der er tale om provokation, vil Domstolen for det første foretage en materiel bedømmelse heraf. Afgørelsen beror på en samlet vurdering af en lang række momenter. Domstolen lægger bl.a. vægt på begrundelsen for agentaktionen og myndighedernes adfærd, herunder om den, der har været genstand for agentaktionen, har været udsat for pres. Ved vurderingen af, om personen har været udsat for pres, indgår bl.a., hvem der har taget initiativ til kontakterne, om agenten gentager et tilbud, efter at dette er blevet afslået, og om en agent, der tilbyder at købe narkotika, sætter prisen højere end sædvanligt, jf. herved

Domstolens dom af 23. oktober 2014 i sagen Furcht mod Tyskland (nr. 54648/09), præmis 52. Domstolen lægger endvidere vægt på, om der er en objektivt begrundet mistanke om, at den pågældende var involveret i kriminel aktivitet eller var tilbøjelig ("predisposed") til at begå en lovovertrædelse. Ved denne vurdering indgår det bl.a., om den pågældende var tidligere straffet, og i sager om tiltale for salg af narkotika indgår det, om vedkommende ved agentens henvendelse var i besiddelse af narkotika eller måtte skaffe det fra andre. Også viden om priser på narkotika og evne til at skaffe dette med kort varsel kan ifølge Domstolen være en indikation af eksisterende kriminel aktivitet eller hensigt. Domstolen lægger endvidere vægt på, hvornår i forløbet myndighederne har indsat en agent, herunder om det er sket, inden udførelsen af den strafbare handling er påbegyndt. Hvis myndighederne handler på grundlag af oplysninger fra en kilde, der er meddeler for eller samarbejder med politiet, er det ifølge Domstolen centralt at fastslå, om den kriminelle handling allerede var påbegyndt, da kilden begyndte at samarbejde med politiet. Det følger endvidere af Domstolens dom af 26. oktober 2006 i sagen Khudobin mod Rusland (nr. 59696/00), præmis 135, at der skal være klare og forudsigelige procedurer for godkendelse af og kontrol med efterforskningsforanstaltninger, og at det har betydning, om anvendelse af agenter er undergivet domstolskontrol eller kontrol fra en anden uafhængig myndighed.

Hvis Domstolen efter den materielle bedømmelse ikke med tilstrækkelig sikkerhed er overbevist om, at der ikke er tale om provokation, foretager Domstolen en vurdering af de nationale domstoles behandling af tiltaltes påstand om, at der er tale om provokation, jf. herved dom af 4. april 2017 i sagen Matanović mod Kroatien (nr. 2742/12), præmis 133 og 134. Det følger af Domstolens praksis vedrørende denne processuelle vurdering, at hvis en tiltalt gør gældende at have været udsat for provokation, skal de nationale domstole foretage en omhyggelig vurdering af sagens oplysninger i en proces, der er kontradiktorisk, grundig og omfattende, jf. bl.a. den nævnte dom af 14. februar 2017 i Pătrașcu-sagen, præmis 36-41. Hvis den tiltaltes påstand ikke er helt usandsynlig, påhviler det anklagemyndigheden at bevise, at der ikke foreligger provokation. Agenter og andre vidner, der kan forklare om en påstået provokation, skal afhøres i retten, eller der skal i hvert fald gives en detaljeret begrundelse for, hvorfor dette ikke er sket, jf. herved dom af 24. april 2014 i sagerne Lagutin m.fl. mod Rusland (nr. 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 og 7451/09). I Domstolens afgørelse af 21. marts 2002 i sagen Calabrò mod Italien og Tyskland (nr. 59895/00) fandt Domstolen, at det ikke var en krænkelse af artikel 6, stk. 1, at et vidne, der havde optrådt som agent i sagen, ikke afgav

forklaring under de italienske domstoles behandling af sagen, idet domstolene havde gjort tilstrækkeligt for at forsøge at få agenten, som opholdt sig i udlandet, til at møde i retten.

Den konkrete sag

De tiltalte har anført, at de af D og af den civile agent, som under sagen er benævnt Maria, i strid med provokationsforbuddet i retsplejelovens § 754 b, stk. 1, jf. § 754 a, blev tilskyndet til at begå en lovovertrædelse, og at domfældelsen af dem er sket i strid med retten til en retfærdig rettergang efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Iværksættelse af en agentaktion mod de tiltalte blev godkendt af Retten i Aarhus ved kendelse af 25. oktober 2013, efter at byretten var blevet forelagt en udførlig beskrivelse af den planlagte aktion, herunder at der ville blive anvendt en civil agent. Byretten vurderede, at der på grundlag af de da foreliggende oplysninger var begrundet mistanke om, at der blev planlagt indførelse eller salg af betydelige mængder kokain. Resultatet af efterforskningen og den videre anvendelse af den civile agent samt indsættelse af en politiagent blev ligeledes forelagt for byretten, der vurderede, at efterforskningen yderligere havde bestyrket mistanken, og ved kendelse af 8. november 2013 godkendte byretten yderligere anvendelse af agenter. Byretten tog endvidere stilling til agentaktionen ved kendelser af 4. og 5. december 2013. Der har således været løbende domstolskontrol med agentaktionen i Danmark.

Byrettens og landsrettens domfældelse af de tiltalte er baseret på en grundig gennemgang af sagens beviser, hvor der er taget stilling til de tiltaltes påstande om provokation. Som led i bevisførelsen for byret og landsret har de politifolk, der har deltaget i agentaktionen, herunder den engelske politiagent, der deltog i møderne med de tiltalte i december 2013 i Aarhus, den civile agent Maria og specialagent C, som har deltaget i den overordnede planlægning af efterforskningen mod de tiltalte fra det amerikanske narkotikapolitis (DEA) side, afgivet forklaringer, og de tiltalte har haft lejlighed til at stille spørgsmål til disse vidner. Endvidere er den ”pin-to-pin” telefonkorrespondance, som Maria førte med T1, og politiets aflytningsmateriale vedrørende møderne i Danmark mellem Maria, de tiltalte og politiagenten fremlagt.

Anklagemyndigheden har fremlagt alt materiale, som den er i besiddelse af. Anklagemyndigheden har endvidere forsøgt ved hjælp af bl.a. retsanmodninger og besøg i Colombia at ind-

hente oplysninger om, hvorvidt der har været en efterforskning mod de tiltalte i Colombia, og at formå D til at møde som vidne. Højesteret finder, at byret og landsret efter de tiltaltes egne forklaringer og de øvrige beviser i sagen har haft tilstrækkeligt grundlag for at tage stilling til de tiltaltes forklaringer om Ds rolle. Højesteret finder derfor, at de manglende oplysninger om efterforskning i Colombia og den manglende vidneafhøring af D ikke udgør et brud på de tiltaltes ret til en retfærdig rettergang efter konventionens artikel 6, jf. herved Domstolens afgørelse af 21. marts 2002 i sagen Calabrò mod Italien og Tyskland.

Det fremgår af byrettens dom, at byretten har lagt til grund som forklaret af specialagent C, at D alene var meddeler for DEA. Byretten har i sin bevisvurdering taget højde for, at det ikke kan udelukkes, at D har haft særlige motiver til at ville skade de tiltalte. Byretten har imidlertid vurderet, at de tiltaltes forklaringer om, at de af D blev presset til at holde møder med Maria, fordi D skyldte dem penge, og at de forventede, at de ved at hjælpe D kunne få pengene tilbage, var utroværdige. Også landsretten har tilsidesat de tiltaltes forklaringer om, at baggrunden for forhandlingerne med Maria i Danmark var, at det var deres eneste mulighed for at få de penge, som de havde lånt til D, tilbage. Efter landsrettens bevisresultat, som Højesteret ikke kan prøve, er de tiltaltes handlinger således ikke forårsaget af tilskyndelse i strid med retsplejelovens § 754 b fra Ds side.

Byretten har ved sin vurdering af betydningen af Marias rolle for de tiltaltes vilje til at gennemføre kokainhandlen lagt vægt på, at de tiltalte i forløbet, der strakte sig over flere måneder, har været ganske vedholdende for at gennemføre kokainhandlen i Danmark, og at de har presset på over for Maria for at indgå aftaler herom både forud for møderne i oktober og i december 2013. Der er således efter byrettens bevisvurdering ikke noget, der peger på, at de tiltalte ikke ville have gennemført kokainhandlen, hvis Marias rolle havde været mere tilbagetrukket. Byretten har tillige lagt vægt på, at de tiltalte på flere tidspunkter både under møderne i oktober og december og mellem disse møder har haft mulighed for at trække sig tilbage fra forhandlingerne.

Også landsrettens flertal har fundet, at der ikke er grundlag for at antage, at Marias rolle var afgørende for de tiltaltes vilje og evne til at indgå aftalen. Landsrettens flertal har herved lagt vægt på, at de tiltalte udviste stor interesse for at indgå en handel om en stor mængde kokain, og at forløbet strakte sig over en lang periode med møder i Colombia, København og Aarhus.

De tiltalte har ifølge landsrettens flertal under hele forløbet udvist en vedholdenhed i forhold til at indgå aftalen. Flertallet har tillige tillagt det betydning, at aftalen blev indgået på møderne i december 2013, hvor Maria ikke deltog. Højesteret finder, at landsrettens præmisser må forstås således, at landsretten har fundet det bevist, at Maria ikke har provokeret de tiltalte til at begå en lovovertrædelse, de ellers ikke ville have begået, og at hans rolle ikke har bevirket en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed, jf. retsplejelovens § 754 b, stk. 1.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at de tiltalte ikke har været genstand for en agentaktion i strid med provokationsforbuddet i retsplejelovens § 754 b, stk. 1, jf. § 754 a, og at domfældelsen ikke er i strid med retten til en retfærdig rettergang efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6. Der er herefter ikke grundlag for at frifinde de tiltalte, at hjemvise sagen til fornyet behandling ved landsretten eller at lade straffen bortfalde.

Såvel byret som landsret har vurderet, at den bistand, der blev ydet af Maria, gik ud over, hvad der kan ydes af en civil person efter retsplejelovens § 754 b, stk. 2, 2. pkt. Højesteret tiltræder byrettens og landsrettens vurdering og finder, at en sådan overskridelse efter omstændighederne kan tillægges betydning ved strafudmålingen.

Strafudmåling

De tiltalte er fundet skyldige i forsøg på indførsel og videreoverdragelse af 200 kg kokain. Efter sagens omstændigheder, herunder at Marias rolle under forhandlingerne med de tiltalte i både Colombia og Danmark indebar en betydelig overskridelse af forbuddet i retsplejelovens § 754 b, stk. 2, 2. pkt., mod, at en civil person yder mere end en yderst beskeden bistand, tiltræder Højesteret, at straffen for T1 er fastsat til fængsel i 12 år og for T2 til fængsel i 10 år.

Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at de tiltalte skal udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Konklusion

Højesteret stadfæster dommen.

De tiltalte har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

De tiltalte skal betale sagens omkostninger for Højesteret, herunder hver især salær til deres beskikkede forsvarere.

D O M

afsagt den 26. november 2015 af Vestre Landsrets 8. afdeling (dommerne Lis Frost, Stig Glent-Madsen og Lisbeth Kjærgaard (kst.) med domsmænd) i ankesag

V.L. S-2276-14

Anklagemyndigheden

mod

T1

født ... 1984

(advokat Michael Juul Eriksen, Åbyhøj)

og

T2

født ... 1967

(advokat Anders Skaaning Mathiesen, København)

Retten i Aarhus har den 29. oktober 2014 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. 1-3618/2014).

Påstande

De tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået dom i overensstemmelse med tiltalen i 1. instans og skærpeelse.

Forklaringer

De tiltalte og vidnerne politiagent 231A, specialagent C, Maria, kriminalassistent Jørgen ... og politikommissær ... Christiansen har for landsretten i det væsentlige forklaret som i 1. instans. Der er endvidere afgivet vidneforklaring af J, politiagent 229A, kriminalassistent ... Nielsen og politikommissær ... Jørgensen.

Tiltalte T1 har supplerende forklaret, at der i Colombia var tale om et forløb på 16 måneder. Forløbet startede, da han lærte D at kende i midten af 2012. Maria lærte han at kende den 27. maj 2013. Fra juli 2012 til møderne i Danmark er der lang tid, som ikke er dokumenteret under sagen. Denne periode har stor betydning, og retten har kun fået en lille del af informationerne i den pågældende periode.

Det er ikke alt, som er gengivet i byrettens dom, der er korrekt, men de store linjer er rigtigt gengivet. Det er ikke korrekt, når det fremgår, at han i februar 2013 skulle være indrejst i Colombia to gange. Han fløj kun en gang til Colombia, og det var den 24. februar 2013, hvor han havde fødselsdag.

Siden han rejste til Spanien første gang i 2007–2008, har han bl.a. handlet med fast ejendom og smykker. Han har boet i Spanien siden da. Han var selvstændig og modtog hovedsagelig betaling i kontanter. Han havde oprindelig en bankkonto i Tyskland, men på et tidspunkt holdt han op med at bruge den. Han har mødt mange mennesker, der har tabt penge på finanskrisen.

I Tyskland og Spanien kan man klare alt uden kreditkort. Han havde mulighed for at anvende sin fars kreditkort, men han havde ikke et selv. Når det var nødvendigt, overførte hans far penge gennem Western Union, men det skete ikke ofte. I Colombia havde han både sin kæreste og T2.

I Spanien mødte han Jim. Han vidste ikke dengang, at Jim var dansker og involveret i narkokriminalitet. Da Jim blev anholdt, tog han hen til Jims kæreste og fortalte, hvad der var sket. Hun viste ham nogle artikler om Jim, og hun fortalte ham lidt om narkohandel. Han har ikke et større kendskab til narkoforretninger, og det, han vidste, stammede fra artiklerne. Hans kendskab til priser for hash stammer også fra det, han har fået at vide, men han er ikke sikker på, om det er de rigtige priser.

Han lod Jims kæreste bo hos sig en måned, fordi hun havde det dårligt. Hun var fra Rusland eller Kaukasus. Han var til stede, da Jim blev arresteret.

I februar 2012 rejste han til Colombia med sin daværende kæreste, som er colombianer. Hun skulle opereres, og derfor skulle de efterfølgende blive i landet i flere måneder, indtil hun igen havde det godt. Han havde ikke mange penge, men kæresten og hendes familie sørgede for dem.

Fra februar til maj 2012 boede han i den lejlighed, som kæresten havde lånt. Han arbejdede ikke. Han lærte T2 at kende, og de talte om projekter. Dengang talte han næsten ikke spansk, men i slutningen af 2012 talte han nogenlunde spansk.

T2 og han lærte hinanden at kende i en smykkeforretning. Han ved ikke, om hans kæreste kendte T2 i forvejen. T2 arbejdede også med fast ejendom, og det interesserede tiltalte, da det kunne indebære en mulighed for at tjene penge. T2 var en del af en fælles bekendtskabskreds.

Han tog tilbage til Colombia i juni 2012, og fra dette tidspunkt havde han mere kontakt med T2. Han havde sammen med F talt om at sælge olivenolie til Colombia. Han skulle samarbejde med T2.

Det var T2s hovedbeskæftigelse at formidle fast ejendom og lån. De besluttede i fællesskab at arbejde videre med dette. Hans kontakter i Colombia var F og T2. Han ønskede at stifte et firma, der kunne importere olivenolie til Colombia. Han søgte forgæves efter startkapital, og planerne var udarbejdet. Han tjente ingen penge i Colombia.

Han boede hos T2 til sidst. Den startkapital, der skulle anvendes, var de penge, D havde stjålet. På en restaurant lærte han D at kende i juni 2012. D flyttede ind hos ham og boede i lejligheden i 3 måneder. D var den eneste person, som han kunne kommunikere med. Der er omkring 30 år i aldersforskel. Fra juni 2012 og fire måneder frem havde han sin egen lejlighed i Colombia, da hans kæreste var i Spanien.

D fortalte, at han havde boet 25 år i Venezuela, men der havde han nogle problemer. D lavede forretninger, men han var også fotograf. D fortalte om sin fortid, sine børn og andre ting. D er østriger. Han er kolerisk og manipulerende. Han er også nationalsocialist og sympatiserer med Hitler. D talte om en række illegale forretninger, og han opfordrede tiltalte til at deltage aktivt, men det afviste tiltalte.

D kendte T2 og tiltaltes forretningsplaner. Han kiggede i tiltaltes papirer, og han vidste derfor også, at tiltalte og T2 optog et lån svarende til 40.000 euro, der skulle bruges til startkapital. Imidlertid blev pengene lånt videre til D, der fortalte, at pengene skulle investeres i E' firma.

De lånte pengene fra F og hans fælles bekendtskabskreds, som stillede lejligheden til rådighed. Det var T2, som formelt optog lånet. Man skal have et firma for at optage lån, og denne situation var han endnu ikke i. En forretningspartner stillede pengene til rådighed. Det var både T2 og ham, som reelt optog lånet.

D er en kriminel meddeler, som får straffrihed af DEA, og han kan forvrænge sandheden, så tiltalte ønsker ikke at oplyse nærmere om, hvem der har stillet lejligheden til rådighed. D har truet T2s familie, og han har stor magt.

Lånet skulle tilbagebetales inden for 3 måneder. Lånet blev optaget i september 2012. Det er endnu ikke betalt tilbage, da D snuppede pengene. Lånet er således misligholdt, og han ved ikke, hvad der er sket med lejligheden. T2 kendte långiver, og han fik derfor henstand.

Da de blev anholdt, skyldte de 40.000 euro samt renter. Han havde ikke mulighed for at skaffe penge.

I december 2012 tog han tilbage til Spanien, da projektet ikke kunne lykkes. Han pantsatte nogle øreringe og en ring for at få råd til at flyve tilbage til Spanien. Han fik 3.000 euro for dem, og da han forlængede pantsætningen, fik han yderligere 2.000 euro. T2 kendte smykkehandleren, og det var meningen, at T2 senere skulle indløse smykkerne. Smykkerne var ejet af tiltaltes kæreste, der tidligere havde været gift med en rig mand.

I februar 2013 kom han tilbage til Colombia på familieferie med kæresten og hendes børn. Han ønskede ikke at have kontakt med D, men han mødte ham tilfældigt i en restaurant. Ferien varede 2-3 uger. Han havde ikke penge til at indløse smykkerne.

Foreholdt politirapport angående tiltaltes rejseaktivitet, har han forklaret, at han indrejste til Colombia den 24. februar 2013. Han var både i Bogota og på en ø.

I december 2012, da tiltalte rejste hjem til Spanien, havde de besluttet, at det var T2, der skulle søge at få pengene fra D. Det var meningen, at D skulle investere pengene i hustruens firma. De havde ikke dokumentation for lånet til D, men alene for optagelsen af lånet. D var meget manipulerende. D skulle tilbagebetale lånet med renter.

Da han var tilbage i Spanien, forsøgte han at fortsætte med at handle med smykker. Han solgte smykker i Marokko. I Marokko er der mange, der ikke har mulighed for at rejse til Spanien.

I maj 2013 rejste han igen til Colombia med sin kæreste, der havde nogle familiære problemer. Han mødte igen D, da denne havde taget initiativ til, at de skulle mødes. D lagde stort pres på ham. Han var kun i Colombia i 6 dage.

Den 27. maj 2013 mødtes han først alene med D, og derefter med Maria. T2 var måske med til mødet.

D fortalte ham, at den eneste måde at skaffe penge på var at deltage i nogle forretninger med Maria. D var af den opfattelse, at Maria var medlem af FARC, som beskæftiger sig med narkohandel og andre kriminelle ting. De skulle mødes med Maria og foregive, at de var interesseret i Marias forretninger. Det skulle hjælpe D, at de var til stede. Han ville ikke selv involvere sig. D skulle lave forretninger med Maria, og tiltaltes tilstedeværelse skulle betyde, at D forekom mere troværdig. Hvis D kunne lave forretninger med Maria, ville han komme til penge og dermed kunne tilbagebetale de 40.000 euro.

D havde på forhånd talt om alle mulige slags forretninger, herunder om narko, falske penge og våben. Forud for mødet med Maria var tiltalte blevet instrueret om, at han skulle foregive at være Ds kontaktperson i Europa. Han skulle sige, at han kendte til hashhandel, og at han var interesseret i hash og kokain. Han havde ikke forud for mødet med Maria tilkendegivet, at han var interesseret i smugling af kokain.

Det var mest Maria og D, der tog initiativet under samtalen og førte konversationen. Der var to møder med Maria, som begge handlede om narkoforretninger. Maria talte om våben og narko. Når Maria spurgte, så bekræftede tiltalte det.

Maria fortalte, at han lavede narkoforretninger og spurgte, om tiltalte kunne hjælpe. På et af møderne nævnte Maria Danmark. Maria havde søgt afsætningsmuligheder, og Maria spurgte, om tiltalte kunne hjælpe ham med at afsætte kokain i Danmark. Han talte om 500 kg kokain. Tiltalte skulle være kontaktmand, men han har aldrig forsøgt at skaffe penge til kokain.

Han husker ikke, om de drøftede Ds gæld. D spillede et dobbeltspil, da han både instruerede Maria og ham om, hvad de hver især skulle sige. Det hele var iscenesat af D med henblik på at ”sælge historien” til DEA.

Tiltalte skulle lade som om, at han var interesseret i narkoforretninger, som Maria ønskede at gennemføre. Han var klar over, at det var farligt, men det var også farligt at skylde 40.000 euro.

Der var intet resultat af det første møde, men D var glad for mødet, og han selv tænkte, at han ikke skulle foretage sig yderligere. Han forventede, at det var sidste gang, at han skulle møde Maria. Mellem de to møder var han ikke i kontakt med D og Maria. Han tror, at T2 også var med til det første møde. T2 var med til mødet uden at sige meget. T2 blev introduceret som tiltaltes ven.

Den 30. maj 2013 rejste han hjem til Spanien. Han havde kontakt med T2, men ikke med D og Maria. D lagde pres på T2 og sagde, at tiltalte skulle kontakte ham. T2 fortalte, at D var blevet tosset over, at tiltalte ikke ringede eller kom tilbage til Colombia, men tiltalte ville ikke have kontakt med D.

Da han rejste rundt i Sydamerika i august 2013, rejste han billigt. Det var ikke meningen, at han skulle mødes med D. Han mødte T2 i Panama. Det var ikke planen, at han skulle blive i Colombia, og det var spontane beslutninger, der førte til, at han mødtes med D.

Foreholdt byretsdommen side 13, 2. afsnit, 3. linje, har tiltalte forklaret, at det er muligt, at D har ringet til ham i Panama. Han vidste ikke, at han skulle mødes med D, og det var således ikke planlagt. Han tror, at T2 også deltog i mødet med D og Maria.

D og han havde ikke forud for mødet med Maria talt om, hvad der skulle ske. Til mødet talte de om FARC, våben og narko. Det andet møde var som det første. Maria forventede, at tiltalte og han skulle lave forretninger. Maria troede, at han kunne aftage kokain. Maria talte om kokain, og tiltalte talte ham efter munden. Han ved ikke, hvilket ord som blev anvendt for kokain, men enhver ved, at kokain kommer fra Colombia. Maria talte om 500 kg. Det var Maria, der bestemte mængderne, og tiltalte sagde bare ja. Han følte det som om, at han medvirkede i en film. Han mener, at T2 var der, men han havde i givet fald en passiv rolle. T2 blev præsenteret som tiltaltes ven.

Da mødet sluttede, var der ingen planer om det videre forløb, men Maria ønskede at opretholde kontakten med ham. Tiltalte har i sine hidtidige forretninger givet mange løfter, som han ikke har holdt.

Det er vanskeligt for ham at skelne mellem de to møder, men han blev klar over, at Maria ønskede at lave en aftale med ham. Han troede ikke, at Maria ville komme til Europa, og efter det første møde gik der tre måneder, hvor de ikke så hinanden. Han mener, at Maria talte om at eksportere kokain til Danmark, og at Maria ville hjælpe med at få narkoen til Europa. Maria førte samtalen og dikterede steder og mængder, og tiltalte accepterede det hele. Tiltalte husker ikke, om han har sat spørgsmålstegn ved priserne. Maria var meget dominerende, og det var Maria, der dikterede betingelserne.

Tiltalte var bange for at deltage i mødet, men D instruerede og tilskyndede ham til mødet.

Under mødet udvekslede de kontaktoplysninger, og de skrev efterfølgende sammen et par dage. Emnerne var bare smalltalk. Efterfølgende ophørte kontakten.

Foreholdt politirapport af 18. februar 2014 om pin to pin aktivitet har tiltalte forklaret, at han ikke husker, om han har skrevet med Maria, og han ved heller ikke, hvad det drejer sig om.

Han aftalte ikke videre med D, og han regnede ikke længere med, at han ville få pengene fra D. Maria har muligvis omtalt gælden på et tidspunkt.

Da T2 og han senere var sammen i Spanien i september/oktober 2013, diskuterede de lånet, da det havde ødelagt meget. Der var ingen ny udvikling, og de havde derfor begge problemer.

Maria forsøgte at kontakte T2. D og T2 havde været uenige, og D havde truet T2s familie. Efter det andet møde med Maria i Colombia havde han ikke længere kontakt med D. Kontakten til Maria var den eneste mulighed for at få pengene fra D. Maria sagde til ham, at han ville komme til Europa, og at de kunne mødes. Tiltalte havde dengang foregivet, at han ville mødes med Maria, men han troede ikke, at han ville komme.

Maria og D kunne altid få fat i T2, for de vidste, hvor han boede. Tiltalte kommunikerede med Maria via en Blackberry mobil.

Da han skulle mødes med Maria i Danmark, var det med blandede følelser, da han fortsat ønskede at få pengene fra D, men ikke var glad for at mødes med Maria. Det blev aftalt, hvor og hvornår de skulle mødes. Tiltalte sagde, at Maria skulle komme til Spanien, men Maria sagde, at mødet skulle finde sted i Danmark. Tiltalte ønskede ikke, at mødet skulle være i Danmark, men han var i knibe på grund af pengene, og han var derfor villig til at tage alle mulige steder hen.

Han havde en aftale med T2 om, at han også skulle med til Danmark. Formålet med det hele var at få pengene og smykkerne tilbage fra D, men det sagde han ikke til Maria.

Foreholdt byrettens dom, side 14, 2. afsnit, 5.-8. linje, har han forklaret, at det ikke er et rigtigt referat i byrettens dom. Han ved ikke nøjagtigt, hvorfor Maria ville mødes med ham i København. Han forberedte sig ikke til mødet.

Foreholdt byrettens dom side 18, 2. sidste afsnit, 1.-5. linje, har han forklaret, at han rettelig sagde, at han kom til Danmark om to dage, og der var ikke tale om forberedelse, men et varsel på to dage.

Han fløj til Hamborg fra Madrid og lejede en bil og kørte så til København. Først da de kom til Danmark, fik han oplysninger om, at T2 havde smykkerne. T2 havde ikke tidligere nævnt dette.

T2 havde fået smykkerne tilbage fra D, kort tid inden han kom til Spanien. D havde betalt for at få smykkerne tilbage, hvilket var aftalt mellem D og T2. T2 havde kvitteringen for smykkerne. D tilbagekøbte smykkerne i maj 2013. Han havde formentlig betalt 6.000 euro for smykkerne, og han forlangte 15.000 euro for at give dem tilbage til tiltalte. T2 har muligvis sagt noget om det, men tiltalte havde så ikke forstået det.

Han kendte ikke meget til Danmark, men han havde to gange tidligere været i Danmark – en gang med kæresten og en anden gang til en fest. Han kender ikke nogen danskere, bortset fra Jim og T3. Han har kun mødt T3 i sociale sammenhænge. Han har en gang afleveret en telefon hjemme ved T3. Han afleverede telefonen et sted uden for København, og han husker ikke, om han også var i København. Han skulle ikke andet i Danmark. Han havde fået telefonen af en ven i Marokko.

Forevist e-mail af 16. januar 2015 fra ... har tiltalte forklaret, at dette kunne være synonym for D, T1 og Himmler kunne være en hentydning til Nazityskland. D sagde, at tiltalte over for Maria skulle kalde sig Mario.

Forevist e-mail af 20. januar 2015 fra ... har tiltalte forklaret, at han ikke kendte Marias rigtige navn, og han kender heller ikke nærmere til

Han ønsker ikke på nuværende tidspunkt at svare på yderligere spørgsmål om opholdet i Danmark.

Tiltalte T2 har supplerende forklaret, at byretten ikke i alle tilfælde har gengivet hans forklaring korrekt. Han fortalte blandt andet om to telefonnumre, som tilhørte D, hvilket ikke kom med i byrettens referat.

Han mødte T1 i foråret 2012 i Bogota. Han og T1 kunne have en fælles forretningsinteresse i olie.

Han arbejdede med fast ejendom. Han havde ikke mange midler, og det kan dokumenteres med bilag fra officielle myndigheder.

Han mødte D i juni eller juli 2012. Tre eller fire måneder senere udlånte han et beløb svarende til 40.000 euro til D. Pengene var nødvendige for, at D kunne blive gift med E, der var en velhavende forretningskvinde. D kom fra Venezuela og fortalte, at han ønskede at bo i Colombia på grund af de politiske forhold i Venezuela. På dette tidspunkt boede D sammen med T1. Han var interesseret i at samarbejde med E's virksomhed, der var meget større end tiltalte. Ds ægteskab ville være en god indgang til E's virksomhed. D lovede et samarbejde på E's vegne.

Indgåelse af ægteskabet mellem D og E blev forsinket, da D først skulle skilles fra sin tidligere hustru i Venezuela.

Pengene stammer fra et lån, der blev optaget i en lejlighed, som var ejet af T1's kæreste. Lånet blev optaget, så pengene kunne videresendes til D. Hvis pengene ikke blev tilbagebetalt, skulle lejligheden på auktion. Det blev aftalt, at pengene skulle tilbagebetales efter tre eller fire måneder. Pengene skulle tilbagebetales til T1 eller tiltalte, der hæftede for lånet over for långiver. Værdien af lejligheden var højere end lånet.

D, T1 og han lavede ikke en skriftlig aftale om lånet. Hvis ikke pengene blev tilbagebetalt, ville det få stor negativ effekt på hans ry og kreditværdighed. I september 2012 gik lånet igennem.

D sagde, at han kendte en forretningspartner, der ville tilbagebetale pengene. Omkring maj 2013 præsenterede D ham og T1 for Maria og sagde, at Maria ville tilbagebetale pengene. Formålet med mødet var at få pengene retur. Maria sagde, at de skulle rejse til København, så han kunne udbetale pengene.

Foreholdt byretsdommen side 44, 4. afsnit, har han forklaret, at dele af gengivelsen af hans forklaring er korrekt. Der blev nok talt om kokain på mødet, og Maria sagde, at han havde 500 kg kokain. Maria sagde, at de skulle komme til Danmark, så de kunne møde nogle

personer. Tiltalte har aldrig været involveret i narkoforretninger, og T1 og han havde ikke planer om sådanne forretninger. De var kun interesseret i at få pengene. Han accepterede at få pengene gennem Maria, da D gjorde det klart, at han selv ikke kunne betale. På det første møde lavede de ingen aftale om tilbagebetaling eller om kokain. De aftalte heller ikke at mødes igen.

Via D mødte han igen Maria efter cirka en måned. Han og D lavede en aftale om, at de skulle mødes igen. Det var D, der havde kontakten til Maria.

Da han mødte Maria anden gang, var T1 i Europa. På mødet deltog alene D, Maria, en pilot og tiltalte. Han havde forud for mødet fået at vide, at han blot skulle tale Maria efter munden. Mødet handlede om, at Maria gerne ville have, at T1 skulle komme til Colombia. Tiltalte fremviste nogle projekter. De talte ikke om kokain på det andet møde. Dette møde fandt sted i juni eller juli 2013. Der var i alt fire møder med Maria. Derudover har han mødt D mange gange.

I det tredje møde deltog T1, D, Maria og han. Maria ville gerne have, at de skulle rejse til København. Årsagen til, at T1 og han deltog i mødet, var, at de ønskede at få pengene og smykkerne. Smykkerne var fortsat i Ds varetægt. Maria og D talte om kokain, og de sagde, at de havde 500 kg kokain, som de gerne ville transportere til Danmark. Han sagde ikke noget til det, da han alene var interesseret i at få pengene og smykkerne, og det sagde han og T1 til mødet. Der blev ikke lavet aftale hverken om kokain eller penge. Herefter tog T1 af sted.

Det fjerde møde var to eller tre dage senere. Det blev holdt i september 2013. Her deltog Maria sammen med fem eller seks personer. Maria sagde, at det var hans bodyguards. D og T1 deltog ikke. Han fik at vide, at han og T1 skulle tage til Danmark, så ville de få pengene. Der blev ikke talt om kokain på dette møde. Maria er ikke colombianer.

T1 havde ikke haft noget ønske om at mødes med Maria igen. T1 havde ingen midler. Han var syg og boede derfor hos tiltalte, og det vidste de andre godt. T1 havde aldrig tidligere nævnt kokain.

Tiltalte forventede, at han ville få pengene i Danmark. Han havde ikke planer om andet.

Forevist udskrift fra handelskammeret i Bogota vedrørende Valem S International S A S, har han forklaret, at det er den formelle registrering af hans virksomhed. Virksomheden har en værdi af 200.000 euro.

Forevist anklagemyndighedens brev, har han forklaret, at der er tale om, at anklagemyndigheden i Colombia attesterer, at han har været involveret i en sag og har lidt et økonomisk tab.

Forevist udskrift fra handelskammeret i Bogota vedrørende C... S A S, har han forklaret, at der er tale om en udskrift fra handelskammeret, som dokumenterer, at E er leder af et selskab, der beskæftiger sig med konstruktion.

Forevist lånedokument af 24. september 2012, har han forklaret, at der tale om et lånedokument, som viser, at der blev optaget et lån på et beløb svarende til 40.000 euro med sikkerhed i lejligheden.

Forevist udskrift fra ægteskabsregisteret, har han forklaret, at udskriften dokumenterer, at D og E blev gift den 16. marts 2013, og at de blev skilt den 9. juni 2014 efter at have indgivet skilsmissebegæring i juni 2013.

Ds mellemnavn er Manfred, og tiltalte mener, at D har anvendt e-mailadressen, der starter med "...", som en sammenskrivning for D.

Han ønsker ikke på nuværende tidspunkt at svare på yderligere spørgsmål om opholdet i Danmark.

Politiagent 231A har supplerende forklaret, at han er uddannet inden for narkoefterforskning. Han har arbejdet med narko i mere end 10 år. Gennem sin overordnede fik han oplysninger om mødet i London, og om at der skulle komme en stor mængde kokain til Danmark. Han kom til Danmark omkring den 3. december 2013. Inden ankomsten fik han et overblik over efterforskningen. Han fik at vide, at han som agent skulle mødes med T1, og at han skulle forhandle en sending kokain, som T1 skulle modtage.

Han fik at vide, at der var tale om 200 kg. Han vidste, at Maria tidligere havde forhandlet med T1. Maria fortalte, at han havde forhandlet med T1, og at T1 forventede at modtage 200 kg kokain. En politimand gav ham oplysninger om, at der var tale om en foreløbig aftale om salg af kokain. Han vil ikke svare på, om han vidste, at Maria var en civil agent. Maria havde mødt T1 uger eller måneder forinden. Vidnet skulle få handelen til at falde på plads og herunder forhandle de praktiske detaljer. Handelen med de første 20 kg var for at etablere et tillidsforhold.

Fra dansk politi fik han instruktioner om den lovmæssige ramme for agentvirksomhed i Danmark. Den svarer til reglerne i England, og det betyder, at han ikke måtte lokke eller provokere T1 til at gøre noget ulovligt, som han ellers ikke ville have gjort. Det skulle heller ikke gøres for let for T1, da det ville være utroværdigt.

Han tog ikke noter fra mødet med repræsentanter fra dansk politi. Han fik at vide, at operationen havde forløbet et stykke tid, og han blev klar over, at leverancen skulle komme fra Sydamerika. Han ved ikke, hvad der var sket i Colombia. Han fik at vide, at Maria havde haft kontakt med T1, og at vidnet skulle handle på Marias vegne. Han har aldrig hørt om D. Han har kun i begrænset omfang haft kontakt med DEA i Danmark, og han har ikke fået egentlige briefinger af DEA.

Mødet den 4. december 2013 var etableret med henblik på at forhandle detaljerne i aftalen med T1. Han forventede, at der alene skulle holdes ét møde, og mødet den 5. december 2013 blev kun nødvendigt, da aftalen ikke kom på plads ved det første møde.

Han var bekendt med priserne på kokain i Danmark og andre steder i Europa, og 29.000 euro var efter hans opfattelse en lav pris for et kilo kokain. Priserne afhænger af udbud, kvalitet og mængde. Det danske politi havde ikke fastsat nogen mindstepris, men det afgørende var, at prisen var troværdig. Efter forhandling endte de på en pris på 30.000 euro pr. kg.

I forbindelse med prisangivelsen er det vigtigt, at man tager højde for renheden af kokainen. Der er meget stor forskel på en kokain med en renhed på 90 – 95 %. På gadeplan sælges kokain helt ned til en renhed på omkring 6 %. Et kilo kokain med en høj renhed kan godt

”cuttes” til ca. 6 kg. Der er store forskelle på kokainmarkedet, og han kender ikke de lokale forhold i Danmark. T1 fortalte ham, at noget af kokainen skulle videresendes til andre lande.

Der var ingen instruktion om, at han skulle se pengene, men det ønskede han, da det var et led i en troværdig kriminel handel. T1 sagde den 5. december 2013, at han ville have gjort det på tilsvarende vis. T1 kunne alene skaffe 300.000 euro. Hvis der var beviser på, at T1 ville købe stoffer, så forventede vidnet, at T1 ville blive arresteret. Han så ikke, om politiet havde et rum med 20 kg kokain, men aftalen med politiet var, at vidnet eller en af hans folk kunne tage T2 med til et rum, hvor der var kokain.

Den 4. december 2013 var T1 ret afslappet, da de mødtes. T1 forventede at se Maria, men han accepterede, at vidnet var i Marias sted. T1 var ivrig efter at få en stor forsendelse og komme videre i forhandlingerne. De talte om mængder og priser. T1 var klar til at købe 200 kg, men vidnets udgangspunkt var foreløbig 20 kg. T1 var klar over, at der kunne være begrænsninger. En kontant betaling for det samlede kvantum, ville ikke være realistisk.

De drøftede betalingen og prisen pr. kilo. På mødet den 4. december 2013 nåede de ikke helt frem til en endelig aftale om prisen. T1 ville kun give 29.000 euro, og vidnet ville have 30.000 euro. Vidnet sagde, at han ville tale med Maria om det. De aftalte, at de skulle mødes samme dag eller dagen efter, hvor der skulle indgås aftale om 200 kg, men det skulle gennemføres i enkelte mindre partier. T1 skulle også tilbage i sit bagland for at få penge, som skulle veksles fra kroner til euro.

Da de forlod hinanden den 4. december 2013, havde de til hensigt at udveksle nye telefonnumre, så der ikke kunne etableres aflytninger. Han havde en debriefing med politiet, hvor han drøftede samtalen med T1.

Han husker ikke, om det var ham, der lavede aftalen om at mødes med T1 den 5. december 2013. Da de mødtes den 5. december 2013, var han overrasket over, at også T2 deltog i mødet. T1 havde imidlertid allerede fortalt, at T2 var med i Danmark. Han spurgte nærmere til T2s rolle, og T1 sagde, at T2 var investor. Efter vidnets erfaring er det normalt, at den, der har penge på spil, deltager under møderne. T2 og T1 optrådte sideordnede. T2 skulle teste kokainens renhed, og han kunne også blive ved vidnet, hvis det var ønsket. T1 fortalte, at T2

var rigtig god til at teste kokain. T2 talte kun spansk, og han sagde således ikke noget om, at han var investor, og at han kunne teste stoffet. Vidnet forstår ikke spansk, men det var tydeligt bl.a. via kropssproget, at T2 og T1 var ligeværdige. På mødet havde han kun en begrænset kontakt til T2.

T2 blandede sig i forhandlingerne, uanset at han kun forstod hovedbudskaberne på engelsk. T2 forsøgte at øge de mængder, der blev talt om. Den første levering blev reduceret fra 20 kg til 10 kg, men T2 forsøgte at øge leverancen til 15 kg.

Aftalen var klar, da de var enige om den indledende handel med 10 kg kokain for 300.000 euro. Der var tillige en fast aftale om, at der skulle leveres i alt 200 kg, således at der i næste omgang skulle handles 50 kg og derefter den resterende mængde. De 10 kg kokain skulle være på et hotelværelse i Aarhus, som T2 skulle undersøge. Vidnets kollega skulle samtidig i København ordne pengene sammen med T1. Når begge parter var tilfreds, ville de tage af sted med hver sit. T1 skulle også have en vareprøve med, som han kunne tage med til København og vise kunderne. Vareprøven skulle være ”uncut” og være pænt stor. Vidnet havde sagt, at der var tale om kokain af en høj kvalitet.

T1 virkede professionel, og det var oplagt, at han var involveret i international narkohandel. T1 kendte priser, kontakter og transportruter. T1 fortalte, hvad priserne på kokain var andre steder, herunder i Holland og England. Han handlede også med hash eller cannabis. Da de mødtes på cafeen, tog T1 batteriet ud af sin telefon, hvilket virkede professionelt. T1 fortalte, at han havde et stort kriminelt netværk i Danmark, som havde tillid til ham. T1s ”safehouse” i Danmark var omkring Aarhus.

T1 var optaget af sikkerhed, og han ville derfor ikke tale i telefon med sine forbindelser i København. T1 nævnte ikke, at han og T2 skyldte penge, og at det var derfor, at de var taget til Danmark.

Foreholdt rumaflytningen fra den 5. december 2013, oversættelsen side 13, fra lige under midten på siden med start ”SP 26:00”, til side 15, har vidnet forklaret, at de drøftede, hvordan pengene skulle udveksles for 10 kg kokain. T1 skulle samme dag have vareprøven. T2 forsøgte at øge stofmængden.

Forevist Østjyllands Politis brev af 3. december 2013 om gennemførelsen af den planlagte aktion punkt 4, 5 og 6, har vidnet forklaret, at han ikke husker, om han har set materialet. Han vidste ikke dengang, hvor kokainen skulle fremvises. Det var en del af planen, at T2 skulle se narkoen på Hotel Helnan eller et andet sted. Han ville på en efterfølgende briefing have fået fortalt, hvor kokainen befandt sig. Det var usandsynligt, at T1 ville have hele købesummen i sin besiddelse.

T1 havde ikke penge med til møderne den 4. og 5. december 2013, men vidnet følte sig ikke snydt. Han forventede imidlertid, at pengene var et sted i nærheden. Hvis pengene havde været der, så havde der været tid til at få yderligere instrukser om, hvor kokainen kunne besigtiges. Når der er tale om så store mængder kokain, er det ikke alle i operationen, der er orienteret om, hvor stoffet er.

Han gav T1 et ultimatum om at komme med pengene. Han blander sig ikke i, hvornår politiet foretager anholdelse. Han forventede ikke, at handelen ville blive gennemført så langt, at T1 fik 10 kg kokain med sig, men han havde opfattelsen af, at det var i orden, at T1 fik en vareprøve med på nogle få gram.

Han har ikke forud for retsmødet fået instruktioner af det danske politi vedrørende sin forklaring i landsretten.

Han husker ikke, hvad der specifikt blev talt om, da han mødtes med Maria. Han har også mødt Marias nevø. Han mener ikke, at han kan svare på detaljerne om møderne med det danske politi. Det er også vanskeligt at huske, da det er to år siden, at møderne blev afholdt. På grund af lydoptagelserne er det nemmere at huske møderne med T1 og T2.

Foreholdt udskrift af telefonsamtale af 4. december 2013 kl. 14:20:56, oversættelsen side 1 nederst og side 2 øverst, har vidnet forklaret, at Sobrino har fået oplysningerne via debriefingen. Han var opmærksom på, at der kunne være en sådan samtale. T1 havde sagt, at han gerne ville tale med Maria, og vidnet havde svaret, at han var nødt til at kontakte Marias nevø.

Han faciliterede salget af kokainen til T1 og hans folk. Han antog, at der var kokain på et hotelværelse, som kunne besigtiges, men han vidste det ikke. Han fortalte, at kokainen kom fra junglen. Han vidste ikke, hvordan kokainen var kommet til Danmark.

T1 skulle stå for transporten og distributionen af kokainen, når den var leveret i Danmark. Han ved ikke, om der var andre end politiagenter på sælgersiden. Han er ikke indstillet på at fortælle nærmere om indholdet af de briefinger, han har haft med dansk politi, da det er omfattet af tavshedspligten.

I 2013 arbejdede han for det engelske politi, og det er også tilfældet i dag. Han vil ikke svare på specifikke spørgsmål om sin ansættelse, da der er sikkerhedsmæssige problemer i at give konkrete oplysninger herom. Han har andre erfaringer med at arbejde som agent.

Politiagent 229A var hans danske kollega, og kollegaen skulle optræde som vidnets underordnede. Han husker ikke, om han blev informeret om begrundelsen for, at han skulle have en dansk politimand med i aktionen.

J har forklaret, at hun er datter af T2. Hendes far præsenterede hende for T1 i 2013. Hendes far og T1 kendte hinanden i forretningssammenhænge. Hendes far var interesseret i handel med olivenolie. Hendes far handler med ejendomme. T1 havde nogle personlige problemer med kæresten, og han havde ikke penge til at bo på hotel. Derfor inviterede hendes forældre ham til at bo hos dem.

Hendes far rejste til Spanien, hvor han havde planer om handel med olivenolie. Senere lærte hun også D at kende gennem sin far. De handlede begge med ejendomme. Hendes far tilbød nogle grunde til den dame, som D skulle giftes med. Hun hedder E.

D og E blev senere skilt, og hendes far hjalp D, således at han kunne bo hos dem. Hendes far og T1 tog et lån på 120 mio., som blev videreudlånt til D til investeringer. Det var et lån, der blev optaget med pant i en lejlighed på San Andrés.

D boede hos dem i nogle måneder. De havde et godt forhold til D, der gerne ville hjælpe hendes familie. D boede hos dem noget senere end T1.

Et år senere fik hun fra sin mor at vide, at D ville bortføre E, men hendes far havde sagt, at det skulle han ikke gøre. D ville også spionere mod T1.

Hendes far tog til Spanien for at gøre forretninger med olivenolie, og han skulle også hjælpe T1. D sagde, at han nok skulle passe på familien, når hendes far tog af sted. Det var hendes fars egen beslutning at tage til Spanien.

I januar 2014 ringede D til hendes mor og bad om et møde, fordi han ville fortælle, hvad der var sket med vidnets far. Hendes mor kom for sent til mødet, men moderen ringede efterfølgende til D. D sagde, at hendes far ville blive fængslet i 9-10 år.

Foreholdt sms af 8. januar 2014 kl. 13:54:06, har vidnet forklaret, at beskeden er til hendes mor fra D. Hendes mor var bange for, at D kunne finde på at gøre dem noget.

Foreholdt sms af 8. januar 2014 kl. 15:49:17, har vidnet forklaret, at hun som udgangspunkt ikke var bange for D, men hendes mor fortalte om D og om hans planer om at bortføre E, og herefter blev hun lidt nervøs. Dengang var hun 17 år.

Hun har ved notaren hentet nogle papirer, der vedrører D. Hendes mor slukkede på et tidspunkt for telefonen, således at D ikke kunne genere hende.

D afleverede en seddel til dørmanden, hvor de bor. D havde skrevet, at han ville hjælpe. Sedlen blev afleveret en eller to uger inden dommen i byretten. De fik sedlen, men de havde ikke yderligere kontakt med D.

I december 2014 fik de en anden seddel fra en mand, der underskrev sig som Marcus. Sedlen var på engelsk. De troede, at der var tale om D, så de ville ikke lukke ham ind, da han ringede på. Dørmanden sagde, at det ikke var D. Vidnet ringede samme aften, og de aftalte at mødes. Han talte engelsk og var langhåret og usoigneret. Hun og hendes mor mødtes med manden to gange. Han fortalte, at han var involveret i en forretning, der skulle gennemføres med T1 og hendes far, men han ønskede ikke at fortsætte. Han fortalte, at han var narkohandler, og at han levede af det, men det troede hun ikke på. Han fortalte forskellige detaljer om handelen, og

han ville undersøge, om hun og hendes mor kendte de samme oplysninger. Han var gode venner med T1 og ville hjælpe ham. Han fortalte, at han vidste, hvad der var foregået, og hvor narkoen var. Han kunne give oplysninger til sagen, som kunne betyde, at T1 og hendes far ville komme ud. Hun gav ham telefonnummeret til T1s advokat. Han sagde, at han forgæves havde forsøgt at få fat i T1s advokat, men det var ikke korrekt. Han nævnte også Hells Angels, og han fortalte, at politiet var involveret. Hun tænkte, at han var en DEA agent, som ønskede at få yderligere oplysninger. Hun havde fornemmelsen af, at manden forsøgte at beskytte D, og det virkede mærkeligt. De mødtes med ham to gange.

Foreholdt e-mail af 15. januar 2015 kl. 23:11, har vidnet forklaret, at det er hende, der har sendt den pågældende mail. Hun har ikke senere talt med Marcus, men han har sendt mange sms'er til hende, indtil hun skiftede telefonnummer. Marcus havde sagt til hende, at hun aldrig skulle sige noget vigtigt i telefonen.

Foreholdt erklæring af 1009, 2. afsnit, linje 7-11, har vidnet forklaret, at D lånte hendes far penge til hendes uddannelse. Der var tale om 7 mio. for et ur, som blev pantsat. Dette lån har ikke noget at gøre med lånet på 120 mio. Hun ved ikke, hvornår hendes far lånte pengene af D, men det var måske i februar 2013, da hun skulle starte i skolen. På daværende tidspunkt kendte hun ikke D.

T1 og hendes far pantsatte nogle smykker, og hun og hendes mor beholdt kvitteringen, som angav, hvor længe der skulle være tale om pantsætning. De har dog ikke kunnet skaffe kvitteringen til brug for sagen.

Politiagent 229A har forklaret, at han fik en briefing, som i korte træk var en orientering om operationen i Danmark. Han blev instrueret i at deltage i et møde med en af de tiltalte. Han fik en telefon, som han skulle anvende. Han kan på grund af politiets arbejdsmetoder ikke svare på, hvor mange briefinger han deltog i, og om hvem der deltog i disse. Han fik oplysninger om, at DEA også havde været involveret i efterforskningen, men han fik ikke at vide, hvad der var sket i Colombia.

7-10 dage forud for den 4. december 2013 blev han instrueret om, at der muligvis var en sag, som han skulle involveres i. Han havde sms kontakt med den mand, han senere mødte på

Aarhus Banegård. De havde skrevet om, hvordan han kunne genkende manden. Manden havde en pakke Marlboro og en Red Bull, og der var også en nærmere beskrivelse af beklædningen. Vidnet var ikke i tvivl om, at det var den pågældende, han senere mødte på banegården, og de hilste med håndtryk. Manden blev senere udpeget som T1. T1 spurgte, om Maria var på cafeen, og vidnet sagde, at de havde kontakt til Maria, men henviste T1 til at spørge kollegaen, der var på cafeen. Han husker ikke T1s reaktion. Han havde ikke noget nærmere kendskab til Maria. Han vil ikke svare på, om han har mødt Maria, og om ansatte fra DEA var til stede i forbindelse med briefinger. T1 og han talte om vejret, da de gik hen til cafeen. Det blæste kraftigt, og der var stormvarsel.

Da de kom til cafeen, introducerede vidnet kollegaen. Kollegaen sagde, at vidnet skulle sætte sig ved et andet bord, da han og T1 havde noget, som de skulle snakke om. Det var underforstået, at der var tale om forretninger. Vidnet sad halvt med ryggen til dem og forsøgte at høre indholdet af samtalen, men det lykkedes ikke. Stemningen var stille og rolig.

Efter T1 forlod cafeen, blev vidnet sat ind i, hvad der var foregået, og hvad der senere skulle ske. Han vil ikke svare på, om der var en briefing forud for mødet, men han var forberedt til mødet.

Efter mødet den 4. december 2013 var der en sms korrespondance om et nyt møde. T1 blev forsinket, og dette skrev de om. Vidnet mener ikke, at de har talt i telefon sammen. De havde aftalt at anvende sms og undgå at ringe.

Ved mødet den 5. december 2013 sad han heller ikke ved bordet med T1. Han hentede drikkevarer til de andre. Han sad omkring 1½-2 meter væk. Han sad med ryggen til de andre, og det var begrænset, hvad han hørte. Det er muligt, at han nikkede, hvis han blev spurgt. Han hilste på T2, og han mener også, at han sagde farvel til T1 og T2. Han talte med T1 om, hvorvidt han havde været i Danmark før.

Han blev på et tidspunkt gjort opmærksom på, at der var en plan om at fremvise kokain på et hotel. Han havde ikke indflydelse på anholdelsesbeslutningen. Han var klar over, at T1 skulle købe narko, og at den engelske agent skulle formidle noget stof.

Det var ikke hans rolle at overvåge den engelske agent, men han var opmærksom på, at han ikke selv skulle fremprovokere en ulovlig adfærd.

Specialagent C har supplerende forklaret, at han inden byretssagen mødte Maria. På tidspunktet for opstarten af efterforskningen af sagen havde vidnet ikke mødt Maria, men han kendte Maria fra tidligere samarbejde. Det var de colombianske myndigheder, der lyttede til de telefonsamtaler, der blev afholdt i Colombia. De lokale myndigheder bestemmer, hvad de ønsker at dele med DEA. D blev anvendt anderledes end Maria. Maria blev brugt til at indsamle oplysninger, mens D blev brugt til at opstarte en efterforskning. Det var nødvendigt at introducere Maria for at gå videre i sagen.

DEA kan godt selv igangsætte efterforskning, men i nærværende sag var DEA's landekontor blevet kontaktet af de lokale myndigheder. Da der var flere lande involveret, blev DEA kontaktet. Store mængder narko skulle transporteres til udlandet. Han mener, at det lokale DEA kontor havde interesseret sig for de to tiltalte siden begyndelsen af 2013 eller tidligere. Hans egen afdeling kom ind i sagen omkring sommeren 2013, og i august 2013 begyndte det at udvikle sig.

DEA's kontor i Bogota havde undersøgt de tiltalte, og der var mistanke om leverancer af flere hundrede kg narkotika til bl.a. Hells Angels i Danmark. Der var kilder, der var uafhængige af D, som pegede på de tiltalte. Der var tale om forskellige former for kilder. DEA kom i besiddelse af efterforskningsmateriale, der var godkendt af Colombias retssystem.

De tiltalte ville gerne udvirke en stor forsendelse kokain til Europa. Det colombianske politi mente, at der havde været et mislykket køb af kokain. Det virkede som om, at de tiltalte havde behov for koordinering af transporten, men situationen udviklede sig, da de tiltalte heller ikke havde leverandøren. D kan have givet oplysninger til DEA om de tiltalte vedrørende den handel, som ikke blev gennemført. Vidnet ved det ikke, da hans gruppe først efterfølgende blev involveret.

D fik penge fra de tiltalte, men han er ikke klar over, hvad beløbet var relateret til, da de tiltalte havde mange ting i gang. Han har et sted set, at der kunne være tale om 40.000 euro. Maria blev indsat i efterforskningen, før det danske politi blev orienteret. Maria blev

introduceret via D. Maria blev introduceret som formidler og kilde til leverancer gennem FARC.

De ville undersøge de tiltaltes status og oprigtighed, og derfor sagde de til Maria, at han skulle afvente, at de tiltalte kom til ham. I maj eller juni 2013 var der et møde med Maria og de tiltalte. På daværende tidspunkt var hans gruppe lidt involveret i sagen, og vidnet var selv briefet om sagen. Formålet med mødet var at drøfte narkohandel. Det var formentlig D, der arrangerede mødet, og det blev etableret på de tiltaltes initiativ. Oprindeligt drejede drøftelsen sig om transport, men Maria fortalte under mødet, at han også kunne være kilde til en narkoleverance. Under forhandlingerne blev det klart, hvad de tiltalte ønskede, og Maria kunne fortælle, at der kunne leveres 500 kg kokain. På forhånd havde DEA fra de colombianske myndigheder hørt, at de tiltalte var interesseret i 500 kg.

Inden det første møde med Maria og de tiltalte var Maria ikke instrueret af danske myndigheder, men han var instrueret om generelle regler om agenter og om, at det var de tiltalte, der skulle tage initiativet.

Ved debriefingen af Maria hørte DEA, at Danmark var inde i billedet. I første omgang undersøgte DEA, om det var muligt at retsforfølge i USA, men det viste sig, at der var tale om en forsyning af en større portion kokain til Danmark, og derfor blev DEA Danmark involveret.

I sommeren 2013 havde DEA travlt med andre opgaver, og instruksen til Maria var, at han ikke skulle skubbe på. I september 2013 fortalte Maria, at de tiltalte var utålmodige, og skulle han virke seriøs, var der behov for at gå videre med sagen. Der var brug for et par uger til at træffe de nødvendige forberedelser, således at danskerne kunne tage styringen. DEA Danmark koordinerede med PET, og Maria blev instrueret i de danske forhold og regler, da det var nødvendigt at anvende en dansk agent. Vidnet var ikke involveret i forløbet i Danmark, men der var to DEA agenter med Maria. Tingene udviklede sig hurtigt, da T1 pressede på.

De havde fortalt Maria, at DEA kunne transportere flere hundrede kg kokain til Danmark, hvis det var nødvendigt, at der var en ægte vare til stede. Det er ikke DEA, der har taget initiativ til aftalen.

Maria har formentlig ikke fået yderligere betaling for sin indsats siden byrettens afgørelse. En endelig stillingtagen til Marias belønning vil afvente landsrettens afgørelse. Marias belønning er alene afhængig af hans præstation og farligheden. Det har også betydning, hvor nøjagtig instruktionerne følges, og hvor stor en indsats, der skal ydes. Det har ingen betydning for Marias honorar, om de tiltalte kommer i fængsel. Informanterne modtager ikke betaling for vidneforklaring. Hvis Maria i retten siger noget, som ikke er i overensstemmelse med det, han tidligere har forklaret, vil det få betydning for hans honorar. Ligesom det vil være et problem, hvis han ikke holder sig til sandheden.

Han tror ikke, at D har fået penge for sin indsats. Det er muligt, at agenter i Bogota havde tæt kontakt med D, men vidnet ved det ikke. DEA kom først ind i billedet, da Ds rolle var afsluttet.

Forevist "Confidential Source Agreement" har vidnet forklaret, at det ikke er DEA's kontrakt, men de udarbejder tilsvarende kontrakter med civile agenter. DEA udsteder egne retningslinjer for håndtering af agenter og er undergivet Justitsministeriets regelsæt.

Der er mange kategorier af informanter. Der er en manual, der angiver, hvordan man håndterer agenter, herunder agenter der er kendt skyldige i kriminalitet. Der er også andre kategorier, herunder for informanter som arbejder for penge eller for at opnå en mildere straf. Der er en proces, der skal gennemgås, inden man kan godkendes som civil agent.

En sting operation er, når en hemmelig agent giver sig ud for at være kriminel. I nogle tilfælde vil der være mulighed for, at DEA kan indføre en fortrolig kilde. Nærværende sag er ikke en klassisk sting operation. En "reverse sting operation" er, hvor agenten er leverandør eller kilde. I den aktuelle sag havde DEA beviser for, at T1 var aktiv i narkohandel. Den oprindelige handel lykkedes ikke, og her kunne DEA så indsætte en anden uden at igangsætte den kriminelle aktivitet.

Brug af agenter, der tidligere er dømt, kan give store fordele i efterforskningen. Der skal være tale om personer, der har erklæret sig skyldige og udstået deres straf.

Foreholdt "Undercover Operation and Informant Handling", har vidnet forklaret, at der er tale om irrelevant materiale, da materialet alene vedrører staten New York. I DEA er man opmærksom på, at informanter og agenter kan have mange forskellige motiver, men de fleste informanter gør det for vederlagets skyld.

Han har aldrig mødt D eller læst en rapport om ham.

Der er udarbejdet et rapport om informantprogrammet, men vidnets gruppe er ikke omfattet af kritikken, da man handler i overensstemmelse med reglerne. I rapporten var der en påpegning af eksempler på, at nogle ikke handlede efter retningslinjerne, men det berørte ikke hans gruppe. DEA's hovedkvarter skal godkende informanterne, inden de kan arbejde som informanter. Maria er godkendt. Han kender ikke Ds status, men han er måske en fortrolig kilde. Vidnet ved ikke, om D er godkendt som informant, men var det tilfældet, havde D et CS nummer.

DEA har til det danske politi overleveret alt det materiale, som var muligt at udlevere. Der blev foretaget optagelse af et af møderne i Bogota, men han kender ikke indholdet. Han er usikker på, hvem der foretog optagelserne fra mødet, men bevismateriale, der er opnået i et fremmed land, kan DEA ikke frit disponere over. Der var følsomme forhold i Colombia, som betød, at man ikke kunne udlevere optagelserne. De colombianske myndigheder nægter ofte af sikkerhedshensyn at udlevere materiale.

Han hørte om denne sag i begyndelsen af 2013, inden Maria deltog i et møde i Bogota. Han blev spurgt, om DEA kunne indsætte en agent. Ds henvendelse var formentlig årsag til opstarten af den colombianske efterforskning.

Foreholdt politirapport af 18. marts 2014, side 2, 3. afsnit, har vidnet forklaret, at det er korrekt, at det var Ds henvendelse om T1s planer, der igangsatte efterforskningen. Det var de colombianske myndigheder, der i første omgang var initiativtagere, men DEA ønskede at iværksætte sin egen efterforskning.

Vidnet var ikke involveret i at briefe Maria. I DEA havde Maria to kildeførere, der var baseret i Miami. Han er usikker på, om kildeførerne opholdt sig i Bogota under det første møde der.

Der vil normalt være en debriefing umiddelbart efter et møde, og der bliver normalt udarbejdet et referat heraf. Han ved ikke, hvilket materiale der blev overleveret til Danmark.

Der registreres oplysninger om de enkelte informanter og agenter, herunder om hvilket honorar der udbetales og personlige oplysninger om agenterne. Normalt udleveres disse fortrolige oplysninger ikke. Udbetalinger fra hans afdeling sker gennem ham, og han har aldrig autoriseret en betaling til D – modsat Maria. Vidnet kender ikke til, om D har oppebåret honorar.

Vidnet har kun haft en relation til Maria de sidste 4-5 år, og hvis Maria har fået en straf for 6 år siden, så må han have udstået sin straf.

Han deltog ikke ved det andet møde i Bogota, og han ved ikke, om agenterne i hans gruppe var til stede i Bogota. Han har ikke set bevismateriale fra det colombianske politi.

I Danmark var han ikke involveret i briefingerne, og DEA var på daværende tidspunkt ved at overdrage operationen til dansk politi. Kyle ... og David ... var i Danmark på DEA's vegne. Det var vidnet, som tog de operationelle beslutninger i sagen. En egentlig leverance med narko vil han til enhver tid søge at undgå.

Vidnet var involveret i sagen mod mr. Bout. Der var tale om en sting operation. Mr. Bout fik minimumsstraffen på 25 år. Dommeren var ikke tilhænger af sting operationen, og han fandt derfor ikke grundlag for at give en højere straf, men dommeren blev efterfølgende kritiseret af andre.

Maria har tidligere været anvendt som agent i en lignende operation, og han har en stor erfaring. Derfor har det ikke været nødvendigt at briefe ham så grundigt i denne sag. I den forrige sag havde Maria gjort det fremragende.

I begyndelsen var det antagelsen, at de tiltalte alene søgte transport, og det var først senere, at de konstaterede, at der også var behov for selve leverancen. Han ved også, at der var tale om flere hundrede kg kokain. ... var den oprindelige agent i Bogota. Der var tale om en oprindelig narkotransport til Europa i en sejlbaad.

Normalt briefer man ikke to kilder sammen, men han ved ikke, om D og Maria blev briefet sammen. Han har hørt om to møder i Bogota i maj og august/september 2013, og han ved ikke, om Maria har afholdt yderligere møder med de tiltalte.

Operationen udført af det colombianske politi var lovlig i forhold til colombianske regler, men han har ikke selv efterprøvet lovligheden.

Valget af Danmark som leveringssted er foretaget af de tiltalte og således ikke af DEA. Ret tidligt i forløbet kom Danmark på tale, men der var også drøftelse af andre destinationer, herunder Spanien. Af papirerne fremgår, at der senere var nogle problemer med Danmark, fordi en af de tiltaltes danske forbindelser havde nogle juridiske problemer. Det er muligt, at Maria holdt fast ved Danmark og sagde, at kokainen allerede var sendt til Danmark.

Foreholdt e-mail af 20. januar 2015, kl. 20:32, har vidnet forklaret, at han ikke har noget kendskab hertil.

Maria har supplerende forklaret, at han de seneste 11-12 år har arbejdet for DEA. DEA stiller krav om, at han behandler en række oplysninger fortroligt. Hans aflønning er afhængig af resultatet af hans arbejde, således at han bliver belønnet, hvis man finder kokain. Han kan godt lide sit arbejde for DEA, men han arbejder også for pengenes skyld. Han fik en dom for 6 år siden, hvilket skyldtes en fejl fra hans side.

Han blev bekendt med sagen i 2013. Det var DEA, der fortalte ham om sagen, og senere gav D også nogle oplysninger. ... fra DEA's lokale kontor fortalte, at han skulle arbejde med T1, som arbejdede med kokain. Der var tale om noget kokain, der skulle til København. Før dette havde man i Bogota beslaglagt 500 kg kokain. DEA's oplysninger om T1 stammede fra D.

Han mødte D på ambassaden til et møde, som var arrangeret af D fortalte ham, hvornår der skulle være et møde med T2 og T1, og at T1 havde kontakter til Hells Angels i København. D havde kontakt til T2 og T1. Vidnet blev briefet af DEA, der gav ham rollen som medlem af FARC, og han skulle stå for transporten af kokainen til Europa. DEA sagde, at han skulle gå langsomt frem, og at han skulle få mest muligt at vide om T1 og T2. Han skulle først og

fremmest kortlægge T1s intention og organisation. Han skulle lytte og have en tilbageholdende rolle.

I det første møde i Bogota deltog D, T1, T2 og vidnet. Det varede 30-45 minutter. De talte åbent om kokain, og de drøftede en udførelse af 500 kg. Det var vidnet, der først bragte de 500 kg på banen. T1 var enig i den nævnte mængde. De drøftede transportformen, og vidnet nævnte muligheden af transport med fly eller skib. De tiltalte spurgte, hvordan han havde tænkt sig at få kokainen fra Colombia til København. Han fortalte, at det endnu ikke var afklaret. De tiltalte vidste, at der var et marked i København, og for vidnet ville det betyde muligheden for at komme ind på et nyt marked. D, der havde introduceret vidnet, deltog også i samtalen. D nævnte, at 500 kg var et godt kvantum. Vidnet sagde, at de tiltalte skulle have ½ mio. dollars klar, når kokainen kom til København. Det var kun en delvis betaling for kokainen.

Afslutningen på det første møde var, at de skulle igangsætte arbejdet, og at de igen skulle mødes et par måneder senere. Han havde ikke i den efterfølgende tid kontakt med de tiltalte, men han talte med D. De afventede T1s initiativ. De var klar over, at T1 var i Europa, og de fik instruktioner om, at de skulle afvente, at T1 igen kom til Colombia. I mellemtiden skulle han fortsat søge oplysninger om de tiltalte.

Inden det andet møde drøftede han sagen med D, der fortalte, at T1 havde haft nogle problemer i København. Det spurgte vidnet T1 om ved det andet møde. T1 sagde, at han gerne ville have leveringen i Spanien, men vidnet sagde, at stoffet allerede var på vej til København. T1 var bekymret, men han accepterede, at der skulle ske levering i Danmark. T2 overhørte og anerkendte deres aftale. De tiltalte fortalte, at de havde forbindelser i Danmark, og T1 sagde, at hans folk i København var klar til at modtage. Allerede på det første møde havde T1 fortalt om sine kontakter i København. Det andet møde tog nok 45 minutter. T1 fortalte, at han havde mistet nogle penge. T1 havde givet D penge for 20 kg kokain, som skulle være kommet til Europa, men det var aldrig sket.

De aftalte, at de skulle ses i København, og vidnet skulle kende T1s organisation. Der skulle være nogle sikre huse klar, hvor stoffet kunne opbevares. Pengene skulle også være klar.

Kort efter at T1 rejste til Spanien, mødtes han med T2 ved to yderligere møder i Colombia. Til møderne gennemgik de forløbet. T2 tilbød hvidvaskning af pengene, og de talte om, at T1 havde mange forbindelser, og at forholdet til D var blevet dårligt. Han husker ikke, hvem der tog initiativ til møderne. Til det andet møde med T2 deltog også en pilot, som vidnet arbejder med. Denne pilot blev senere omtalt på et møde, hvor også T2 deltog. Piloten arbejdede for DEA i nogle andre operationer. Forud for møderne med T2 fik han briefinger af DEA, og han fik besked på at få flest mulige oplysninger ud af T2. Mange af oplysningerne blev nedskrevet i rapporter, og møderne blev optaget.

Han havde pin-to-pin kontakt til både T1 og T2, i perioden frem til de mødtes i København. Af sikkerhedsårsager aftalte de tiltalte at køre i bil fra Spanien til Danmark. De tiltalte pressede vidnet ved at spørge om en konkret dato for leveringen.

Han kom selv direkte til København, hvor han deltog i et møde med det danske politi og DEA. Han blev af dansk politi instrueret i de danske regler, og hvordan han skulle agere. Han fik blandt andet at vide, at han ikke skulle presse på, og at han skulle følge politiets instruktioner.

Stofmængden var aftalt, og han fik at vide, at han ikke skulle presse på for at fastlægge leveringstiden. Det blev sagt, at han skulle fortælle de tiltalte, at et familiemedlem skulle fortsætte forløbet, da den pågældende var bedre lokalt kendt. Der var tale om en politimand, som skulle indsættes.

I første eller andet møde i København ændrede han det aftalte kvantum fra 500 til 200 kg. Det var efter ordre fra det danske politi. Han aftalte med de tiltalte, at de først skulle afsætte de 200 kg, og herefter skulle leveres 300 kg. De drøftede prisen, og de talte om 28.000-29.000 euro pr. kg.

Han forlod Danmark efter instruktioner fra DEA og dansk politi. T1 var bange for, at de blev overvåget af politiet. T1 syntes, at det var betænkeligt, at vidnet var rejst direkte fra Colombia til København. Efterfølgende havde han pin-to-pin kontakt og telefonsamtaler med de tiltalte. Han kom til Danmark igen senere i december.

Han har ikke et nærmere kendskab til eller Han mødte ikke præsidenten for Bandidos i Danmark eller repræsentanter for Hells Angels, og han fik heller ikke oplysninger om navnene på medlemmer af de to grupper. Han mødte T3, som skulle føre dem til andre personer i Danmark. T1 foreviste ham aldrig penge.

Umiddelbart efter de to møder med de tiltalte havde han kontakt med dansk politi for at give debriefinger.

I Colombia har han kun kommunikeret med DEA og ikke med de colombianske myndigheder. Han har ikke mødt colombianske politifolk i forbindelse med operationen, og han har heller ikke set retskendelser eller lignende.

Af DEA har han fået at vide, at D også var meddeler ligesom vidnet. Han fik af D at vide, at T1 var interesseret i at aftage kokain.

Han fik 10.000 dollars af DEA til dækning af transport og hotel mv. Han har fået ekstra penge til dækning af transporten til retsmødet. Han har ikke modtaget penge fra D. Han ved fortsat ikke, om han får flere penge i forbindelse med sin indsats i sagen. Det afgørende for hans betaling er ikke, om de tiltalte bliver dømt, men det har stor betydning, hvor meget kokain eller store værdier man konfiskerer. Det er chefen, der afgør hans honorar, og der er ingen konkrete retningslinjer, udover at man kan tage udgangspunkt i 25 % af de værdier, der er konfiskeret. Han arbejder fuld tid for DEA.

Han har underskrevet en kontrakt med DEA, og af den fremgår bl.a., at han ikke selv må begå lovovertrædelser. Da han blev dømt for hvidvaskning, var det ikke i forbindelse med en opgave for DEA.

Hans kildefører i nærværende sag kom fra Los Angeles, og det var den samme, der var kildefører, dengang han selv blev dømt. I USA udstod han sin straf på 10 måneders fængsel, og han arbejdede ikke for DEA i de følgende to år. Da han kom tilbage til Colombia, genoptog han arbejdet for DEA. Det var efter aftale med både kildeføreren i Los Angeles og DEA i Bogota. Han mistede sin opholdstilladelse i USA, og han tog derfor tilbage til Colombia. Han har i dag adgang til USA via sit arbejde for DEA.

Foreholdt telefonafløtning af 30. oktober 2013, kl. 18:41:26, oversættelsen side 7, de 7 første linjer, har vidnet forklaret, at han forsøgte at agere som en normal narkohandler, og han var derfor irriteret over, at der ikke blev svaret, og at de tiltalte var svære at finde. På daværende tidspunkt var de tiltalte lidt bange for blive overvåget.

Foreholdt samme telefonafløtning, oversættelsen side 8 midt på siden, har vidnet forklaret, at det var aftalen, at vidnet skulle møde præsidenten for Bandidos, men det endte med, at de tiltalte ikke kom, og de fortalte heller ikke, hvorfor de udeblev. De aftalte ikke et nyt møde for at møde præsidenten for Bandidos, men de mødtes senere på Hard Rock Cafe. Det var vigtigt for vidnet at tale med T1, da T1 ikke overholdt deres aftale.

Foreholdt telefonafløtning af 4. december 2013, kl. 14:43:10, oversættelsen side 4, øverst og midt på siden, har vidnet forklaret, at han ikke har taget initiativ, men blot har fulgt det danske politis anvisninger. Vidnet var i Aarhus ved politiet. Hans nevø var sammen med ham. Efter instruktion fra politiet spurgte han T1 om, hvad han maksimalt kunne skaffe. Han omtalte en "anden stor familie", fordi det er noget, man siger i narkohandler, når der også handles med andre. "Turister" refererer til kokain. Han forsøgte ikke at lægge pres på T1, men der er tale om en normal fremgangsmåde. Han havde ikke en personlig interesse i, at T1 kom med flest mulige penge, men han spurgte af hensyn til efterforskningen og efter aftale med det danske politi.

Foreholdt telefonafløtning af 4. december 2013, kl. 14:43:10, oversættelsen side 3, øverst til midt på siden, har vidnet forklaret, at det er rigtigt, at han gerne ville have handelen på plads, således som det vil være sædvanligt i andre narkohandler. Vidnet prøvede at forklare T1, at han var under pres, fordi han havde betalt penge for transporten. Forløbet var normalt.

Foreholdt rumaflytning af 29. oktober 2013, oversættelsen side 14, 8.-3. sidste linje, har vidnet forklaret, at han forgæves forsøgte at kontakte T1, men T1s telefon var optaget. Han fulgte en normal fremgangsmåde for en narkohandler.

Efter D og vidnets erfaring fremtrådte T1 som bekendt med narkohandler. Den 4. og 5. december var han i et sikret hus sammen med to agenter fra DEA og dansk politi. Han kender

C, som er supervisor i DEA. Han mødte ham i januar eller februar 2014. Han husker ikke, om han har talt i telefon med C. Han vidste ikke noget om, hvornår de tiltalte skulle anholdes.

Han har boet i Colombia halvdelen af sit liv, og den øvrige del har han boet i USA, Mexico og andre steder. Han bor ikke længere i Colombia, men i USA. Han har arbejdet en del i Colombia, og han har deltaget i mere end 200 operationer de sidste 28 år, heraf har der været 80-100 DEA operationer.

I en telefonsamtale var der omtale af "El Grande". Dette var en henvisning til den engelske agent i sagen. Agenten skulle agere som vidnets medarbejder.

Efter den 4. og 5. december 2013 blev han debriefet i Danmark. I marts 2014 blev han i Miami afhørt af det danske politi, og det var ved den lejlighed, at han mødte C. Det er muligt, at vidnet også har mødt ham i Danmark.

Kriminalassistent ... Nielsen har forklaret, at han anholdt T1. Anholdelsen skete i umiddelbar nærhed af Cafe Hollywood. Han fik besked om, at anholdelsen skulle foretages, når de tiltalte forlod cafeen. Han fik beskeden, da mødet på cafeen var i gang. Kort forud for mødets afholdelse havde han fået besked om, at mødet skulle afholdes. Han var alene indsat som assistance i forbindelse med anholdelsen.

Vidnet erklærede T1 for anholdt og fortalte, at han var sigtet for overtrædelse af narkotikalovgivningen. T1 spurgte, "hvor er narkotikaen?" De tiltalte virkede begge overraskede, da de blev anholdt.

Kriminalassistent Jørgen ... har supplerende forklaret, at han fik en indledende briefing om, at dansk politi var kontaktet af DEA, der havde oplyst, at T1 i København skulle indgå aftale om levering af kokain. Han var klar over, at der var et spor til Colombia. ... Jørgensen var leder af operationen i Østjyllands Politi. Dengang mødte han ikke Maria. Han fik at vide, at det var vigtigt hurtigst muligt at få indsat en politiagent i operationen. På et senere tidspunkt var han i Miami for at afhøre Maria.

I forbindelse med møderne på Cafe Hollywood var der et stort hold af observatører. Han lyttede med på de tiltaltes telefoner. Han lyttede ikke med på rumaflytningerne. Han ved ikke, hvornår det blev besluttet at anholde de tiltalte. Han vil tro, at det var ... Jørgensen, der traf beslutningen om anholdelse. De drøftede det sikkerhedsmæssige, da de ikke vidste, om de tiltalte var i besiddelse af skydevåben. Der var placeret kokain på Hotel Helnan sammen med nogle specialuddannede politifolk.

Forud for afhøringen var T2 placeret i et venterum i nogle timer. Der blev ikke spillet musik eller andet i højttalerne i venterummet. Det kan godt passe, at der gik 8-9 timer, inden afhøringen blev iværksat. T2 ønskede ikke at få en advokat til stede i forbindelse af afhøringen. Rosendahl og han var til stede under afhøringen, som forløb helt almindeligt. Der har ikke været flere afhøringer.

I august 2015 var han sammen med ... Jørgensen og ... Thygesen i Colombia for at afhøre D. Afhøringen foregik på et hotel og var arrangeret af DEA. Der var også en DEA agent og en efterforskningsleder fra det colombianske politi. D ønskede ikke at udtale sig, da han var blevet truet på åben gade af T2s kone. Han var blevet truet med, at T2s bror, som var aktiv i narkohandel, ville dræbe ham. D var bange. Han virkede troværdig.

Politikommisær ... Christiansen har supplerende forklaret, at de fra DEA fik at vide, at man i efteråret 2012 i Colombia havde kilder, der oplyste, at T1 havde planer om at transportere kokain til Danmark eller Tyskland. Kilden i Colombia var først og fremmest angivet som CS1. Denne kilde var formentlig identisk med den i sagen nævnte D. På daværende tidspunkt kunne man ikke foretage sig yderligere, da man ikke havde yderligere materiale vedrørende T1. De vidste, at T1 i Spanien i 2009 var blevet anholdt eller i hvert fald antruffet sammen med A, da denne blev anholdt. A fik senere en lang fængselsstraf for narkohandel.

Da de overvejede mulige aftagere af en stor mængde kokain, tænkte de blandt andet på B, der er dømt for transport af 10 kg kokain, og ..., der blev idømt 16 års fængsel for narkohandel.

I slutningen af 2012 og i 2013 kom der 5 transporter med i alt 840 kg kokain til Aarhus Havn, hvilket var helt usædvanligt store mængder. Politiet fik ingen oplysninger om, hvem der i det kriminelle miljø manglede den store mængde kokain, der blev beslaglagt. Man har senere

konstateret, at det formentlig er en anden organisation, der stod bag, men dengang var man ikke klar over denne sammenhæng.

Da de næste gang hørte om sagen, var CS2 indsat som agent, og det viste sig senere at være Maria. De havde ikke selv mulighed for at vurdere Maria nærmere, men de fik oplysningerne fra DEA. Det var DEA, der foretog instruktionen af Maria, men NEC var meget grundige med at fortælle DEA om de danske regler. Dansk politi har ikke foretaget en nærmere efterprøvning af DEA's efterforskning i Colombia. DEA har ikke nævnt noget om efterforskning foretaget af colombianske myndigheder.

Marias pin-to-pin korrespondance og telefonopkald blev håndteret af dansk politi, men den øvrige instruktion blev foretaget af DEA.

Det var DEA, der oplyste, at der kunne være tale om en kokainmængde på op til 500 kg.

DEA var sammen med Maria i et "safehouse" i København, og det var DEA, der foretog den første briefing. Ved den anden briefing var der også danske politifolk. Ved den første briefing var der danske polititeknikere til stede. De gav Maria aflytningsudstyr på, som efterfølgende kunne udlæses. Aflæsningen foregik den følgende nat, og det dannede baggrund for efterfølgende morgenmøder med DEA. Ved møderne den 29. og 30. oktober 2013 var der forberedende forhandlinger om pris, mængde og frister. De var opsat på, at der herefter skulle indsættes en politiagent. Englænderne har større erfaring med anvendelse af agenter, og det var formentlig mere troværdigt, at der ikke var tale om en dansk bagmand.

Han var aktiv i operationen frem til pin-to-pin korrespondancen op til mødet den 4. december 2013.

På europæisk plan er der et udbredt politisamarbejde for en nærmere klarlæggelse af den fremgangsmåde, der anvendes i forbindelse med salg og transport af kokain fra Colombia til Europa.

Han har først mødt C i forbindelse med, at sagen blev hovedforhandlet i byretten.

Politikommissær ... Jørgensen, Østjyllands Politi, har forklaret, at han har beskæftiget sig i 20 år med narkoeftersforskning.

I foråret 2013 blev han kontaktet af ... Christiansen fra NEC. Christiansen sagde, at der var planer om en stor kokainforsendelse til Danmark. I forvejen efterforskede Østjyllands Politi store forsendelser af kokain, som dukkede op i marts 2013. Der var tale om 6 forsendelser på samlet mange hundrede kg. Senere viste det sig, at de tiltalte ikke havde noget med disse forsendelser at gøre.

Han fik at vide, at T1 havde planer om at indsmugle og sælge kokain i Danmark.

Oplysningerne stammede fra DEA i Colombia. Der var tale om op til 500 kg. Disse oplysninger blev givet til det første møde, han havde sammen med advokaturchef Poul Gade og personalet fra NEC og DEA. Baggrunden for mødet var at undersøge, om Østjyllands Politi kunne være værneting, og om man havde tilstrækkelige ressourcer. Man vidste ikke, hvem der havde evne og vilje til at købe en så stor mængde kokain, og det var baggrunden for, at Østjyllands Politi ønskede at gå ind i operationen. Efterfølgende fik man oplysning om, at T1 var involveret i narkohandel.

Efter første møde afventede man yderligere oplysninger. I august/september 2013 fik han en fornyet henvendelse fra NEC, men derefter gik der igen et par måneder, inden sagen blev aktuel.

Det danske politi gjorde DEA meget tydeligt opmærksom på, at der var særlige regler, der betød, at agenten ikke måtte tage initiativ til, at der blev foretaget noget ulovligt.

Poul Gade udarbejdede den plan af 23. oktober 2013, der blev sendt til byretten. I det aktuelle tilfælde skulle politiet fremstå som sælger, og en sådan aktion kaldes "reverse". Der var tale om en usædvanlig situation, og det er kun 2. gang, at vidnet har været med til at anvende agenter. Han har ikke tidligere medvirket ved en "reverse" aktion. Den civile agent var en slags mellemmand, og denne skulle introducere politiagenten. Det var vigtigt, at man fik kendskab til det danske netværk.

Det var politiets arbejdshypotese, at der kunne være en sammenhæng med de store mængder kokain, der var indsmuglet til Aarhus Havn, og de tiltaltes interesse for at sende kokain til Danmark. Man var interesseret i, at Danmark ikke skulle blive centrum for handel med kokain.

Bortset fra T3 fremkom der ikke andre oplysninger om T1s eventuelle netværk i Danmark. Politiet har formentlig ikke foretaget nærmere undersøgelser af de personer, som nævnes af T3 på mødet med de tiltalte og Maria.

Da byretten afsagde kendelsen, blev den sendt til NEC, der sammen med DEA gav agenten instruktion. Vidnet mødte ikke Maria i oktober 2013.

Efterforskningen sigtede på at efterprøve, om de mistænkte udviste vilje og evne til at indgå en handel om en stor mængde kokain.

Kort tid efter møderne i oktober 2013, fik han en orientering fra NEC. Østjyllands Politi foretog telefonaflytninger, og de var rettet mod den personkreds, som man regnede med kunne blive relevant som aftagerkreds. I første omgang var de usikre på identiteten af T3. Det var først i løbet af november 2013, at de fandt hans identitet, men Københavns politi kendte T3 som hashhandler i toppen af det kriminelle miljø på Christiania. Politiet var overrasket over, at T3 viste sig at være den danske kontaktperson.

Da de tiltaltes møder i København var overstået, var politiet godt tilfreds, og mistankegrundlaget var underbygget. På dette tidspunkt var man ikke i tvivl om, at T1 havde evne og vilje til at købe et stort kvantum narko. Maria skulle fortsat introducere leverandøren.

Mellem møderne i København og Aarhus blev koordineringen foretaget af NEC, som havde kontakten til DEA. Vidnet og Poul Gade traf beslutningen om at indsætte en politiagent. Vidnet kontaktede PET, som også vurderede sagen juridisk. Det var PET, der traf beslutning om, hvilken agent der skulle indsættes.

Han udarbejdede den plan med 8 punkter, som fremgår af brevet af 3. december 2013 til Retten i Aarhus. Han forsøgte at tage højde for alle eventualiteter, og han forventede ikke, at

alle punkter i planen skulle opfyldes. Vareprøven af kokainen kunne ikke fremvises på cafeen. Der var 20 kg kokain på Hotel Helnan, og fremvisningen af kokainen var et af de forhold i planen, som de ikke ønskede at aktivere. På daværende tidspunkt kendte de ikke T2s identitet, og de var bange for, at det ville være vanskeligt at bevare kontrollen med sagen. Han går ud fra, at heller ikke NEC kendte T2s identitet.

Østjyllands Politi havde ikke kontakten med politiagenterne. Agenterne blev briefet af PET. Vidnet var selv på politigården under møderne på Cafe Hollywood, og de havde ikke direkte kontakt med agenterne. De vidste først efter mødet den 4. december 2013, hvad der blev sagt på selve mødet. Efter debriefingen af mødet den 4. december 2013 var de tæt på at være i mål i forhold til, at de tiltalte havde begået et strafbart forsøg. Maria opholdt sig samtidig et sted i Danmark.

Foreholdt referat af telefonsamtale af 4. december 2013 kl. 14:43:10, oversættelsen side 3, linje 10-20, har vidnet forklaret, at det var PET og DEA, der gav instrukserne til Maria. Der var her tale om en generel instruktion om at berolige T1, og han tror, at det var Maria selv, der pressede på.

Der var ingen fysisk observation af de tiltaltes bil fra den 4.-5. december 2013, og politiet har derfor ikke en nøjagtig redegørelse for de tiltaltes færden i perioden mellem de to møder. De vidste, at de tiltalte havde været på nogle adresser i Nordsjælland, hvor Bandidos godt kunne have haft kontakt med de tiltalte.

Inden mødet den 5. december 2013 var der ikke truffet beslutning om, at der skulle ske anholdelse. Vidnet og Poul Gade traf beslutningen. Da mødet trak ud og varede i ca. 40 minutter, var de af den opfattelse, at de kunne skride til anholdelse. De havde ingen direkte kontakt til agenten under mødet, og de kendte således heller ikke den ordveksling, der fandt sted under mødet.

I 2015 deltog han i en afhøring af D i Colombia. D var sammen med en repræsentant fra DEA og en repræsentant fra det colombianske politi. D ville ikke udtale sig, da han var blevet truet af T2s hustru. D virkede oprigtig. Vidnet havde en vidneindkaldelse med, men D returnerede den, da D ikke ønskede at medvirke. Repræsentanter for DEA fortalte vidnet, at D ikke havde

forbindelse til DEA. Han ved ikke, hvorfor DEA var til stede. Repræsentanten fra DEA kom sammen med den colombianske efterforskningsleder.

Under selve operationen i Danmark havde han ikke hørt nærmere om D, og de har heller ikke hørt nærmere om, at Maria skulle være straffet.

Det årlige forbrug af kokain i Danmark er omkring 600 kg kokain.

NEC havde en mistanke om, at T1 tidligere havde indsmuglet hash til Christiania.

Forevist brev af 14. november 2013 fra U.S. Department of Justice, har vidnet forklaret, at brevet indeholdt de grundlæggende oplysninger om T1 og T2. Det var de eneste oplysninger, som politiet havde om T2. T2s identitet blev først kendt for Østjyllands Politi den 5. december 2013.

Landsrettens begrundelse og resultat

Hændelsesforløbet indtil den 29. oktober 2013

Politikommissær ... Christiansen har forklaret, at dansk politi i efteråret 2012 ved en henvendelse fra Drug Enforcement Administration (DEA) blev orienteret om, at DEA havde oplysninger om, at T1 havde planer om at transportere kokain til Danmark eller Tyskland.

Efter de tiltalte og Marias forklaringer for landsretten lægges det til grund, at de tiltalte i foråret 2013 afholdt møder med Maria og D i Colombia, hvor de drøftede en leverance på 500 kg kokain, og at der endvidere var drøftelser om, at stoffet skulle sendes til Danmark.

Politikommissær ... Jørgensen har forklaret, at Østjyllands Politi i foråret 2013 fik oplysninger om, at T1 havde planer om at indsmugle og sælge kokain i Danmark. I efteråret 2013 blev sagen aktualiseret ved, at T1 kom til Danmark.

På den baggrund anmodede Østjyllands Politi Retten i Aarhus om at afsige en række kendelser om telefonaflytninger mv. Endvidere anmodede politiet om rettens godkendelse af foranstaltninger i medfør af retsplejelovens § 754 a.

Ved kendelse af 25. oktober 2013 fik politiet tilladelse til at foretage en agentaktion, som beskrevet i politiets anmodning af 23. oktober 2013 inden for de rammer, der fremgår af retsplejelovens § 754 a og § 754 b. I begrundelsen for afgørelsen blev der bl.a. henvist til, at der var en begrundet mistanke om, at der blev planlagt en indførelse eller salg af betydelige mængder kokain, og at den planlagte agentaktion ville være af afgørende betydning for efterforskningen.

Møderne i København den 29. og 30. oktober 2013

Af rumaflytningen fra mødet den 29. oktober 2013 fremgår, at T1 forholdt sig til et kvantum på 200 eller 500, og at han nævnte, at hvis man talte om 500, kunne han sælge en del i Danmark og en anden del skulle videre. T1 fortalte om et netværk af europæere, som han samarbejdede med. Han talte om at gemme tingene, og at kvaliteten skulle testes, og prisen blev drøftet.

Møderne i Aarhus den 4. og 5. december 2013

Af rumaflytningen af 4. december 2013 fra Cafe Hollywood fremgår, at politiagent 231A og T1 drøftede det kvantum, der skulle overdrages, og de talte om 200. De forhandlede om en pris på mellem 32 og 29. T1 henviste til, at hans købspris skulle konkurrere med priserne i Holland, og han var derfor ikke villig til at give mere end 29. De talte endvidere om fremvisning af betalingen og aftalte, at den skulle præsteres i euro. T1 og politiagenten aftalte endvidere, at der til en start skulle overdrages 20, og senere de resterende 180. De aftalte at mødes igen.

Af telefonaflytningerne fra samtaler senere samme dag mellem de tiltalte og Marias nevø og Maria fremgår, at der blev indgået aftale om, at T1 skulle betale en pris på 29, og at der skulle være endnu et møde.

Af rumaflytningen af 5. december 2013 fra Cafe Hollywood fremgår, at Politiagent 231A og T1 aftalte, at produktet skulle fremvises i Aarhus og pengene i hovedstaden. Det fremgår endvidere, at T2 blandede sig i samtalen mellem T1 og politiagenten for at sikre, at der blev leveret et større kvantum, og at T1 oplyste T2 om, at aftalen var, at der skulle leveres 300 for 10, og at resten skulle leveres på et senere tidspunkt. Senere i samtalen drøftede T1 og politiagenten, hvordan en efterfølgende levering af 50 ville blive effektueret, og de drøftede leveringsstedet. T2 og T1 aftalte, hvordan pakkerne skulle tjekkes af T2, og T2 tilkendegav igen, at han ønskede kvantum forhøjet til 15. T1, T2 og politiagenten talte endvidere om, hvordan kvalitet kunne tjekkes på et hotelværelse, og de aftalte at mødes senere samme dag.

Politiagent 231A har forklaret, at T1 til mødet den 4. december 2013 var ivrig efter at få en stor forsendelse på plads, og at de til mødet talte om mængder og priser. T1 var klar til at købe 200 kg. De nåede ikke frem til en endelig aftale om prisen, da T1 kun ville give 29.000 euro pr. kg. Vidnet fortalte T1, at han skulle drøfte det med Maria, og de aftalte, at der skulle indgås aftale om 200 kg, men at det skulle gennemføres i mindre partier.

Politiagent 231A har om mødet den 5. december 2013 forklaret, at T2 og T1 optrådte som sideordnede, og at T2 skulle teste kokainen. T2 blandede sig i forhandlingen og forsøgte at øge den mængde, der blev talt om, fra 10 til 15 kg. Politiagenten har tillige forklaret, at de var enige om den indledende handel om 10 kg kokain til 300.000 euro. Der var endvidere en aftale om, at der skulle leveres i alt 200 kg, således at der senere skulle handles 50 kg og derefter den resterende mængde. Ifølge politiagenten skulle T2 undersøge 10 kg kokain på et hotelværelse i Aarhus.

De tiltalte har i byretten forklaret, at baggrunden for forhandlingerne i Danmark var, at det var den eneste mulighed for at få de 40.000 euro, som de havde videreudlånt til D, tilbage. Efter indholdet af rum- og telefonaflutninger og pin-to-pin korrespondancen i Danmark, er der ikke noget, der støtter de tiltaltes forklaringer om forløbet i Danmark, og de tilsidesættes herefter.

De tiltalte har i landsretten ikke ønsket at udtale sig om forløbet i Danmark.

Af politirapport af 5. december 2013 fremgår, at T2 til politiet har forklaret, at T1, Maria og han havde drøftet en handel med 500 kg kokain, og T1 havde tilkendegivet, at han kunne

sælge kokain og ville købe en stor mængde, som skulle sælges videre. T2 var af T1 blevet bedt om at tage hen på et hotel og teste noget kokain. Kriminalassistent Jørgen ..., der foretog afhøringen af T2, har forklaret, at afhøringen forløb helt almindeligt.

Forsøg

Efter det anførte lægger samtlige voterende til grund, at de tiltalte over en længere periode i København og Aarhus forhandlede om køb af et stort kvantum kokain, der skulle indføres i Europa. De tiltalte deltog bl.a. i flere møder i Danmark med henholdsvis Maria og politiagent 231A med henblik på at indgå aftalen og planlægge detaljerne i overdragelsen. Under møderne i Aarhus med politiagenten var der indgående forhandlinger om pris, kvantum, udveksling af ydelser og fremgangsmåden ved fremvisning og kontrol af kvaliteten af stoffet på et hotel i Aarhus.

På tidspunktet for anholdelsen den 5. december 2013 havde de tiltalte således i Aarhus indgået en konkret og detaljeret aftale med henblik på at gennemføre en handel vedrørende 200 kg kokain. På den baggrund finder landsretten det bevist, at de tiltalte havde besluttet, at de ville fuldbyrde købet af kokainen. Det tiltrædes herefter, at de tiltalte er fundet skyldige i forsøg på overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. § 21.

Anvendelse af agenter

5 voterende udtaler:

Politiagent 231A deltog i de afgørende møder i Aarhus den 4. og 5. december 2013. Han var instrueret og indsat af dansk politi, og hans indsats skal vurderes som polititjenestemand efter reglerne i retsplejelovens § 754 a. Agenten deltog i forløbet i overensstemmelse med byrettens kendelse af 25. oktober 2013. Efter indholdet af rumaflytningerne i Aarhus og de øvrige foreliggende oplysninger er der ikke grundlag for at antage, at han har overskredet provokationsforbuddet.

Maria er en civil person, der efter instruktioner fra DEA og efter aftale med det danske politi ydede bistand i forbindelse med efterforskningen af sagen. Marias medvirken skal vurderes efter retsplejelovens § 754 b, stk. 2, og hans bistand skulle således være yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen. Maria medvirkede ved at deltage i direkte og indirekte forhandlinger med de tiltalte under møder i Colombia og København, og han havde tillige telefonisk kontakt med T1 og T2 i perioden mellem de to møder i Aarhus. Herefter og under hensyn til indholdet af samtalerne og den korrespondance, der var mellem Maria og de tiltalte, finder vi, at Marias bistand, uanset at der er tale om en særdeles alvorlig lovovertrædelse, gik ud over, hvad der kan betegnes som en yderst beskeden bistand.

De tiltalte udviste interesse for at indgå en handel om en stor mængde kokain, og forløbet strakte sig over en lang periode med møder i Colombia, København og Aarhus. De tiltalte har under hele forløbet i Danmark udvist en vedholdenhed i forhold til at indgå aftalen, og der er herefter ikke grundlag for at antage, at Marias rolle var afgørende for de tiltaltes vilje og evne til at indgå aftalen. Vi tillægger det tillige betydning, at det strafbare forsøg blev begået ved indgåelse af aftalen i forbindelse med møderne den 4. og 5. december 2013, hvor Maria ikke deltog. Vi finder herefter, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at forholdet skal anses for straffrit, eller at domfældelse vil være i strid med artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der skal imidlertid tages hensyn hertil ved strafudmålingen.

Vi tiltræder derfor byrettens afgørelse om de tiltaltes skyld.

En voterende udtaler:

De tiltalte havde i foråret 2013 i Colombia nogle møder med D og Maria. De tiltalte har forklaret, at D og Maria tilskyndede og instruerede dem om deres opgave i forbindelse med opholdet i Danmark.

Anklagemyndigheden har ikke kunnet fremskaffe aflytninger, retskendelser eller andet materiale fra møderne, der nærmere har kunnet belyse forløbet i Colombia, uanset at D og Maria efter det oplyste deltog i møderne efter aftale med DEA. D og en del øvrige vidner, der

kunne fortælle om forløbet i Colombia, har hverken for byretten eller landsretten afgivet forklaring, uanset at de tiltalte har anmodet herom.

På den baggrund finder jeg, at de tiltalte, der ikke tidligere er straffet, muligt har været udsat for ulovlige provokationer i Colombia, der kan have været af afgørende betydning for de tiltaltes efterfølgende forhandlinger i Danmark.

Efter det ovenfor anførte anser jeg de tiltaltes forsøg for straffrit, og jeg stemmer derfor for at frifinde de tiltalte.

Konklusion vedrørende skyld

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet. De tiltalte er herefter skyldige i samme omfang som for byretten.

Straf

Ved udmålingen af straffen lægger landsretten vægt på, at de tiltalte er fundet skyldige i forsøg på indførsel og videreoverdragelse af 200 kg kokain i Danmark, og at forhandlingerne strakte sig over et længere tidsforløb, hvor de tiltalte optrådte professionelt. Under hensyn hertil lægger landsretten til grund, at de tiltalte tilhørte den øverste del af det hierarki, der formidlede kokain fra Sydamerika til Europa.

Landsretten lægger efter bevisførelsen til grund, at de tiltalte har haft forskellige roller, og at T1 har haft en ledende rolle. Straffene udmåles derfor i forhold hertil.

Som anført er Marias bistand gået ud over, hvad der kan betegnes som en yderst beskedent bistand, og straffene skal derfor nedsættes i forhold til udgangspunktet.

Fem voterende stemmer herefter for at fastsætte straffen for T1 til fængsel i 12 år og straffen for T2 til fængsel i 10 år.

En voterende finder, at der som følge af overtrædelsen af provokationsforbuddet bør gives en betydelig nedsættelse af straffen og stemmer derfor for at fastsætte straffen for T1 til fængsel i 6 år og straffen for T2 til fængsel i 5 år.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Straffen for T1 forhøjes derfor til fængsel i 12 år, medens straffen for T2 forhøjes til fængsel i 10 år.

Udvisning

Da kriminaliteten er af en sådan art, at den udgør en reel umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører grundlæggende samfundsinteresser, tiltræder landsretten, at T1 udvises med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, jf. § 32, stk. 2, nr. 5.

Landsretten tiltræder endvidere, at T2 udvises med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, jf. § 32, stk. 2, nr. 5.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen.

De tiltalte har fortsat været frihedsberøvet under anken.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes med de ændringer, at straffen for T1 forhøjes til fængsel i 12 år, og straffen for T2 forhøjes til fængsel i 10 år.

De tiltalte skal solidarisk betale sagens omkostninger for landsretten, dog således at de hver især betaler udgifterne til deres egen forsvarer.

Retten i Aarhus

DOM

afsagt den 29. oktober 2014

Rettens nr. 1-3618/2014

Politiets nr. 4200-71282-00020-13

Anklagemyndigheden

mod

T2

født den ... 1967

og

T3

født den ... 1980

og

T1

født den ... 1984

Tiltalen og parternes påstande

T2, T3 og T1 er tiltalt for

1.a.

T1

T2

forsøg på overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2 stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 2, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag liste B nr. 43, jf. straffelovens § 21,

ved i forening og efter forudgående aftale, i perioden op til den 5. december 2013, i Aarhus, i København og på ukendte lokaliteter, at have forhandlet med og truffet aftale med en leverandør om levering af 200 kg kokain til en pris af 29.000 euro pr. kilo, i alt 5.800.000 euro, hvoraf de tiltalte skulle betale et forskud på 500.000 euro, senere reguleret til 300.000 euro, mod levering af en vareprøve, og hvor restkøbesummen skulle betales i takt med videreslag af kokainen, alt med henblik på indførsel af kokainen til Danmark og på videreoverdragelse af kokainen til en videre personkreds eller mod betydeligt vederlag, hvilket forehavende mislykkedes, da de tiltalte efter indgåelsen af aftalen den 5. december 2013 blev anholdt af politiet, og da leverandøren, uden de tiltalte vidste dette, ikke havde til hensigt at levere kokainen.

1.b.

T3

medvirken til forsøg på overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2 stk. 4, jf. bekendtgørelse

om euforiserende stoffer § 27, stk. 2, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag liste B nr. 43, jf. straffelovens § 21 og § 23,

ved i tiden op til den 5. december 2013, i København og på ukendte lokaliteter, at have bistået de tiltalte T1 og T2 med anskaffelse af et parti kokain, jf. forhold 1.a, idet tiltalte indgik aftale med de tiltalte T1 og T2 om, at tiltalte mod betaling af et ukendt beløb skulle aftage en del af det parti kokain på 200 kg., som T1 og T2 agtede at indkøbe hos leverandøren og indføre til Danmark, jf. forhold 1.a, alt med henblik på at tiltalte T3 skulle videreoverdrage en del af dette parti til en videre personkreds eller mod betydeligt vederlag, hvilket forehavende mislykkedes, da tiltalte den 5. december 2013 blev anholdt af politiet, og da leverandøren, uden de tiltalte vidste dette, ikke havde til hensigt at levere kokainen.

2.
T3

overtrædelse af straffelovens § 192a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 3,

ved den 5. december 2013 ca. kl. 12.00 på bopælen, X-vej, Stege, under særlig skærpende omstændigheder at have været i besiddelse af en tromlerevolver, der var ladt med 6 patroner i tromlen, samt at have været i besiddelse af yderligere 10 patroner, der kan anvendes i det pågældende skydevåben.

Anklagemyndigheden har påstået, at de tiltalte T2 og T1 straffes med fængsel i 14 år, og at tiltalte T3 idømmes fængsel i 14 år som en fællesstraf, der tillige omfatter en reststraf på 911 dage fra prøveløsladelse den 8. september 2012.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om konfiskation af en tromlerevolver af mrk. Smith & Wesson samt 18 skarpe patroner hos tiltalte T3, jf. straffelovens § 75, stk. 2.

Anklagemyndigheden har endelig nedlagt påstand om, at de tiltalte T2 og T1 udvises i medfør af udlændingelovens § 24 med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2.

Tiltalte T2 har nægtet sig skyldig i forhold 1a.

Tiltalte T1 har nægtet sig skyldig i forhold 1a.

Tiltalte T3 har nægtet sig skyldig i forhold 1b og erkendt sig skyldig i forhold 2.

T2 og T1 har i tilfælde af domfældelse ikke villet protestere mod udvisningspåstanden.

T3 har erklæret sig indforstået med konfiskationspåstanden.

Sagens oplysninger

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 21. maj 2014.

Sagen udspringer af en efterforskning, der er foretaget af det amerikanske narkotikapoliti, Drug Enforcement Administration (i det følgende DEA) i 2012 og 2013. Der blev under denne efterforskning etableret kontakt til Rigspolitiet i Danmark på baggrund af nogle

efterretninger, som DEA havde fra Columbia om, at tiltalte T1 (tidligere omtalt som (T1)) var involveret i handel med narkotika til Danmark. Der blev i forlængelse heraf etableret et samarbejde mellem Rigspolitiet og Østjyllands Politi.

Østjyllands Politi anmodede den 23. oktober 2013 Retten i Aarhus om at godkende en aktion, hvor en person, "Maria" eller "Mariachi", der i Columbia havde udgivet sig for at være kriminel, men i virkeligheden var meddeler for DEA, skulle møde T1 i København. Baggrunden for anmodningen var, at det ikke kunne udelukkes, at "Maria" kunne komme i en situation, hvor han ikke kun var meddeler for politiet, men kunne komme til at optræde som agent, jf. retsplejelovens § 754 a og § 754 b.

Af anmodningen fremgår blandt andet:

Baggrund

Østjyllands Politi har siden marts 2013 efterforsket fundet af 5 store partier kokain, der er fundet i forsendelser af bananer fra Colombia til Danmark (Aarhus).

Efterforskningen er rettet mod de mulige afsendere af kokain (Operation ..), hvor Retten i Aarhus, 9. afdeling, har afsagt en række kendelser om indgreb mod bl.a. to personer, der er bosat i Sydamerika, og som mistænkes for at være involveret i leverancerne - evt, som ansvarlige for transporten af stofferne fra Colombia til Danmark. Der er i den anledning udarbejdet to retsanmodninger til hhv. Brasilien og Colombia om bistand til efterforskningen, og der har været afholdt et møde i Europol i Haag med forbindelsesofficerer fra Colombia i sagens anledning.

Efterforskningen er desuden rettet mod mulige modtagere af stofferne her i Danmark (Operation ... S). Det er politiets opfattelse, at en eller flere colombianere, der opholder sig i København, evt. assisteret af etniske ghanesere, der i perioder opholder sig i København og Østjylland, kan udgøre en del af den organisation, der står bag indsmuglingerne.

Efterforskningen har vist, at den eller de nævnte colombianere og deres forretningsforbindelser/hjælpere har et bredt net af kontakter i Danmark, Sverige, Tyskland og England.

.....

Den aktuelle situation

.....

Det bemærkes, at der ikke er nogen beviser for, at T1 har været involveret i de 5 indsmuglinger af kokain til Danmark i 2013. Det er imidlertid politiets arbejdshypotese, at han kan have været involveret i en eller flere af disse leverancer.

.....

Bag kildeoplysningerne ligger det faktum, at politiet har kendskab til, at T1 har aftalt at mødes med en colombianer i København på mandag, den 28. oktober. Denne colombianer - X - ankommer med fly til København mandag eftermiddag. Han er angiveligt repræsentant for en eller flere leverandører af kokain fra Colombia. X skal mødes med T1, der skal introducere ham for T1s kontakter i Danmark.

Den pågældende colombianer X er meddeler for politiet, og Østjyllands Politi ønsker nu i samarbejde med Rigspolitiet at gennemføre en aktion, hvor colombianeren kan gennemføre de møder, han har aftalt med T1, for at politiet ad denne vej kan få kendskab til de personer i Danmark, der er T1s kunder, og som nu mistænkes for at forberede en ny indsmugling af narkotika, som T1 skal levere fra X (eller de leverandører, som X angiveligt repræsenterer).

.....

Den konkrete plan

Østjyllands Politi og Rigspolitiet har til hensigt at iværksætte en aktion, hvor X (der ikke er polititjenestemand) skal deltage på den følgende måde:

1. X skal efter ankomsten til København tage kontakt til T1, der forudsættes at opholde sig her allerede.
2. X kan tilkendegive, at han er i stand til at formidle en aftale om salg af kokain i stor mængde (op til 500 kg.) til T1 eller til T1s aftagere i Danmark, eller at han er i stand til at formidle kontakt til de personer, der kan levere kokain.
3. X vil tilkendegive, at han er interesseret i at møde de personer, der kunne være interesserede i at købe kokain fra Colombia.
4. X vil deltage i de møder, T1 arrangerer for ham, med disse personer.
5. X vil eventuelt aftale møder direkte med en eller flere personer, som T1 henviser til, med henblik på at sondere muligheden for at sælge kokain til de pågældende personer.
6. Hvis den eller de personer, X mødes med, tilkendegiver, at de er interesserede i at købe kokain fra X eller dennes kontakter, kan X som mellemmand eller repræsentant for en bagvedliggende leverandør aftale en række forhold med køberne:
 - Pris
 - Mængde
 - Stoffets kvalitet (renhed - eventuel opblanding)
 - Vilkår for levering (transportmåden, tidspunkt for levering, betaling for transporten og andre vilkår, der indgår naturligt i en handel af denne karakter
 - Vilkår for betaling, herunder eventuel forudbetaling
 - Levering af vareprøve
 - Eventuel betaling af kommission eller "fee" til X personligt

7. X kan formidle aftale om salg af et eller flere partier kokain. Herunder kan X anvise, hvordan køberne kommer i kontakt med den bagvedliggende leverandør.
8. X kan modtage forudbetaling eller anvise, hvordan forudbetaling skal ske, sådan at han overdrager modtagne penge til politiet.
9. X kan introducere en politiagent, som kan optræde som den virkelige leverandør af narkotika.
10. X kan selv direkte indgå aftale med køberne om leverancer af kokain.

Retten i Aarhus afsagde den 25. oktober 2013 følgende kendelse:

Politiet må ikke som led i en efterforskning yde nogen bistand med henblik på at udføre eller fortsætte en lovovertrædelse, og politiet må ikke træffe foranstaltninger med henblik på at tilskynde nogen til at udføre eller forsætte en lovovertrædelse. Retten kan imidlertid give tilladelse hertil, jf. retsplejelovens § 754 a, hvis der foreligger en begrundet mistanke om, at lovovertrædelsen er ved at blive begået eller forsøgt, efterforskningsskridtet må antages at være af afgørende betydning for efterforskninger og efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover.

Benyttelse af civile agenter, jf. retsplejelovens § 754 b, kræver ikke i sig selv rettens godkendelse, men den civile agents bistand skal være yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen. Retten kan ikke give tilladelse til at benytte civile agenter i videre omfang.

I forbindelse med indhentelse af rettens godkendelse af en agentaktion må der foreligge mere konkrete oplysninger om, hvorledes agentaktionen påtænkes iværksat. Disse oplysninger indgår i rettens vurdering af, om betingelserne i § 754 a er opfyldt, men det kan ikke antages, at retten på forhånd skal godkende enkeltheder i planen. Retten kan heller ikke i almindelighed på forhånd tage stilling til, om provokationsforbuddet, jf. § 754 b, stk. 1, eller grænsen for en civil agents bistand, jf. stk. 2, er overskredet.

Efter de foreliggende oplysninger er der en begrundet mistanke om, at der planlægges en indførelse eller salg af betydelige mængder kokain, jf. straffelovens § 191. Det må også antages, at den planlagte agentaktion vil være af afgørende betydning for efterforskningen. Betingelserne for at foretage en agentaktion er derfor til stede, jf. § 754 a. Der kan ikke gives – og er heller ikke givet – tilladelse til en agentaktion, der overskrider provokationsforbudet, jf. § 754 b, stk. 1, og der tages heller ikke stilling til, om agentaktionen kan udføres af civile personer. Det bemærkes dog, at det klart må ligge uden for en ”yderst beskeden” bistand at indgå aftale med køberne om leverancer af kokain.

Derfor

bestemmes:

Det tillades politiet som led i efterforskningen af den foreliggende sag om indførsel af betydelige mængder kokain til Danmark at foretage en agentaktion som beskrevet i anmodningen af 23. oktober 2013 inden for de rammer, der fremgår af retsplejelovens § 754 a og § 754 b.

Desuden tillod Retten i Aarhus ved kendelse af 25. oktober 2013 Østjyllands Politi at foretage telefonaflytning og rumaflytning i forhold til de mistænkte og de møder, de havde planlagt at afholde.

Østjyllands Politi anmodede den 7. november 2013 Retten i Aarhus om tilladelse til anvendelse af en polititjenestemand som agent, jf. retsplejelovens § 754 a.

Den 8. november 2013 afsagde Retten i Aarhus følgende kendelse:

Som anført i rettens kendelse af 25. oktober 2013 er der en begrundet mistanke om, at der planlægges en indførelse af betydelige mængder kokain, jf. straffelovens § 191. Den efterforskning i sagen, der er foretaget efter afsigelsen af kendelsen, har yderligere bestyrket mistanken mod ... T1. Betingelserne for at foretage en agentaktion som nærmere beskrevet i anmodningen af 6. november 2013, jf. retsplejelovens § 754 a, stk. 1, er derfor til stede, og sagens alvor gør et sådant efterforskningsskridt begrundet. Agentaktionen skal ske inden for de rammer, der fremgår af retsplejelovens § 754 a og § 754 b, og der gives derfor ikke tilladelse til en agentaktion, der overskrider provokationsforbuddet, jf. retsplejelovens § 754 a og § 754 b. Derfor

bestemmes:

Det tillades politiet som led i efterforskningen af den foreliggende sag om indførelse af betydelige mængder kokain til Danmark fra narkotikakriminalitet at foretage en agentaktion, som beskrevet i anmodningen af 6. november 2013. Agentaktionen må ikke bevirke en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

Endelig har Retten i Aarhus ved kendelse af 4. december 2013 tilladt Østjyllands Politi i medfør af retsplejelovens § 754 c, jf. § 754 a i den fortsatte efterforskning i sagen at anvende polititjenestemænd som agenter som nærmere beskrevet i anmodning af 3. december 2013.

Der blev den 29. og 30. oktober 2013 afholdt møder i København mellem de mistænkte og "Maria". Aktionen blev gennemført under kontrol af danske "kildeførere" fra Rigspolitiet og et større hold observatører, der fulgte de mistænkte og "Maria" rundt i København. Der blev foretaget rumaflytning af møderne.

Der blev endvidere afholdt møder i Aarhus den 4. og 5. december 2013 mellem de mistænkte og to politiagenter, dels en dansk politiagent som kontakthand, dels en engelsk politiagent. Rigspolitiet stillede med et hold af "kildeførere" til at instruere og kontrollere politiagenterne, og politiet opstillede et større hold observatører til at overvåge møderne. Også disse møder blev rumaflyttet.

Rumaflytningerne er dokumenteret i sagen dels i form af afspilning, dels i form af oplæsning af oversættelse af lydudskriften.

Retten i Aarhus godkendte ved kendelse af 5. december, at der havde været indsat en yderligere agent i agentaktionen, en tilstedeværende DEA agent, som efter mødet den 4. december 2013 telefonisk havde kontaktet T1 og udgivet sig for at være i familie med "Maria".

Da de tiltalte T1 og T2 forlod mødet den 5. december 2013 blev de anholdt af politiet.

Samtidig blev tiltalte T3 anholdt på sin bopæl.

Retten har forud for hovedforhandlingen ved kendelse af 3. september 2014 bestemt, at navn, stilling og bopæl på vidnet, som i sagen optræder under navnet "Maria" eller "Mariachi" ikke må oplyses for de tiltalte, jf. retsplejelovens § 856, stk. 2, nr. 2.

Endvidere har retten ved kendelsen bestemt, at navn og bopæl på vidnerne politiagent 231 A og politiagent 229 A ikke skulle oplyses, jf. retsplejelovens § 856, stk. 6.

Endelig har retten ved kendelsen bestemt, at vidnerne politiagent 231 A og politiagent 229 A og vidnet "Maria" eller "Mariachi" kunne ankomme, afgive forklaring og forlade retten, uden at eventuelle tilhørere kunne se vidnerne.

Vestre Landsret har ved kendelse af 18. september 2014 ændret byrettens kendelse således, at de tiltalte skal forlade retslokalet, når de pågældende polititjenestemænd afhøres, jf. retsplejelovens § 845, stk. 1, nr. 4, jf. § 856, stk. 7, og at dørene skal lukkes under afhøringerne af dem, jf. retsplejelovens § 29, stk. 3, nr. 2 og 3.

Der har under vidnet "Maria"s forklaring i retten været opsat afskærmning i retslokalet. De tiltalte har overhørt vidnet politiagent 231 A's forklaring fra et andet lokale i retten via lydudstyr.

Advokat Henrik Garlik har som forsvarer for T1 under retsmødet i sagen den 10. september 2014 fremsat anmodning om, at det aflytningsmateriale, der er i sagen, hvori civilagenten "Maria" indgår, ikke må anvendes som bevis i sagen og skal udgå af sagen. Forsvareren har henvist til, at der er tale om en krænkelse af retsplejelovens § 754 b, stk. 2 og af rettens kendelse af 25. oktober 2013, hvorfor det omhandlede bevismateriale er ulovligt.

Retten afsagde samme dag kendelse, hvorefter anmodningen ikke blev taget til følge. Retten fandt ikke, at der på det foreliggende grundlag kunne tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt civilagenten "Maria" havde overskredet provokationsforbuddet i retsplejelovens § 754 b, stk. 1, og hvilke konsekvenser dette i givet fald skulle have for vurderingen af skyldsspørgsmålet i sagen. Rettens vurdering heraf måtte - også henset til sagens alvorlige karakter - foretages efter en samlet bedømmelse af anklagemyndighedens bevismateriale.

Vestre Landsret har ved kendelse af 15. september 2014 afvist kæremål af rettens kendelse af 10. september 2014.

Forklaringer

Tiltalte T1 har forklaret, at han er tysk statsborger med polske rødder og opvokset i Hamburg. Han har gennemført en uddannelse svarende til studentereksamen i Tyskland i

2005. Han tog til Spanien i 2007 eller 2008 for at opleve noget nyt. I Spanien beskæftigede han sig primært som ejendomsformidler. Han formidlede langtidsudlejning af lejemål og ejendomshandler. Han var provisionslønnet med en gennemsnitlig indtægt på 5.000-6.000 euro pr. måned. Han har ingen uddannelse indenfor ejendomsformidling. Han har endvidere arbejdet med at formidle salg af smykker, ure og biler til Marokko under finanskrisen. Han handlede i eget navn og havde ingen bankkonto. Handlerne foregik som kontanttransaktioner. Han har efter finanskrisen ingen tillid til bankerne.

Han har ikke lavet forretninger direkte med danskere. Han har ingen nære venner eller bekendte, der er danskere. Der findes personer fra alle nationaliteter i Sydspanien, og han kan ikke udelukke, at han har talt med nogle danskere på et tidspunkt. Han ved ikke, om de danskere, han talte med, handlede med narkotika, men han var ikke involveret i handel med narkotika med dem. Han har ikke handlet med narkotika.

Han mødte i 2009 en person, som han kendte som "Jim". Jim blev anholdt en aften, hvor tiltalte var til stede. Han kendte kun Jim flygtigt og havde mødt ham 1-2 gange. Han vidste ikke, at Jim havde problemer med politiet. Han ved ikke, om Jim er identisk med A. Han kan ikke huske, om det var den 8. juli 2009, Jim blev anholdt. Han sad sammen med Jim på en restaurant, da anholdelsen skete. De var 4 personer ved bordet. Der var tiltalte, Jim, en portugiser og yderligere en, han ikke kendte nationaliteten på. Det var Jims bekendte. De talte engelsk sammen. De havde mødt hinanden på et diskotek, og Jim havde fortalt, at han var interesseret i lejligheder, så de havde aftalt at mødes for at drøfte dette.

Han var ikke i besiddelse af 15 tændte mobiltelefoner ved Jims anholdelse den 8. juli 2009. Han kan ikke huske, at han skulle være blevet standset den 13. januar 2009 i Frankrig i en spansk indregistreret bil. Han har ingen erindring om, at han skulle have været i besiddelse af 8 tændte mobiltelefoner ved den lejlighed. Han har nogle gange i den periode opkøbt mobiltelefoner på internetcafeer i Tyskland, som han solgte videre i Marokko.

Han kender ikke en dansker, der hedder "B". Han anvendte ikke andre navne end sit eget under sit arbejde i Spanien.

I 2011-2013 var han kæreste med en colombiansk pige. I februar 2012 skulle hun til Colombia, og han tog med. Hans kæreste skulle gennemgå nogle operationer i Colombia, og det var klart fra starten, at det var et længere ophold. Han havde næsten ingen omkostninger ved opholdet. Han arbejdede, før han tog til Colombia og havde lagt penge til side, som han levede af i Colombia. Han fik også penge af sin kæreste og sin far.

Han mener, at han lærte T2 at kende i marts 2012. T2 arbejdede i entreprenørbranchen og med fast ejendom. Så vidt han husker, blev T2 ikke introduceret igennem fælles bekendte. Han mener, at han mødte T2 tilfældigt i en smykkeforretning. T2 var interessant for ham, da de beskæftigede sig i samme brancher. T2 hjalp ham med registrering ved det colombianske handelskammer.

I maj 2012 tog han tilbage til Spanien, hvor han opholdt sig i en måned. I den måned besluttede han sammen med en bekendt, F, at de skulle oprette et handelsfirma. Han traf sammen med F alle forberedelserne til at opstarte firmaet og gav F fuldmagt, inden han rejste til Colombia igen i juni 2012. Han blev i Colombia indtil december 2012. Det var ikke meningen, at han skulle være blevet i Colombia så lang tid, men pga. problemerne med D trak opholdet ud.

Under sit ophold i Colombia foretog han sammen med T2 undersøgelser omkring leverancer af olivenolie og brændselsolie til Colombia. De foretog også undersøgelser af ejendomsmarkedet, og han forsøgte at skabe en forretning med låneformidling af prioritetslån. Han tjente en provision ved at undersøge markedet for prioritetslån og formidle lånene. Det var også det, som T2 beskæftigede sig med. Det var ikke så omfattende, at han kunne leve af det, fordi det tog tid at få en forretning i gang med låneformidlingen. Hans indtægter blev ikke indsat på en bankkonto. Han modtog betaling på kontantchecks. Han tjente også nogle mindre beløb ved formidling af leje af et par lejligheder. Han levede desuden af de penge, han havde med fra Spanien. Han havde ikke nogen fast månedlig indtægt. Han havde meget få udgifter, og hans kæreste skaffede ham en lejlighed i Bogota, hvor han boede i 3-4 måneder. I de sidste måneder boede han hos T2, fordi han ikke havde flere penge.

Medio 2012 lærte han D at kende. Han mener, at han mødte ham på en restaurant. Han lærte ham ikke at kende igennem T2. D var en interessant person for ham, fordi D havde boet i blandt andet Colombia og Venezuela i 25 år. D talte - modsat ham selv på det tidspunkt - flydende spansk. Til at starte med vidste han ikke, hvad D arbejdede med. Han troede måske, at D var veksler i Venezuela. D fortalte mange løgnehistorier hele tiden. Da de først mødtes, kom han godt ud af det med D. De talte meget sammen. Han vidste ikke, da de mødtes, at D beskæftigede sig med kriminalitet. D fortalte, at det var farligt for ham at være i Venezuela, hvor han havde sin familie. Han ved ikke, hvorfor D var i Colombia. D boede hos ham i 2-3 måneder.

D lærte E at kende i september 2012. E var en meget succesfuld forretningskvinde. D blev gift med E og senere skilt. I september-oktober 2012 lånte han D 40.000 euro. Han håbede, at han kunne blive introduceret til E entreprenørforretning. De 40.000 euro stammede fra et lån, som han havde fået lov til at optage i en bekendts lejlighed. Han vil ikke oplyse, hvem der lod ham optage lånet, fordi alle, der kommer i berøring med Ds forretninger, bliver trukket med ned. D skulle betale pengene tilbage over 3-4 måneder. Pengetransaktionen imellem D og ham selv kan dokumenteres.

I december 2012 fløj han tilbage til Spanien. Han var træt af, at D havde snydt ham ved ikke at tilbagebetale de 40.000 euro. Han havde ingen penge til flybilletten hjem til Spanien, og han var nødt til at pantsætte nogle smykker for at få råd til billetten.

I februar 2013 fløj han to gange til Colombia, en gang alene og en gang med sin kæreste. Han var på ferie i Colombia i 2-3 uger. Der skete ingenting, og han havde opgivet størstedelen af sine forretninger derovre. Han havde bedt F om at overtage hovedparten af forretningerne i Spanien.

I maj 2013 tog han igen til Colombia med sin kæreste. Hun havde nogle familieproblemer derovre, og han tog med for at kontakte D og få sine penge tilbage. Han havde i mellemtiden fundet ud af, at D havde frikøbt de smykker, som han havde pantsat. Det var han vred over, at T2 havde tilladt, da han vidste, at D havde bedraget ham. Han fandt senere ud af, at grunden hertil var, at fristen for at hente smykkerne inden ejendomsretten bortfaldt, var ved at udløbe.

Tiltalte mødte i maj 2013 "Maria" igennem D i Colombia. D lokkede ham til et møde med "Maria" ved at fortælle ham, at D skulle lave nogle forretninger med Maria. D havde fortalt ham, at når han var færdig med at lave forretninger med Maria, ville D betale hans penge tilbage. D overrumplede ham ved at arrangere mødet med Maria. Han ved ikke præcist,

hvilke forretninger D og Maria skulle lave. Han tror, at D og Marias forretninger sammen handlede om våben, men han var ikke interesseret heri. D ville have, at han skulle fremstå som Ds kontakt, for at vise overfor Maria, at D havde gode kontakter. Mødet foregik på en café i Bogota. Han kan ikke huske, om T2 også var til stede ved mødet. Han ved ikke, om T2 og Maria kendte hinanden. Hvis de kendte hinanden, var det igennem D. Hans egen rolle på mødet var, at han skulle spille rollen som Ds ven eller kontakt i forhold til alle mulige ting. Han fik det indtryk, at D ønskede at "spille en stor mand" overfor Maria. På dette tidspunkt var han godt klar over, at D var kriminel. Han ville bare have sine penge af D, og han havde ikke andet valg end at deltage i mødet. Han kunne ikke gå til det korrupte colombianske politi. Han fik ikke sine penge tilbage efter mødet.

Han tog i juni 2013 tilbage til Spanien. Han boede i Madrid, og hans kæreste understøttede ham. Han solgte desuden smykker i Marokko. Han kunne overleve på sine indtægter. Han fik også penge fra sin far, når han manglede penge.

På mødet med Maria og D havde han fået en pin-to-pin kontakt til Maria. En pin-to-pin kontakt er en "instant messenger" – en slags direkte besked funktion på Blackberry telefoner, hvor man med Blackberry telefoner kan kontakte hinanden. Han ved ikke, hvorfor han fik Marias nummer, og han ønskede ikke at kontakte Maria, efter at han var kommet til Spanien. Maria har måske sagt, at han ville til Europa, og så har de måske aftalt at skulle mødes til en kop kaffe. D begyndte at terrorisere T2 til at få ham til at kontakte Maria.

Foreholdt de stempler, der fremgår af tiltaltes pas for 2013 (bilag F-2-15) har tiltalte forklaret, at billetten til Marokko kostede maksimalt 15 euro pr. vej med båd. Han købte smykker i Spanien og solgte dem i Marokko. Der var ikke den samme finanskrisen i Marokko som i Spanien. Han kendte folk, der gerne ville sælge smykker i Spanien og kendte købere i Marokko. Han tog også på ferie i Marokko, som han syntes er et dejligt land.

I august 2013 rejste han til Sydamerika, efter han havde slået op med sin kæreste. Han ville foretage en rundrejse i Sydamerika. Der mangler nogle stempler i passet for at vise hele den rundrejse, han foretog. Han startede i Panama og sluttede i Bogota, hvorfra han fløj tilbage til Madrid. Han rejste rundt i Sydamerika og Caribien til blandt andet Trinidad, Guyana og videre til Bogota, da det var den billigste destination at komme videre fra. Han havde ikke planlagt, at han skulle opholde sig i Bogota, men han kom for sent til sit oprindelige fly hjem til Madrid, fordi han havde drukket sig fuld sammen med T2. Han forsøgte at komme retur til Madrid, men der var ingen ledige fly de næste mange dage.

Efter det første møde med Maria afbrød han kontakten til D. T2 fortalte, at D var meget opsat på at komme i kontakt med tiltalte. D havde regulært terroriseret T2 for at lægge pres på tiltalte. Det endte med, at han havde telefonisk kontakt med D og lovede ham at komme til Bogota om 10 dage. Han havde mødtes med T2 i Panama, og D vidste ikke, at han var i Colombia igen. T2 er tit i Panama, hvor han køber billigt ind og sælger i Colombia. Mens han ventede i Bogota på at komme retur til Madrid, mødtes han igen med D. D var blevet skilt fra E og var meget interesseret i at mødes, da D havde behov for "at græde ud" over skilsmissen. Det var første gang, han havde kontakt med D siden december 2012.

Da han ankom til mødet med D på en café i Bogota, sad Maria ved et bord. Han havde glemmt alt om Maria. Der havde ikke været kontakt imellem dem siden den 27. maj 2013. D bragte ham hen til bordet, hvor Maria sad, og det hele begyndte forfra som under det første møde. Han kan ikke længere huske, hvad mødet handlede om. Han ved nu, at Maria arbejdede for

DEA, og at mødet blev overvåget af DEA. Han kan ikke huske, hvad der blev talt om på mødet, eller om der blev talt om kokain, hash, pansrede køretøjer, våben eller andet. Han var vant til, at D talte om alle mulige mærkelige ting. D var helt forrykt. Han ved ikke, hvad D havde fortalt Maria om tiltalte. Han ved ikke, hvilket indtryk Maria fik af ham på mødet, og hvorvidt Maria fik indtryk af, at han ville købe kokain. Han kan ikke huske, om T2 også var til stede ved mødet.

Foreholdt afhøringsrapport af 9. maj 2014 (bilag C-2-4, side 1 midt), har tiltalte forklaret, at han ikke kan huske, om T2 var med til det første eller det andet møde. D fortalte ham efter mødet, at Maria udgav sig for at være fra FARC. Alt, hvad tiltalte sagde på møderne, blev sagt på grund af pression fra D, og det var noget D havde fundet på. D lod ham tro, at han ville få sine penge tilbage, hvis han deltog i møderne og gjorde som D sagde.

Foreholdt afhøringsrapport af 3. juli 2014 (bilag C-2-6, side 3 øverst) har tiltalte forklaret, at det er korrekt, at han har korigeret referatet af sin forklaring i den første afhøringsrapport. På møderne blev der drøftet handel med alle mulige ting. Han har på intet tidspunkt hørt ordet ”kokain” på møderne, hverken i Colombia eller Danmark. Han har forklaret, at T2 måske deltog i det første møde. Han husker det ikke. Nogle gange var han sammen med D og Maria, og andre gange var han sammen med T2 og D.

Han kan ikke huske, om der var nogen af deltagerne under det andet møde, som tog batterierne ud af deres mobiltelefoner. Han har måske skiftet SIM-kortet ud i sin telefon. Han havde to SIM-kort. Når det ene net ikke fungerede, kunne han prøve med det andet. Maria fortalte, at han ville komme til Europa. Han aftalte ikke på det tidspunkt at mødes med Maria i København. Det var ikke ham, der foreslog, at de skulle mødes i Danmark. Mødet i oktober 2013 i København blev aftalt i september 2013. Den eneste grund til, at T2 og tiltalte accepterede at mødes med Maria, var, at de ikke længere talte med D. Maria var deres eneste mulighed for at komme i kontakt med D igen. Han ville mødes med Maria for derigennem at få kontakt til D. T2 havde haft et skænderi med D, og de havde derfor ikke længere kontakt. På mødet med Maria ville tiltalte forsøge at få D i tale. Han ved ikke, hvad der skulle foregå på mødet med Maria. Hans mål var at få smykkerne og sine 40.000 euro tilbage.

T2 ankom til Spanien i september 2013 og mødtes med tiltalte. T2 havde i december 2012 fået et visum til Spanien, som ville udløbe i december 2013. T2 skulle på ferie i Europa, mens hans visum stadig var gældende. Han ønskede desuden at vinde fodfæste for sine forretninger i Spanien. På det tidspunkt, hvor mødet med Maria i Danmark blev aftalt, var det meningen, at T2 skulle deltage i dette møde. Han ved ikke, hvorfor T2 skulle med, og han ved ikke, hvorfor Maria ville mødes. Maria havde sagt, at han ville komme til Europa, og tiltalte havde sagt, at han ville modtage Maria og være ham behjælpelig. Han husker ikke, om han havde Marias telefonnummer, men T2 havde det, og han og T2 besluttede, at de ville mødes med Maria. For tiltalte var det ikke et socialt formål at mødes med Maria. Han ville prøve at få Maria til at hjælpe sig med at skaffe smykker og penge tilbage fra D.

Det var ikke planlagt, at der skulle være møder med andre end Maria i København, eller at der skulle være andre til stede ved møderne. Det var ikke aftalt med Maria, at T3 skulle deltage i møderne. Tiltalte har udnyttet T3 til at opnå sit mål, at få sine smykker og penge tilbage. T3 skulle med til et møde, idet Maria på det første møde havde sagt, at han ville ”se ansigter”. Tiltalte overrumplede T3 og bad ham tage med til mødet. T3 vidste ikke, hvad han gjorde. Tiltalte havde sagt til T3, at tiltalte ville lyve på mødet, og at T3 bare skulle gå med på løggen

og bekræfte det, der blev sagt. T3 vidste ikke, hvad han indlod sig på. Han har ikke haft kontakt med T3 siden november 2013, og han tror, at T3 er sur på ham.

Han havde mødt T3 i midten af 2013 via nogle bekendte i nattelivet i Sydspanien. Tiltalte og T3 havde fælles bekendte. Han kan ikke huske, nøjagtig hvor mange gange han havde mødt T3 inden mødet i København i oktober 2013. Han tror, de havde mødtes 5-6 gange. Han traf T3 en gang i Marokko, og har vist også truffet ham i Barcelona. Han kan ikke huske, hvornår han mødte T3 i Marokko i 2013. Det var et tilfældigt møde. Tiltalte har en ven i Marokko, som hedder G, og som kender en af T3's venner i Marokko. Tiltalte ved ikke, om han og T3's venner i Marokko sælger hash. Der er mange i Marokko, der sælger hash.

Han havde på et eller andet tidspunkt før mødet med Maria fået T3's telefonnummer. Pludselig var nummeret ikke længere aktivt. Han gav i oktober eller november 2013 T3 en telefon på opfordring fra G. Aftalen blev lavet i Marokko i oktober eller november 2013. Han ved ikke, om det var før eller efter mødet med Maria. Han ved ikke, om det var en Blackberry telefon. Han modtog en pakke med en telefon fra G, som han skulle give videre til T3. Han ville aflevere telefonen til T3 ved lejlighed, når han alligevel var i Hamborg på familiebesøg.

Han havde forstået det således, at T3 skyldte penge til en person i Marokko. Han ved ikke, hvor mange penge, eller hvem det drejede sig om. Han spurgte ikke, hvorfor T3 skulle have telefonen. Det var ikke noget, der angik ham. Han havde T3's adresse, og det var ikke noget problem for ham at køre telefonen til Danmark, når han alligevel var i Hamborg. T3 havde givet ham adressen, engang de mødtes i byen. Han kunne godt lide T3. De havde haft det sjovt sammen, og han tænkte, at de kunne blive venner. Han ville også gerne vide, om der var sket T3 noget. Han ved, at T3 har kone og børn og tænkte, at de kunne gå ud og spise. Det kan godt være, at det var midt i oktober 2013, at han afleverede telefonen til T3. Det kan også være lidt før eller lidt efter. Han havde ikke andre ærinder i Danmark end at give T3 telefonen. Han kan ikke huske, om de var ude at spise. Han har ikke leveret telefoner til andre.

Han mener, at han kørte til Danmark i en lejet bil. Foreholdt oversigt over billeje i Hamburg med hans fars kreditkort (bilag F-2-16) har tiltalte forklaret, at det godt kan passe, at det var ham, der lejede bilen den 10. oktober 2013 til den 25. oktober 2013. Han har endvidere lejet den bil, der er lejet i perioden 28. oktober 2013 til 1. november 2013.

Mødet med Maria i København blev aftalt telefonisk. Han kan ikke længere huske, om det var ham selv eller T2, der havde kontakten til Maria indledningsvist. De havde begge løbende kontakt med Maria. Han og T2 fløj fra Madrid til Hamborg og lejede en bil og kørte resten af vejen. Han besøgte sin familie i Hamburg. Bilen blev lejet på hans fars kreditkort. Han har et fælles "gold card" med sin far, som de har brugt i årevis. Han lejede den 28. oktober 2013 en Mercedes, som han og T2 kørte til Danmark i. De sov på et hotel i Hamborg den første aften og kørte til Danmark dagen efter.

Han kan ikke huske, hvem der bestemte, at mødet med Maria skulle foregå på Cafe Fønix. Det har været ham selv eller Maria. Han har tidligere været i København. Han kender banegården, strøget og "den anden side". Han kender ikke andre steder i Danmark. Han ved ikke, om han før har besøgt Cafe Fønix. Han har været på Hard Rock Cafe. Han har spist på Frk. Barnes Kælder nogle gange før, og han har tidligere en gang overnattet på Hotel Victoria. Han kan ikke huske, hvornår han tidligere har været i København, men han har været der for at besøge byen.

Han og T2 den 29. oktober 2013 mødtes med Maria i København på café Fønix. De gik derefter sammen på Frk. Barnes kælder, hvor de spiste. Det var hovedsagligt Maria, der talte. De talte om, at Maria var kommet fra hertil fra Sydamerika og havde haft mange omkostninger. Det så ud, som om Maria ville lave nogle forretninger. Han har senere fundet ud af, at det drejede sig om en narkotikahandel. Han ved ikke, om dette blev klart for ham under mødet på Frk. Barnes Kælder eller først på et senere tidspunkt. Det var "Maria", der førte an i samtalerne og "Maria", der talte om narkotika. Han var ikke forberedt på, at "Maria" ville tale om narkotika, og han var også ligeglad. For ham drejede mødet sig om at få genetableret kontakten til D.

Han ville have informationer om "Maria"s forhold til D for at finde ud af, om "Maria" kunne hjælpe ham med at få sine penge og smykker tilbage. Han ville finde ud af, hvorfor "Maria" ville mødes, og derefter ville han finde ud af, om "Maria" kunne hjælpe ham. Det drejede sig ikke bare om at få et telefonnummer, men om hele sagen. Han ville søge at få "Maria" over på sin side. Han fik i løbet af mødet mange informationer om D.

Han fandt ud af, at D ikke længere var i besiddelse af smykkerne, men at T2 havde dem. Det var værdifulde smykker, men han havde ikke fået dem vurderet. Smykkerne havde han fået af en bekendt, som havde givet ham dem, fordi den pågældende ikke havde nogle penge. Den pågældende ville gerne have smykkerne tilbage. Han havde ikke Ds telefonnummer, og han kunne ikke bare gå igennem T2, efter at T2 havde haft et skænderi med D.

Han havde ikke nogen aftale med T3 inden det første møde med Maria. Han ringede til T3 efter mødet. Han ved ikke, hvilket telefonnummer han benyttede til T3 og husker ikke, hvornår han ringede til T3. Han husker ikke T3's telefonnummer og ved ikke, om han ringede til den telefon, som han havde givet T3. Han bad spontant T3 komme, fordi han følte, at Maria ville have ham til at vise nogen frem. Det mente han, at han kunne opnå ved at T3 deltog i det andet møde.

Foreholdt rumaflytning af møde den 29. oktober 2013 med støttebilag F-1-5-1, side 5 har tiltalte forklaret, at det er utydelig tale, men han mener, at der tales om øreringe. Han ved ikke, hvem der taler herom, men det er måske Maria.

Foreholdt samme side fra tidsangivelse 10:02 og side 5 øverst har tiltalte forklaret, at han ikke ved, hvorfor T2 sagde, at hans hustru ikke vidste, hvad han lavede, og at hun troede, at det var almindelige forretninger. Måske var det for at beskytte sig selv eller at give Maria et indtryk. Tiltalte ved ikke, hvad der foregår her. Det var skænderiet imellem D og T2 i lufthavnen, som T2 og Maria talte om. Tiltalte troede, at D var i besiddelse af smykkerne.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens side 7 fra tidsangivelse 17:40 har tiltalte forklaret, at det var D, der tog fotokopier af de dokumenter, som han opbevarede i sin dokumentmappe i sin lejlighed. Han greb D i at rode i hans papirer og tage billeder af dem. D undersøgte måske, om tiltalte havde penge. Han fandt senere ud af, at D havde afpresset andre. D har måske ledt efter noget, han kunne bruge til at afpresse tiltalte. Det er E, tiltalte omtaler som "en gift kvinde".

Foreholdt aflytningen – oversættelsens side 8, 5. afsnit, har tiltalte forklaret, at når han sagde, at han "leverede næsten 300.000 euro til en forretning", var det for at imponere Maria. Han ville opretholde den facade, som D havde skabt omkring hans person. Det var løgn og skuespil, og han sagde det kun for at gøre sig interessant overfor Maria. D havde

tilsyneladende brug for Maria til et eller andet, tiltalte ved ikke hvad. Han havde fået at vide af D, at Maria var fra terrororganisationen FARC, der er en terrororganisation i Colombia, som foretager bombeangreb, massakrer og bortførelser. Han troede, at Maria var farlig – især for T2. Alle hans udtalelser er et resultat af manipulation fra Ds side.

Når han henviser til "Hunther" er det D, han taler om. Hunther kommer af den spanske udtale af D. Han ved ikke, om det nævnte om penge/smykker side 8, 1. afsnit refererer til den penge, som tiltalte havde lånt D.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens side 9, fra tidsangivelse 23.13 har tiltalte forklaret, at samtalen handlede om, at "Maria" var kommet til København med et forehavende, der måtte hænge sammen med D i Colombia, og som T2 måske også har deltaget i. "Maria" ledte efter en, der kunne sælge narkotika for ham. Foreholdt at tiltalte tidligere har forklaret, at han ikke husker, hvornår det gik op for ham, at der var tale om narkotika har tiltalte forklaret, at det blev klart for ham under mødet, at "Maria" ville sælge narkotika.

Det var tiltalte der sagde, at man ikke kunne sælge 500 her, men kun 200. Han sagde det for at lade "Maria" tro, at tiltalte var en vigtig mand. Tiltalte tror ikke, at det var ham selv, der startede med at tale om 200, 300 og 500. Han vidste ikke, at det var kokain det handlede om, når der blev talt om 200 og 500. Når han selv talte om 200 og 500, så talte han om hash. Han ved ikke, hvilke stoffer "Maria" henviste til. Det var "Maria" der startede samtalen, og det var "Maria" der ønskede at handle med stoffer. Han har henvist til kilo, når han talte om 200 og 500.

"Maria" forventede et eller andet af tiltalte, som han ikke kunne give "Maria". Tiltaltes forehavende var et helt andet, men han lod "Maria" tro, at han vidste, hvad "Maria" ønskede. Da han sagde til "Maria", at det er farligt eller "varmt" at handle i København, så var det, fordi han forsøgte at gøre "Maria" bange for at fortsætte sit forehavende. Han forsøgte at finde en udvej, så der ikke kom noget ud af det, som "Maria" talte om. Da han sagde, at man skal "operere i udkanten af København", var det for at opretholde facaden. Han prøvede også fortsat at gøre sig interessant for "Maria". Han forsøgte på en eller anden måde at opretholde sin facade for at nå sit mål.

Alt, hvad han sagde til "Maria", var løgn. Han "svømmede med strømmen" og spillede skuespil. Det var åbenbart for tiltalte på det tidspunkt, at "Maria" ønskede at afslutte en narkotikahandel, men han vidste ikke, hvilke stoffer der var tale om. Det er muligt, at "Maria" talte om kokain. Det spillede ingen rolle for ham, om der var tale om hash eller kokain. Det var også skuespil, når tiltalte talte om, at det vigtigste var, at det kom "frem til huset". Ligesom det var skuespil, når han talte om en italiensk fyr. Han kender ingen italienere. Det var åbenbart, at "Maria" ville afslutte en narkoforretning. "Maria" foregav at være fra FARC, og han var derfor også en fare for tiltalte og T2. Tiltalte spillede teater for at fremstå så troværdig som muligt for at beskytte sig selv og T2.

Når "Maria" henviste til, at tiltalte i Bogota havde sagt, at tiltalte kunne aftage 300, ved han ikke, hvorfor "Maria" sagde sådan. Det kan være pga. det, som D fortalte "Maria" om tiltalte. Når han sagde at "Frankrig er et mareridt", var det en del af skuespillet. Han har hørt historier i Marokko om, at det var farligt at komme igennem Frankrig med hashtransporter. Men han ved det ikke fra egne erfaringer.

Han taler altid stille og roligt. Han ved ikke, om han sænkede stemmen under mødet.

Foreholdt aflytningen - oversættelsens bilag F-1-5-1, side 9, 13.-14. afsnit, har tiltalte forklaret, at han ikke kendte "Maria"s formål med mødet på det tidspunkt. Han ankom til mødet uden at vide, hvad "Maria" ville med mødet. Han havde kun to dage til at forberede sig på mødet. Han havde ikke lyst til at mødes med "Maria". "Maria" kom fra D, og han kendte ikke "Maria". Han havde kun set "Maria" to gange. Han opfattede "Maria" som farlig, men omstændighederne gjorde, at han besluttede sig for at mødes med "Maria" alligevel.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 10, 5.-7. afsnit, har tiltalte forklaret, at "Maria" sagde, at han havde store udgifter ved at komme til Europa for at træffe tiltalte. Han kunne ikke bare lade "Maria" sidde uden at give ham noget, når "Maria" havde haft store omkostninger. Han ville ikke skuffe "Maria", således at "Maria" følte, at han havde brugt sine penge forgæves.

Foreholdt aflytningen - oversættelsens bilag F-1-5-1, side 11, 16. afsnit, har tiltalte forklaret, at D ved det første møde i Colombia, hvor "Maria" deltog, praktisk talt havde forklaret ham alt, hvad han skulle sige ved eventuelle senere møder med "Maria". D havde sagt, at han skulle spille Ds kontakt i Europa og skulle foregive at have kontakter i hele Europa. Det, han gjorde, var at lade som om han havde disse kontakter. Det var en del af skuespillet, og det skulle se realistisk ud. Når han siger "50", mener han 50 kilo. Han forstod på "Maria", at "Maria" ville tale om kilo. Forud for mødet i Colombia havde D forklaret ham, hvordan det fungerede, når man skulle indgå narkotika- eller våbenhandler. D har fortalt ham alt muligt mærkeligt - blandt andet om falske penge og stoffer.

Foreholdt aflytningen - oversættelsens bilag F-1-5-1, side 12, 4. afsnit og side 16, 18. afsnit, har tiltalte forklaret, at det var "Maria", der sagde, at han ville se flere personer. "Maria" ville "se ansigter". "Maria" ville have bekræftet, at tiltalte var "manden". Tiltalte følte sig under alle omstændigheder under stort pres.

Foreholdt aflytningen - oversættelsens bilag F-1-5-1, side 12, tidsangivelse 33:40 ff., har tiltalte forklaret, at det var "Maria", der hævdede at have banderelationer i Danmark. "Maria" var den første, der talte om de her "engle" eller bander. Han ved ikke, hvad D havde lovet "Maria", at tiltalte kunne gøre for "Maria".

Det også var skuespil fra tiltaltes side. Han vidste fra andre, hvordan det foregik, når man handlede med hash. Det kendskab han havde, stammede blandt andet fra hans møde med A, som han kendte som Jim. Efter mødet med Jim i 2009, hvor Jim blev anholdt, kørte han hen til Jims kæreste. Han ville vide, hvorfor Jim blev anholdt. Jims kæreste fortalte ham, hvorfor Jim blev anholdt og forklarede ham om Jims hashhandel. Hun viste ham også nogle avisartikler om hashhandel. Han havde Jims kæreste boende i en måned.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 13, tidsangivelse 35:30, har tiltalte forklaret, at det skulle se realistisk ud. Det var løgn, at han havde en person, som han lavede forretninger med i Danmark. Det havde ikke noget med T3 at gøre. Han har aldrig lavet forretninger med T3.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 14, tidsangivelse 40:14, har tiltalte forklaret, at han ikke har talt med "Maria" om, at "Maria" skulle komme til Europa og lære tiltaltes arbejde at kende. Han kan ikke huske præcist, hvad der blev sagt ved de to møder i

Colombia. Han ved ikke, hvad "Maria" henviste til. Han kendte på daværende tidspunkt ikke nogen i Danmark.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 14, tidsangivelse 43:00, har tiltalte forklaret, at han ikke kendte "Maria"s formål med mødet på det tidspunkt. Han havde afbrudt kontakten med "Maria" og var sluppet af med ham, indtil D igen begyndte at bringe "Maria" ind i billedet igen. Det er rigtigt, at det var "Maria", der ville have kontakt med ham.

Foreholdt aflytningen - oversættelsens bilag F-1-5-1, side 15, 4. afsnit, har tiltalte forklaret, at det også bare var en del af skuespillet. Det passer ikke, at han har boet i Marbella i 10 år. For ti år siden gik han stadig i skole. Han forestillede sig under møderne, at han nærmest påtog sig Jims identitet, når han talte om hashhandel.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 15, tidsangivelse 45:13, har tiltalte forklaret, at det var skuespil det hele. Det var hele deres taktik. T2 ville også bare gøre sig stor, og han deltog en smule i samtalen.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 15, afsnit 20 - side 16, 1. afsnit, har tiltalte forklaret, at han ikke kan huske, hvad der blev sagt under møderne i Colombia. D og "Maria" talte om alle mulige illegale forretninger. Han sluttede sig bare til samtalen og "svømmede med strømmen". Det er derfor, at han bare svarer "Mmm" på aflytningen. Det er ikke en bekræftelse af, hvad der blev sagt i Colombia.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 16, tidsangivelse 46:27, har tiltalte forklaret, at det var åbenbart for ham, at "Maria" ville indgå en eller anden form for handel, og at "Maria" ville have penge for narkotika. Han foregav at have penge, men han ville ikke kunne skaffe så store summer. "Maria" ville have penge af ham, og det er rigtigt, at han lod "Maria" blive i den tro, at han kunne skaffe pengene.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 16, sidste afsnit, har tiltalte forklaret, at D på et tidspunkt havde fortalt ham, hvordan "sådan noget" foregik, og at man man var nødt til at have et hus klar. Han kendte ingen i Danmark, og han havde ikke en fyr, som var ved at gøre et hus klar til at opbevare narkotika i.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 17, 12. afsnit, har tiltalte forklaret, at han havde brygget en historie sammen ud fra det, han havde hørt fra Jims kæreste og D, for at historien skulle virke realistisk. Han lod hele tiden "Maria" blive i den tro, at der skulle komme noget ud af deres samtale til "Maria"s fordel.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 18, 8. afsnit, har tiltalte forklaret, at det er løgn. Han kendte Hotel Victoria fra et tidligere besøg og havde snakket med én, der arbejdede der. Det var receptionisten, han henviste til. De var ikke rigtigt venner, men receptionisten var en cool type, som han talte godt med. Han kan ikke huske de nøjagtige datoer for, hvornår han tidligere har overnattet på Hotel Victoria. Han har ingen venner på Hotel Victoria.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 18, 10. afsnit, har tiltalte forklaret, at han i sin tid i Marokko fandt ud af, at T3 skyldte en person i Marokko nogle penge. Den viden valgte han at udnytte. Han sagde til T3, at han ville mødes og tale om de penge, T3 skyldte. Han kan ikke huske, om han ringede til T3 før eller efter mødet med "Maria". Da

"Maria" sagde, at han ville komme til Danmark, vidste han, at "Maria" ville tage til København. Han havde ikke, forinden han selv ankom til København, planlagt, at T3 skulle mødes med "Maria" men at han selv skulle mødes med T3. Da han sagde til "Maria", at han kunne "hente personen", fik han spontant den idé, at han kunne overtale T3 til at mødes med "Maria".

Han kan ikke huske, om han vidste, at T3 var i København på dette tidspunkt. Så vidt han husker, mødtes han først med "Maria" og derefter senere med T3. Han fik også ideen om at tilkalde T3 på baggrund af "Maria"s snak om "englene" og andre forbindelser. Han bad T3 lyve for ham, således at T3 skulle foregive at kende bandemedlemmer. Tiltalte havde en viden om Jims aktiviteter, som han videregav til T3. Jim havde en ven, der hed B. Tiltalte kendte ikke B personligt. Han bad T3 bekræfte, at de begge kendte Jim og B, men det passede ikke. Han tror ikke, at T3 kendte Jim eller B. Han havde sagt til T3, at de skulle sige, at de kendte de her "bikere"/rockere, hvis "Maria" ville kræve yderligere navne på forbindelser. Han vidste, at "Maria" kendte folk i Danmark, og "Maria" ville måske bede dem om flere navne for at få bekræftet, at de også kendte folk i Danmark. Han bad T3 om at improvisere for ham.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 20, 5. afsnit, har tiltalte forklaret, at det, som han sagde, var en del af skuespillet. Han havde ikke noget med hashforretninger at gøre. Han vidste, at det, som de talte om, aldrig ville blive gennemført. Han har ikke en kammerat, der kan skaffe ham folk. Han mener ikke, at T3 er interesseret i nogen former for narkotikaforretning.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 20, 7. og 9. afsnit, side 21, 3., 5. og 7. afsnit og side 23, 6. afsnit, har tiltalte forklaret, at alt, hvad han sagde, var skuespil og bluff. Det var sådan, D havde fortalt ham, at sådanne sager forløber. "Maria" sagde, at han havde bekendte i Danmark, som han lavede forretninger med, og tiltalte var bange for, at "Maria" skulle finde ud af, at han løj.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 23, 13. afsnit har tiltalte forklaret, at baggrunden for mødet i København ikke var mødet med "Maria" i Columbia. Det var "Maria"s beslutning, at de skulle mødes, og at det skulle være i Danmark. Tiltalte afbrød kontakten til "Maria" efter mødet i Columbia i maj. Han havde slet ikke de kontakter, D havde sagt til ham, at han skulle lade, som om han havde. Det andet møde med "Maria" i Columbia overrumplede D ham med. Det var ikke meningen, at de senere skulle mødes i Danmark. Han indvilgede på mødet i Colombia i at mødes med "Maria", hvis "Maria" kom til Europa.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 23, 14. afsnit, har tiltalte forklaret, at han har været i Marokko, og at han også har haft venner med til Marokko. Han har aldrig haft "Maria" eller nogen af "Maria"s venner med til Marokko. Han kender ingen af "Maria"s venner.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 26, 2. afsnit, har tiltalte forklaret, at han skulle købe en ny telefon, fordi hans og "Maria"s pin-to-pin kommunikation ikke fungerede i Danmark. Han ville købe en ny telefon, så de kunne kommunikere. Han kan ikke huske, om han købte en ny telefon eller et nyt SIM-kort. Han kan ikke huske, om telefonen var til ham eller "Maria". Han kan ikke længere huske, om han fik "Maria"s nummer. De var nødt til at kunne kommunikere.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 26, 3.-11. afsnit, har tiltalte forklaret, at han ikke havde nogen interesse i at lave de her forretninger med "Maria". Han har redegjort for sine grunde for, hvorfor han ville mødes med "Maria".

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 26, 15. afsnit, har tiltalte forklaret, at det var for et syns skyld, at han sagde sådan. Måske kunne tiltalte være så heldig, at "Maria" sagde nej – ellers måtte han jo finde på noget senere.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-1, side 26, tidsangivelse 77:57, har tiltalte forklaret, at han ikke længere kan huske, om han havde en aftale kl. 17. Han havde på pågældende tidspunkt alle sine ting i en kuffert og havde ikke noget hotel. Han vidste ikke, hvor længe han skulle blive og om han måtte tjekke ind på et hotel. Det kan være, at han har ment, at han skulle tjekke ind på et hotel kl. 17. Han husker ikke, om han skulle mødes med T3 før eller efter mødet med "Maria", men han er rimelig sikker på, at det var efter. T3 vidste, at han ville komme til Danmark.

Tiltalte har videre forklaret, at han er opvokset i Tyskland. Hans forældre bor i Hamburg. Han har en lillebror på 22 år, der studerer i Tyskland. Det havde altid været hans drøm at bo i Spanien. Han elsker at rejse. Han har bekendte rundt omkring i verden, blandt andet i Spanien og Marokko, som han overnatter hos, når han rejser. Han forsøger altid at rejse så billigt som muligt. Hans familie er helt almindelig middelstandsfamilie og er ikke velhavende. Han har ikke nogen større formue placeret nogen steder, hverken i Spanien eller i Europa. Han har aldrig disponeret over store pengebeløb, og han har ikke haft mulighed for at låne sig til så store beløb, som der er tale om i sagen.

Han lærte at tale spansk, mens han boede i Colombia. Det spanske, de taler i Colombia, udtales anderledes end det spanske, der tales i Spanien. Han forstår ikke alt på spansk, men hans spansk er ok. Han lærer sig mere spansk nu, mens han er varetægtsfængslet. Da "Maria" under samtalen benyttede slang, forstod han ikke, hvad "Maria" mente.

Han har aldrig tidligere været anholdt og er ikke straffet. Han har aldrig haft problemer med loven i noget som helst land. Han var ikke bekendt med, at hans person var genstand for undersøgelser. Han har aldrig haft behov for en bankkonto, med den livsstil han fører. Han betaler alt kontant.

Foreholdt rapport af 16. juni 2014 om tiltaltes økonomiske forhold (bilag F-2-22) har tiltalte forklaret at det er rigtigt, at der ikke er nogen økonomiske oplysninger på ham hos de tyske myndigheder. Det var hans fars kreditkort, der blev anvendt til billeje. Når han manglede penge, overførte hans far penge til ham via Western Union.

I februar 2012 foretog han sin første rejse til Colombia. Som han tidligere har forklaret, havde han havde i 2011-2013 et forhold til en colombiansk kvinde, som han havde mødt i Spanien. Det var under denne første rejse, at han mødte T2. Han er fascineret af Sydamerika.

I marts 2012 tog han tilbage til Spanien. Han foretog her forberedelserne til at starte et firma med sin forretningspartner F, som han havde lært at kende i Spanien. F er advokat og forretningsmand. F er colombianer og bosiddende i Spanien. De ville starte et eksportfirma i forbindelse med, at handelsrestriktionerne mellem EU og Sydamerika ville blive lempet

I juni 2012 besluttede han at rejse til Colombia igen. Han boede alene de første 3-4 måneder under dette ophold i Colombia. Han flyttede derefter hjem til T2 og boede der sammen med T2s familie. T2 har to døtre. De bor i en almindelig lejlighed i Bogota. Det er en religiøs, kristen familie, og T2s kone er en af de mest tiltalende personer, som tiltalte kender. Hun har blandt andet passet tiltalte, mens han lå syg i en måned.

I juli/august 2012 lærte han D at kende. I starten syntes han, at D var et godt bekendtskab for ham. D var 60 år gammel og havde boet i Sydamerika i mange år. D talte både tysk og spansk. De to kom godt ud af det sammen. Han talte ikke spansk på det tidspunkt, og det var godt at have nogen hos sig, der talte tysk. D advarede ham imod den kriminalitet, der var i Sydamerika. D havde tidligere boet i Venezuela, men havde aktuelt problemer med at opholde sig der på grund af den politiske situation i landet. D flyttede derfor ind hos tiltalte i nogle måneder.

Mens de boede sammen, antydede D, at han var involveret i kriminelle projekter. D og T2 var involveret i forretninger med fast ejendom. D ville "have noget ud af ham". Han opdagede, at D tog billeder af hans papirer med sin mobiltelefon. Det var den episode, han fortalte "Maria" om under deres første møde i København.

Han forlod Colombia i december 2012, efter at han havde indset, at D ikke ville betale ham pengene tilbage. Han indså samtidig, at D var en bedrager, og han ville derefter ikke have kontakt til ham. Han besluttede sammen med T2, at T2 i stedet skulle forsøge at få pengene tilbage fra D. Da D lærte E at kende, havde D fået sin egen lejlighed, og tiltalte var flyttet ind hos T2.

Han tog tilbage til Colombia i februar 2013. Hans kæreste havde til hans fødselsdag inviteret ham på en rejse til Colombia med hele hendes familie. Han havde ingen intentioner om at mødes med D og havde sagt til T2, at han ikke ville mødes med D.

Han rejste tilbage til Spanien i marts 2013 og tog atter til Colombia med sin kæreste i maj 2013.

Tiltalte har nærmere om sine uoverensstemmelser med D forklaret, at da han var rejst fra Colombia i 2012, lagde D pres på T2, for at T2 skulle få tiltalte til at komme tilbage. Hvis ikke han satte sig i forbindelse med D, ville han ikke få sine penge. De var bange for D på grund af Ds mange historier om sin narkotikahandel, om sine drab i Venezuela og sine kidnappingsplaner. Forinden D lærte E at kende, pressede han på, for at tiltalte skulle deltage i Ds illegale forretninger. Han tog ikke D alvorligt. D pressede ham hele tiden og ville have ham til at begå kriminalitet. Han ville ikke begå noget kriminelt. Det begyndte først rigtigt, efter at han havde lånt D penge. D havde behov for at skaffe 50.000 dollars i forbindelse med en skilsmisse.

E var en bekendt af F. Hun var en del af den bekendtskabskreds, tiltalte delte med F. D mødte E igennem tiltalte. Da D indgik ægteskab med E, faldt der ro på, og D generede ham ikke. D og E blev gift og skilt i 2013.

Da D blev gift med E, som var velhavende, troede tiltalte, at D ikke længere udgjorde en fare for ham. Problemet var jo tidligere, at D ingen penge havde. D har brugt de 40.000 euro, som han lånte af tiltalte, på at foregive overfor E, at han var velhavende. D havde brugt pengene til at købe en bil, handle i Versace og gå ud og spise. Tiltalte overvejede også, om D var

ægteskabssvindler og kun ville giftes pga. penge, men han ville ikke blande sig i deres forhold. Tiltalte erfarede igennem F, at de var blevet skilt. F har måske fortalt E, at D var et dårligt menneske, fordi han havde snydt tiltalte og havde handlet med narkotika. E kom fra en normal familie, som ikke ville være en del af Ds ulovligheder.

Efter skilsmissen med E begyndte D igen at terrorisere T2 for at få kontakt til tiltalte. Tiltalte ringede engang imellem til D for at aflaste T2. Tiltalte har måske opfundet nogle historier ovenfor D, så han ikke skulle blive offer for D. Han ville opbygge et forsvar mod D og fortalte ham derfor, at han også havde kriminelle forbindelser.

Tiltalte tog på rundrejse i Sydamerika i 2013, efter han havde slået op med sin kæreste. Han ville gerne besøge hele kontinentet og havde samlet lidt penge sammen. Han havde sagt til T2, at han ville komme. Han fortalte altid til T2, hvornår han kom til Sydamerika. T2 er tit i Panama. Han havde ikke planlagt at mødes med D eller "Maria". Det var D, der uden tiltaltes viden tog "Maria" med til et møde med tiltalte.

Foreholdt de stempler, der fremgår af tiltaltes pas, har tiltalte forklaret, at passet er stemplet i Panama den 19. august 2013. Passet er også stemplet i Guyana. Han har aldrig forsøgt at skjule sine rejser i Sydamerika og ej heller til Marokko. Han havde ikke nogen grund til at skjule sine rejser.

Tiltalte havde fået at vide af D, at D havde siddet i fængsel i Sydamerika for narkotikahandel eller narkotikasmugling.

Tiltalte har videre forklaret, at han taler tysk, engelsk, spansk og lidt polsk. Han taler udelukkende spansk med T2. T2 taler kun spansk og forstår måske derudover 3 ord på engelsk. Når han skulle tale med D, talte han tysk. D taler tysk og spansk. "Maria" taler engelsk og spansk.

Da han anden gang kom tilbage til Colombia, havde han ikke noget ønske om at få kontakt til D. Det var hans indtryk, at det påvirkede T2 meget, at D terroriserede ham. T2 var meget bange for D. T2 var hele tiden ængstelig, og når han ringede til tiltalte, var T2 bange.

At D ikke betalte pengene tilbage til tiltalte, var også et problem for T2. Det var T2, der havde fundet den person, der havde stillet den lejlighed til rådighed, hvori lånet på de 40.000 euro, som tiltalte lånte D, blev optaget. T2 hæftede derfor også for lånet. Det var et problem for T2, for Colombia er ikke et sted, man ønsker at skylde den slags penge.

Foreholdt fra sin skriftlige erklæring til politiet (bilag C-2-5, side 3) har tiltalte forklaret, at udtrykket "falso positiv" (falsk positiv) dækker over, når informanter i Sydamerika giver falske oplysninger til myndighederne mod betaling. Et eksempel kunne være, at man kunne få 500 dollars for liget af et FARC medlem. Militæret drog derfor rundt i landet og slog tilfældige ihjel og gav dem FARC uniformer på, for derefter at overdrage ligene til myndighederne mod betaling.

Han har brugt dette udtryk om D, fordi de oplysninger, som D har givet om ham i denne sag, er "falsk positiv". D har givet urigtige oplysninger om tiltalte og hans intentioner til myndighederne imod betaling.

Foreholdt observationsrapport af 29. oktober 2013, bilag O-1-0, har tiltalte forklaret, at han og T2 efter det første møde med "Maria" gik til Hotel Victoria. Han havde stadig sin kuffert i

bilen. Han gik derhen for at tjekke ind og få et værelse han kunne sove i. Han havde planlagt at overnatte mindst en gang i Danmark. Han mener, at han tjekkede ind, men kan ikke længere huske, om han sov i det værelse, han fik på hotellet. Han tror måske, han blev træt af det hele efter mødet med "Maria" og i stedet tog tilbage til Hamburg uden at overnatte på Hotel Victoria. "Maria" fastholdt, at han ville mødes med ham og T2 igen. De skiltes, og han ved ikke, hvor "Maria" gik hen. T2 og tiltalte blev på hotellet.

Derefter forsøgte han at mødes med T3. Han mener, at det var efter mødet med "Maria", at han kontaktede T3 telefonisk. Han så ikke T3 forinden mødet med "Maria". "Maria" var den første person, han mødte i Danmark. Han mener, at han havde T3' nummer fra den fælles ven. Han kan huske, at han fortalte T3 omkring det møde, der skulle finde sted senere med "Maria".

Han mener ikke, at han kørte en tur, inden han mødtes med T3. Han havde parkeret sin bil lige rundt om hjørnet ved hotellet.

Foreholdt observationsrapport af 29. oktober 2013 - bilag O-1-0, side 6-7, har tiltalte forklaret, at han og T2 var sammen hele tiden. Måske kørte de efter det første møde i Frk. Barnes Kælder en tur for at få noget at spise. Han kan ikke huske køreturen. Holms Bageri siger ham ikke noget, og han kender ikke Maxim Bar er. Det er bekendt for alle, at han mødtes med T3, og han husker, at T2, T3 og han gik ind på "Joe and the juice", som lå lige i nærheden. Han kan ikke huske, om de havde aftalt, at de skulle mødes der. Han vidste, hvor banegården lå, og han havde aftalt et møde ud fra det. Han havde ringet til T3 og spurgt, om de kunne mødes. Han mener, at han var sammen med T3 indtil det næste møde med "Maria". Han husker ikke detaljerne, og om T3 kom hen til ham. Han bad T3 bekræfte de løgne, han havde fortalt "Maria" under deres første møde. Han kan ikke huske, hvordan de kom i kontakt med "Maria" igen. De har nok ringet sammen.

Foreholdt aflytning af telefonsamtale af 29. oktober 2013 kl. 16.25 - bilag F-1-26, har tiltalte forklaret, at det lyder, som om det er T2, der ringer. T2 taler bedre spansk end ham. De havde aftalt med "Maria" at mødes senere, da de forlod Frk. Barnes Kælder. Han var nødt til at få tid til at afklare, om han kunne få T3 til at lyve til støtte for tiltaltes historie. Efter at han havde fået bekræftelse herpå af T3, ville han arrangere det andet møde med "Maria". De ringede til "Maria" og sagde, at de var klar til at mødes. Det var ikke ham, der foretog opkaldet til "Maria".

Foreholdt rumaflytning af møde den 29. oktober 2013 med bilag F-1-5-2, side 4-8, tidsangivelse 13.15-20.07, har tiltalte forklaret, at det også bare var skuespil fra hans side. Det var nøjagtig, som han begyndte det i Frk. Barnes Kælder. Han fortsatte bare sit skuespil. Det var løgn, når han præsenterede T3 som sin partner og sagde, at han lige havde leveret 250 til T3. Han ville lade "Maria" blive i den tro, at han var involveret i hashhandel. Han syntes selv, at han lød tåbelig, fordi han ikke kunne finde ud af, om der blev talt om "pund" eller "kilo".

Da han sagde, at det var meget mere farligt at handle med hash i Norge end i Danmark, var det en viden, han havde fra Jim. Han havde forinden aftalt med T3, hvad de skulle sige til "Maria". T3 er tidligere dømt for noget med hash. Han kan ikke huske, om han havde priserne på hash fra T3. Det var noget, han fandt på at sige, at det var farligere at smugle til Norge end Sverige. Han mener, at det er farligt overalt at smugle stoffer, og det var derfor ikke noget problem, at sige, at det var farligt i Norge.

Når han sagde "det hvide", gentog han bare, hvad "Maria" sagde. Det kunne være alle mulige former for stoffer, og han ved ikke, om det var kokain, "Maria" talte om. Når han sagde, at "det vi sælger her, forsøger vi at sælge for 32 eller 33", kunne det være 3200 euro. Det var et tal, han fandt på, og det kunne være alt muligt. Han ville se "Maria"s reaktion på det, han sagde, og han kunne altid lave det om senere.

Han er ikke sikker på, at T3 fulgtes med T2 og ham til Lundsgrens Vinbar. Det kan godt passe, at T3 stod alene og ventede 10 minutter på Vesterbro Torv, inden T3 sluttede sig til dem på Lundsgrens Vinbar. Da han sagde til "Maria", at der var en anden person, de kunne holde møde med i morgen, var det for at gøre sig "vigtig". Der var ikke nogen anden person.

Når han sagde "4 tons" - oversættelsens bilag F-1-5-2, side 6, tidsangivelse 16:43, henviste han ikke til kokain, der var ankommet til Holland. Han har på intet tidspunkt henvist til kokain. Han ved ikke, hvad det drejer sig om. Det er noget, han har fundet på. "Maria" sidder lige foran ham som en stor mand fra FARC. Hans oplysninger om narkohandel stammer udelukkende fra Jims kone og de avisartikler, som hun viste ham.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-2, side 5, tidsangivelse 14.22-14.37, har tiltalte forklaret, at han troede, at "Maria" talte om møntfoden pund og ikke vægtangivelsen pund. Han kender ikke priserne på hash. "Maria" og han talte fuldstændig forbi hinanden. Han forsøgte bare at få samtalen til at flyde.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-2, side 7, 3. afsnit, har tiltalte forklaret, at han ikke kender ordet "encauchado". Han ved ikke hvad "Maria" taler om, når han henviser hertil.

Foreholdt aflytningen – oversættelsens bilag F-1-5-2, side 8-16, tidsangivelse 20.07-34.47, har tiltalte forklaret, at han spurgte om, hvordan Jim (A) så ud, fordi han var i tvivl om det. Da "Maria" nævnte, at han havde skæg, var han i tvivl om, hvorvidt de talte om den samme person. Det var først senere i samtalen, at han fandt ud af, at personen der blev talt om, var den person, som han kendte som Jim. Det var løgn, at Jims kone boede hos ham i 6 måneder – det var højst i 1-2 måneder. Han har ikke haft kontakt med Jims kone siden dengang.

Han kan ikke huske, om han havde fortalt T3, at han var til stede, da Jim blev anholdt. De havde aftalt forinden, at T3 skulle spille med på alt, hvad tiltalte sagde. Han og T3 havde også talt om Jim, da de aftalte, hvad de skulle sige til "Maria". Han kan ikke længere huske præcist, hvad de aftalte forinden mødet, men de havde aftalt, at T3 skulle foregive, at han kendte nogle "bikere"/rockere. Det var på Joe and the Juice, at han instruerede T3 i, hvad T3 skulle gøre og sige på mødet med "Maria". Det som T3 sagde til "Maria" på mødet, lå indenfor de instrukser, som han havde givet T3 inden mødet.

Han forlod mødet i Lundsgrens Vinbar sammen med T2. Han mener, at han var sammen med T2 hele aftenen. Efter mødet var han ret sur over, at han skulle deltage i endnu et møde. Han syntes, at hele historien var ved at blive for tåbelig. "Maria" havde desuden fortalt meget mere om sine forretninger, end han havde lyst til at vide. Han var bange for, at hans viden om "Maria"s forretninger, ville gøre "Maria" endnu mere farlig for ham og T2. Han var også sur over, at han havde inddraget T3 i mødet med "Maria". Han ville tage tilbage til Hamburg og slukkede sin telefon, for at "Maria" ikke kunne kontakte ham. "Maria" havde hans mobilnummer. Tiltalte og T2 havde en diskussion, fordi tiltalte ikke ønskede at mødes med

"Maria" igen. T2 var bange for, at hvis de afskar kontakten til "Maria", ville D igen terrorisere T2.

Det var efter mødet, at de besluttede at tage af sted og køre mod Hamburg. Han kan ikke huske, hvornår de helt præcist forlod København, men det var blevet mørkt. Det var sent, og de stoppede på Fyn for at overnatte på et hotel. Han husker ikke navnet på hotellet. Han husker ikke, at han ringede sammen med "Maria" under køreturen mod Fyn. Da han tændte sin telefon igen, var der var dusinvis af sms beskeder om, at "Maria" havde haft ringet. Han og T2 ringede derfor til "Maria" for at høre, hvad "Maria" havde at sige. Under de samtaler var "Maria" meget aggressiv. Tiltalte var i selskab med T2 under telefonsamtalerne med "Maria". Det var, fordi "Maria" var så aggressiv og vedholdende under telefonsamtalerne, at de besluttede sig for at køre tilbage til København dagen efter. Han havde sagt til T2, at hvis T2 ønskede det, kunne han mødes med "Maria" alene. Tiltalte ønskede ikke at mødes med "Maria" igen. Han husker ikke, hvad han og T2 foretog sig den 30. oktober 2013, inden de igen ankom til København.

Foreholdt masteoplysninger om, at hans mobiltelefon blev registreret på telemasten ved Halmtorvet i København den 29. oktober 2013, kl. 19.49 (bilag F-1-26, side 4), har tiltalte forklaret, at det godt kan passe. Han kan ikke huske præcist, hvor længe de blev i København efter mødet.

Han havde tænkt sig at fortælle "Maria", at politiet var efter tiltalte, for at "Maria" skulle opgive sit forehavende. Han vidste jo, at de samtaler, som han førte med "Maria", ikke var om bilhandler. Det var hans ret at føle sig dårlig tilpas, da samtalerne drejede sig om illegale ting. Det var løgn, da han senere fortalte "Maria", at han følte sig forfulgt af politiet. Han ved ikke, om han blev forfulgt af politiet eller ej. Han så ingen politi i uniform. Han var paranoid efter samtalen, men han følte sig ikke forfulgt. Han sagde det for at gøre "Maria" bange.

Foreholdt masteoplysninger om, at hans telefon den 30. oktober 2013, kl. 18.24 (bilag F-1-26, side 9), blev registreret ved Brabrand udenfor Aarhus, har tiltalte forklaret, at de måske var drejet af på vej til Tyskland for at få noget at spise i en større by eller kørt forkert. Han kender kun Danmarks geografi fra navigationssystemet i bilen. Han kan ikke huske, om han havde været i Aarhus. Han og T2 var ikke enige om at mødes med "Maria" igen, og T2 var bange. De var ikke enige om, hvorvidt de skulle køre til Tyskland eller blive i Danmark.

Foreholdt masteoplysninger om, at hans telefon blev registreret ved H.C. Ørstedsparken i København den 30. oktober 2013, kl. 21.45 (bilag F-1-26, side 14), har tiltalte forklaret, at han havde sagt til T2, at han ikke ville være med til at mødes med "Maria". Han satte sig på en bar ved Hovedbanegården, og T2 gik alene på Hard Rock Cafe for at mødes med "Maria". T2 bad ham komme hen til Hard Rock Cafe, og det gjorde han desværre. Han havde drukket meget på baren. De havde aftalt, at T2 skulle sige til "Maria", at politiet var efter tiltalte. Så troede de, at "Maria" ville lade dem være i fred.

Foreholdt opkald foretaget den 30. oktober 2013, kl. 21.53 (bilag F-1-26, side 17), har tiltalte forklaret, at han ringede op til "Maria", og de aftalte at mødes. "Maria" var tidligere flippet helt ud under en telefonsamtale, og han var nødt til at berolige "Maria" og fortælle ham, at han ville mødes. Han og T2 havde inden opkaldet besluttet, at enten T2 eller dem begge ville mødes med "Maria" igen. "Maria" var meget opfarende, og han sagde det, som han troede, at "Maria" gerne ville høre.

Foreholdt udskrift af opkald og sms-beskeder fra "Maria" til tiltalte den 29. og 30. oktober 2013 (bilag F-1-26, side 2-7), har tiltalte forklaret, at "Maria" ringede dusinvis af gang, hvor opkaldet gik på telefonsvareren. "Maria" sendte også flere sms beskeder, hvori han bad tiltalte ringe ham op. Det var for at undgå kontakt til "Maria", at han slukkede sin telefon. "Maria" ville hele tiden have nye oplysninger. Han syntes, at "Maria"s spørgsmål og kontaktforsøg var endeløse.

Foreholdt opkald foretaget den 30. oktober 2013 kl. 13.24 (bilag F-1-26, side 6) har tiltalte forklaret, at han mener, at det er "Maria", der taler med T2. Den er et udtryk for, at der var et pres fra "Maria". Det var hans indtryk, at "Maria"s næste spørgsmål kunne være, hvilken farve hans underbukser havde.

Foreholdt udskrift af sms-besked af 30. oktober kl. 18.25 fra "Maria" til tiltalte med indholdet "Hvad sker der. Din telefon. Du respekterer ikke" og "Jeg er. Sur. Hvad sker der. Jeg er kommet langvejs fra. Jeg ser intet seriøst. Nu." (bilag F-1-26, side 9) har tiltalte forklaret, at han og T2 var i tvivl om, hvorvidt de fortsat skulle have kontakt til "Maria". Hans telefon var enten slukket eller løbet tør for strøm. Han godt kan huske, at "Maria" sendte de beskeder. Han syntes, at "Maria"s kontakt var meget ubehagelig, og både T2 og han følte sig pressede af "Maria". De valgte at ringe tilbage til "Maria".

Foreholdt rumaflytning fra Hard Rock Cafe af 30. oktober 2013 med støttebilag F-1-21-1, har tiltalte forklaret, at han tror, at det var aften, da han ankom til Hard Rock Cafe. Det var i al fald blevet mørkt. Han ville have ventet på T2 i en bar omkring hjørnet. Han stødte til T2 og "Maria" ca. en halv time efter, at de to var mødtes på Hard Rock Cafe. Han kan ikke huske, hvor længe de blev på Hard Rock Cafe. Han havde drukket både i baren og på Hard Rock Cafe, og han var ikke opmærksom på, hvad klokken var. De var på Hard Rock Cafe i minimum 4 1/2 time. Da serveringen lukkede på Hard Rock Cafe, gik de videre til en bar det første det bedste sted, hvor de kunne få noget at drikke. Han kan ikke huske, hvad stedet hedder, men det havde et dansegulv og lå lige bagved hovedbanegården. Den dokumenterede aflytning forgik både på Hard Rock Cafe og på det andet sted.

"Maria" havde på et tidspunkt sagt, at D også havde snydt ham. "Maria" sagde, at han ville stille D til ansvar for at have bedraget både tiltalte og ham selv. Tiltalte var tilfreds med, at "Maria" ville stille D til ansvar, fordi det betød, at han var tættere på sit mål om at få "Maria" til at hjælpe sig med at få sine penge tilbage.

"Maria" fortalte, at han var fra guerillaen, som var "de slemmeste af de slemme". "Maria" bekræftede, hvad D i Colombia havde fortalt om "Maria". "Maria" havde påstået, at han kendte nogle iranere i København, hvilket gjorde tiltalte bange for, at der skulle ankomme nogen af "Maria"s kontakter. Tiltalte kendte jo ingen i København, han selv kunne tilkalde. Både tiltalte og T2 vidste på dette tidspunkt, at noget af det, som "Maria" talte om, ville blive realiseret. "Maria" talte om farlige ting, og også tiltalte talte om farlige ting for at beskytte sig selv.

Når de taler om "diamanter", så handler det om de smykker, som D stjal fra tiltalte.

Når "Maria" henviste til personerne "los goldos", "ramona" og "el loco", brugte han øgenavne, som er ganske almindelige i Sydamerika. Tiltalte kendte ikke nogen af de personer, som "Maria" henviste til. For ham lød det, som om "Maria"s henvisninger var taget ud af en

film. Der er en tv-kanal i Colombia, som kun beskæftiger sig med narkotikakrigen. Det er noget, som folk taler meget om. Ligesom alle taler om hash i Marokko. Når "Maria" talte på den måde, lød det som noget fra den tv-kanal. Det var det rene sludder. Tiltalte var på det tidspunkt i samtalen relativt beruset. Han var allerede begyndt at drikke i baren forinden mødet på Hard Rock Cafe. Jo mere beruset han blev, jo mere vrøvl sagde han.

Mødet sluttede med, at "Maria" sagde, at de skulle mødes om nogle dage. De aftalte at mødes igen om en uge. Tiltalte var bange for at komme til Danmark igen, så de aftalte, at de skulle mødes et andet sted. Han kan ikke huske, hvordan de aftalte, at de skulle komme i kontakt med hinanden. Tiltalte og T2 overnattede i København. Tiltalte var for beruset til at køre. Han kan ikke huske, hvornår de forlod Danmark og tog til Hamburg. Han fløj fra Hamburg til Madrid. Han kan ikke huske og tror ikke, at han mødtes med T3 efter mødet med "Maria" på Hard Rock Cafe. Han havde opfattelsen af, at T3 var sur på ham.

Efter at have været hjemme i Madrid, fløj han til Holland for at mødes med T3. Han husker ikke, hvornår det var, de mødtes i Holland. Han tog alene til Holland. Han ville mødes med T3 for at tale og feste med ham, og han ville også undskylde sig overfor ham. Han havde ikke set T3 siden mødet på Lundgrens Vinbar. Han tror, at han gennem deres fælles bekendte i Marokko fik at vide, at T3 befandt sig i Holland. Det var altid besværligt at få fat på T3. Da han ankom til Holland, havde han nok aftalt telefonisk med T3, hvor de skulle mødes. Han mener, at han havde fået T3' telefonnummer. Han er ikke så god en menneskekender, og han ved ikke, om T3 var særlig glad for at se ham. Han undskyldte overfor T3, at han havde inddraget ham i samtalen med "Maria". Han ved ikke, om T3 har accepteret hans undskyldning. Han har ikke hørt mere til T3 siden mødet i Holland, selvom han gav T3 sit telefonnummer. Han var meget fuld al den tid, han befandt sig i Holland. Han mener ikke at have haft kontaktet T3, siden de mødtes i Holland.

Det kan godt passe, at han tog til Marokko den 11. november 2013. Han kan ikke specifikt huske formålet med denne rejse, men han tager ofte til Marokko for at besøge sine venner og bekendte. Han kan ikke huske, at han mødte T3 i Marokko under dette besøg. Han kan huske at have mødt T3 i Marokko, men han kan ikke huske, om det var under dette besøg. Der var det problem, at T3 troede, at tiltalte var efter ham på grund af de penge, som T3 skyldte en person i Marokko. Det var ikke tilfældet. Tiltalte var ikke sådan en, der inkasserede penge.

Han kan ikke huske, hvornår kontakten til "Maria" blev genetableret.

Foreholdt bilag F-1-22-1, side 2-5, har tiltalte forklaret, at han ikke kan huske disse pin-to-pin tekstvekslinger med "Maria". Det er længe siden. Det kan være, at det er tiltalte, der har skrevet med "Maria", og det kan være, at det ikke er ham. Han kan huske, at der var noget kontakt med "Maria" imellem de første møder i København og møderne i Aarhus. "Mono" betyder abe på spansk. Det kan godt passe, om det er sydamerikansk slang for lyse eller blonde europæere. Han forstår ikke sydamerikansk slang. Det kan godt være, at han er blevet kaldt sådan i Sydamerika.

Der bliver i korrespondancen brugt nogle udtryk på spansk, som han slet ikke kender. Den måde, der bliver skrevet på, er ikke den måde, som han ville formulere sig på. Blandt andet betyder "usted" i linje 11 på side 2 tiltaleformen "De". Alle siger "du" i Spanien, og han ville ikke skrive "De". De spanske formuleringer, der på side 2 er oversat til "Vi har det hele klart og jeg kan garantere dig, at det hele bliver gjort hurtigt", ville han ikke bruge. Der er normalt ikke andre end ham, der har adgang til at benytte hans Blackberry telefon. Han ved ikke, om

T2 har kunnet anvende hans Blackberry telefon til at kommunikere med "Maria", når Blackberry telefonen lå i bilen eller i hans lejlighed.

Foreholdt bilag F-1-22-1, side 6, har tiltalte forklaret, at kommunikationen ikke siger ham noget. Han kan ikke huske at have skrevet således. Hvis det var ham, der havde skrevet sådan, så var det kun for at forsøge at snakke sig ud af "Maria"s planer. Han ved ikke, om det lyder desperat.

Foreholdt bilag F-1-24 - pin-to pin korrespondance, har tiltalte forklaret, at han ikke ved, om det er ham der har skrevet sådan med "Maria". For ham har det ikke rigtig nogen betydning. For ham var det om at opretholde en facade overfor "Maria". Han vidste stadig ikke, hvordan det var med D. Han ved ikke, hvem der henvises til, når der henvises til "arkitekten". Det lyder, som om man forsøger at arrangere et møde. Han ved ikke, hvilket møde "Maria" lægger op til. Tiltalte havde planlagt at fejre sin brors fødselsdag og jul i Hamburg. "Maria" ønskede i samme periode at mødes med ham. Han tænkte, at han ville mødes med "Maria" i Aarhus. T2 var med ham i Tyskland og var med til fødselsdagen. Tiltalte troede, at han skulle mødes med "Maria", men "Maria" kom ikke til det aftalte møde. Hans forventninger til mødet med "Maria" var de samme som før deres første møder i København.

Foreholdt bilag F-1-24, side 4, 13. pin-to-pin besked, har tiltalte forklaret, at "Maria" på et eller andet tidspunkt gav ham et kontaktnummer. Det kan godt være nummeret 40568575. Han husker ikke, om han ringede til "Maria" på dette nummer, men han må have haft kontakt med "Maria" på et tidspunkt.

Foreholdt sms korrespondance af 23. og 28. november 2013 mellem 40568576 og et andet nummer (bilag F-2-6). har tiltalte forklaret, at han ikke husker, om han har modtaget en sådan tekst, men den korrespondance godt kan have været imellem ham og en anden. Det er næsten 1 år siden.

Foreholdt observationsrapport af 4. december 2013, bilag O-1-3, har tiltalte forklaret, at han tog fra Hamburg til Aarhus. Han havde en stor kuffert, fordi han havde planlagt juleferie hos sin familie i Hamburg. T2 kørte med ham til Aarhus. T2 ville formentlig blive i Tyskland sammen med ham i julen. Han havde ikke opnået sit formål - at komme tættere på D - ved det første møde med "Maria", og det var det samme formål med mødet i Aarhus. "Maria" dukkede imidlertid ikke op til mødet.

Han ankom til mødet i Aarhus og mødte i stedet for "Maria" to mænd, der ville have ham til at vise dem nogle penge. Den ene lignede en hippie, og den anden var meget kraftig og så mere barsk ud. Han var overrasket over, at de to mænd ville se penge, og han syntes stadig, at det virkede som om, at han var med i en film. Han kendte ikke de to mænd, og han havde ikke nogen penge at vise dem. Han kendte ikke nogen i Aarhus, og pludselig sad han på en cafe med to fremmede mænd, der virkede meget påfaldende. De to mænd fortalte ham, at de var "Maria"s venner. Han var helt ude af den og reagerede spontant. På et eller andet tidspunkt måtte han gøre rent bord med "Maria". Han kørte ikke sin vej, fordi mændene lovede ham, at han skulle mødes med "Maria". Så vidt han husker, sagde manden, at "Maria" var lige i nærheden.

Efter det første møde indså han, at de to mænd mente det alvorligt, da de bad ham vise dem penge. Han havde udtænkt en historie til de to mænd. Han snakkede dem efter munden og sagde, at han kunne fremvise penge om en eller to dage. Han fik dem til at tro, at han skulle

veksle penge. Det var bare en bortforklaring for at vinde tid. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre. Han kørte til København, fordi København var det eneste sted i Danmark, han kendte. Han tænkte over, hvad han skulle gøre og håbede, at han kunne mødes med "Maria" i København. Han troede måske, at de kunne mødes der, fordi deres første møder fandt sted der.

Tiltalte og T2 overnattede i København natten mellem den 4. og 5. december 2013. De ankom sent til København og fandt et hotel. De overvejede, hvad de skulle gøre. Der var en kommunikation med "Maria", men han kan ikke længere huske hvornår. Han kan ikke huske, hvilket hotel de overnattede på.

Foreholdt bilag F-1-9 - billeder af vejskilte, har tiltalte forklaret, at han ikke har taget billeder af vejskilte.

Foreholdt bilag F-2-8, side 2 - sms besked 4. december kl. 12.01 og 12.03 har tiltalte forklaret, at han regnede med, at det var "Maria", han skulle mødes med i Aarhus den 4. december. Han beskrev i sms beskeden, hvordan han ville se ud, da han troede, at der også ville være en anden person til stede. Det kunne jo være, at han først skulle mødes med den anden person, og at "Maria" ville komme kort efter.

Foreholdt bilag F-1-11 og bilag F-1-16, aflytning af telefon den 4. december 2013, kl. 14.20 og kl. 14.43, har tiltalte forklaret, at han ikke umiddelbart husker en sådanne samtaler med "Maria".

Foreholdt bilag F-1-18, SMS kontakt den 4. december 2013 mellem kl. 16.38 og kl. 16.39 har tiltalte forklaret, at det er muligt, at han efter det første møde på Cafe Hollywood i en sms besked har skrevet om, han tog til hovedstaden for at ordne noget og mødes med sine folk. Hvis han har skrevet sådan, var det bare en del af det spil, som han spillede. Det var rent taktisk og havde ikke noget med sandheden at gøre.

Foreholdt aflytning af møde den 4. december 2013 med bilag F-1-15-1, forklarede tiltalte T1 fortsat, at han troede, at han skulle mødes med "Maria". Han var overrasket over, at "Maria" ikke var til stede. Han havde ikke forinden fået at vide, at "Maria" ikke ville komme. Den mand, som han mødtes med ved banegården, var lille og lignede en hippie. Den anden mand, der ventede på cafeen, var større, skaldet og havde skæg og så frygtindgydende ud. Han havde ingen interesse i at mødes med de to mænd, men ville mødes med "Maria". Det var "Maria", der skulle hjælpe ham med at få sine penge tilbage fra D. Han skulle jo også "gøre rent bord" og forklare, at "Maria"s narkotikaplaner ikke ville blive til noget.

Foreholdt bilag O-1-3 med fotos side 2, forklarede tiltalte, at det var den mand, han mødte ved banegården.

Foreholdt aflytning af møde den 4. december 2013, med bilag F-1-15-2, har tiltalte forklaret, at han ikke kendte den mand, den engelske agent, der ventede på Cafe Hollywood. Han havde fået at vide, at de to mænd var "Maria"s venner. Den engelske agent sad ved et bord i hjørnet, og tiltalte fik af den danske agent at vide, at han skulle sætte sig ved bordet med den engelske agent. Den danske agent satte sig et par borde væk. Den danske agent kunne under ingen omstændigheder høre, hvad tiltalte og den engelske agent talte om. Der var også musik, der forstyrrede. Tiltalte vidste ikke helt nøjagtig, hvad den engelske agent ville, men han fandt ud

af, at agenten havde til hensigt at fortsætte det forsøg på at sælge narkotika, som "Maria" havde indledt i København.

Foreholdt aflytningens første del, oversættelsens bilag F-1-15-2, side 1, har tiltalte forklaret, at han fortsatte det spil, som han havde igangsat overfor "Maria". Han vidste ikke, hvordan situationen ville forløbe. Han improviserede og fandt løbende under mødet på sin historie. For ham drejede det sig bare om at få samtalen til at glide og få den overstået. Han er ikke enig i, at der fra starten var tale om handel med narkotika, men han blev i løbet af samtalen klar over, at manden - den engelske agent - ville sælge narkotika. Man kan godt sige, at tiltalte i løbet af samtalen spillede rollen som "køberen" af narkotika.

Foreholdt aflytningens første del, oversættelsens bilag F-1-15-2, side 2-4, har tiltalte forklaret, at det var en del af skuespillet. Han følte sig truet og fandt på hvad som helst for at få samtalen til at flyde. Det var den engelske agent, der begyndte at tale om penge. Han forestillede sig, at "Maria" havde fortalt agenten historier om ham. Han sagde bare "ja", da han blev spurgt, om det var 500.000 euro. Han havde ikke 500.000 euro. Han vidste ikke, hvad den engelske agent mente med "200" eller med "20". Han var nødt til at forsøge at komme ud af situationen, og han kunne lige så godt have sagt "5".

Foreholdt aflytningens første del, oversættelsens bilag F-1-15-2, side 7, har tiltalte forklaret, at han ikke nøjagtig vidste, hvad det gik ud på. Han fortsatte samtalen om "30" og "32", som "Maria" havde påbegyndt i København. Han ved ikke noget om priser på narkotika, og om priserne er lavere i Holland. Han ved ikke, om prisen er "29" i Holland. Det hele var jo bare skuespil.

Foreholdt aflytningens anden del, oversættelsens bilag F-1-15-2, side 3-4, har tiltalte forklaret, at det også var skuespil. Han vidste ikke, hvad den engelske agent henviste til, når han talte om "20". Det var lige meget, hvad den engelske agent havde sagt, så ville han have svaret "ja". Han ville have samtalen afsluttet. Man kan se i en hvilken som helst gangsterfilm, at der under narkotikahandler bliver fremvist og talt penge. Hans løgnehistorie skulle fremstå realistisk over for den engelske agent. Han havde ingen penge at vise frem. Den engelske agent blev ved med at presse ham, for at han skulle acceptere en aftale. Den engelske agent sagde, at han ikke havde tid til at vente på tiltalte, fordi han ville have det afsluttet inden jul.

Foreholdt aflytningens anden del, oversættelsens bilag F-1-15-2, side 6 har tiltalte forklaret, at han ikke vidste, hvilke "andre fyre" der blev henvist til. Han var overrasket over, at der skulle inddrages flere personer. Han havde allerede mødt to mænd, han ikke kendte. Han ved ikke, om "20" var henvisning til penge, og om det i så fald var 20, 2.000 eller 20.000. Da han sagde, at han kunne betale i Spanien, var det et forsøg på at vinde tid. Han kunne ikke selv betale og kendte ikke nogen i Danmark, der kunne betale. Han tænkte udelukkende på, at han måtte finde en bortforklaring for, at han ikke havde de absurde mængder penge, som den engelske agent afkrævede ham.

Agenten lagde hele tiden pres på ham og sagde, at han ikke havde tid.

Den engelske agent ville mødes igen, så de drøftede, om de skulle mødes senere. Tiltalte sagde, at han godt kunne blive der. Han forlod Cafe Hollywood lige efter mødet. Han kørte til København, fordi han ikke vidste, hvad han ellers skulle gøre. Han kendte ikke andre steder i Danmark end København. Han var helt ude af sig selv. Det var ikke på baggrund af samtalen under mødet, at han troede, at han kunne møde "Maria" i København, men han var nødt til at satse på det. Han spurgte efter "Maria", fordi han endnu ikke havde nået sit mål, at få sine

penge tilbage fra D. Han havde fået mange værdifulde oplysninger om D fra "Maria" under deres tidligere møde i København.

Anklageren har dokumenteret aflytning af telefonsamtale af 4. december 2013, kl. 14.10, med støttebilag F-1-11 (oversættelse).

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-11, side 1, har tiltalte forklaret, at han mener, at det er ham der taler med manden på aflytningen. Manden ringede tiltalte op og foregav at være "Maria"s nevø og at ringe på "Maria"s vegne. Manden virkede oprevet, talte meget hurtigt og stillede mange spørgsmål. Han fik indtrykket af, at manden var en bekendt til de mænd, han havde mødt på Cafe Hollywood. Han fortsatte derfor sit skuespil fra Cafe Hollywood. Han kan ikke huske, om det var T2, der på et tidspunkt fik røret og talte med manden.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-11, side 1 øverst, har tiltalte forklaret, at "Maria" havde ringet til ham 1.000 gange, og han var nødt til at have tid til at tale med "Maria". Han har et privat telefonnummer, som kun er til brug for samtaler med hans familie, og han ønsker ikke at blive ringet op på dette nummer. Han var blevet terroriseret af disse folk med opringninger. Han har ikke noget hemmeligt telefonnummer.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-11, side 2, har tiltalte forklaret, at der tages passager ud af samtalen, så man ikke får indtryk af hele samtalen. Det, som han sagde, var en del af skuespillet. Han ville gerne mødes med "Maria". Han var ikke interesseret i at mødes med andre end "Maria".

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-11, side 2-3, har tiltalte forklaret, at hans spansk er ok, men han forstod ikke alt, hvad manden sagde på spansk. Det kan være, at der er tale om slang. Det kunne have noget at gøre med en storm, som var på vej i Danmark. Han sagde bare "ja" til det hele for at få samtalen overstået hurtigst muligt. Manden var irriteret og beklagede sig over, at tiltalte ikke havde fremvist nogen penge. Han havde ingen penge og kendte ingen, der havde penge. Det var for at vinde tid, da han sagde, at han ikke vidste, at de havde så travlt. Han kan ikke huske, hvor han var, da han førte denne samtale.

Foreholdt aflytning af telefonsamtale af 4. december 2013, kl. 14.43, med bilag F-1-16, side 1, har tiltalte forklaret, at det var ham, der blev ringet op af "Maria". Det kan godt være, at det var T2, han videregav røret til. Han var ikke sammen med andre spansktalende den dag. "Maria" ringede for at høre, hvordan mødet på Cafe Hollywood var gået. Efter mødet på Cafe Hollywood følte han, at løkken blev strammet om ham. Han vidste nu, at han selv var gået for langt i sin løgn, og han ville hurtigt ud af det igen. Det var hans plan at sige til "Maria", at hvis "Maria" ikke hjalp ham med at få sine penge tilbage fra D, så ville der ikke blive nogen narkotikaforretning. D ville i så fald komme i problemer, fordi han ville få skylden for, at aftalen mislykkedes.

Det var først på dette tidspunkt, at det blev alvor, for nu ville "Maria" se penge. Der var ikke blevet talt om penge før. Han var bange for, hvilken reaktion der ville komme, hvis han bare stak af fra hele affæren. De risikerede, at T2 blev terroriseret igen af D. De vidste ikke, hvor tæt "Maria" og D var. Deres skuespil havde efterhånden fået dem dybt involveret i "Maria"s planer om narkotikahandel. Han kunne heller ikke bare køre tilbage til Hamburg, da han gerne ville mødes med "Maria" igen. Da han sagde til "Maria", at han var blevet mere eller mindre enig med manden – den engelske agent, var det ikke rigtigt. Der var ikke opnået nogen

enighed. Han talte dem begge efter munden. Han var kun blevet enig med manden om at mødes med ham igen.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-16, side 2, har tiltalte forklaret, at han fortalte "Maria", hvad der var sket på mødet. Når han sagde, at han var nødt til at skaffe papirer til "Maria", var det noget, han var tvunget til. Det var et udtryk, han havde opsnappet fra "Maria" eller den engelske agent. Det var måske slang for penge, men det kunne også være alle mulige andre papirer. Han vidste godt, at "Maria" og den engelske agent ville have penge. Det var hele problemet, at de ville have penge. Han havde ikke nogen som helst mulighed for at skaffe dem penge.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-16, side 1 nederst, har tiltalte forklaret, at det er rigtigt, at han gav "Maria" indtryk af, at han ville gøre et eller andet. Han havde ingen penge, og man kan se, at han hele tiden kommer med bortforklaringer. Han var hele tiden presset. Han troede, at "Maria" ville komme, men efter mødet ringede en nevø til "Maria" til ham. Han var blevet kontaktet dusinvis af gange af "Maria" og DEA agenten. Anklagemyndigheden har ikke fremlagt det fulde bevismateriale, som viser det antal gange, han blev kontaktet. Politiet har udeladt samtaler, således at man ikke kan se, at han blev kontaktet adskillige gange og presset af "Maria" og DEA agenten.

Foreholdt rumaflytning af 5. december 2013, første og anden del, bilag F-1-15-3, første del, side 1-2, har tiltalte forklaret, at det, som han sagde, var resultatet af det pres, der blev lagt på ham. Han var under et stort psykisk pres fra den engelske agent på cafeen til at deltage i møderne. Sammen med det pres, som "Maria" og DEA agentten havde lagt på ham, udgjorde det et enormt pres på ham og T2. Han sagde bare det, som den engelske agent ville høre. Hvis den engelske agent havde talt om noget andet, ville han have sagt "ja" til det.

Han havde ikke talt med T2 om, hvad de skulle sige på møderne. Han havde sagt til T2, at han ville føre samtalen og sige, hvad der faldt ham ind. T2 kunne bare høre på. Han sagde under mødet, at han skulle veksle pengene i København, og han havde planlagt derefter at sige til den engelske agent, at pengene var blevet stjålet fra ham. Han kan ikke huske, hvad T2 og han havde aftalt omkring deres samtaler på spansk under mødet, men den engelske agent havde foregivet at være "Maria"s ven, så de måtte regne med, at han forstod spansk. T2 og han spillede skuespil, når de talte sammen under mødet. Det var en del af deres taktik. De forsøgte at finde en vej ud af den situation, de var bragt i.

Man bør forholde sig til hele samtalen og ikke kun brudstykker heraf for at forstå det hele. Han blev hele tiden presset af den engelske agent til at fortsætte sit skuespil. Han ville efter mødet sige til "Maria", at der ikke ville blive noget ud af "Maria"s planer om at lave en narkotikahandel.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-15-3, første del, side 7, har tiltalte forklaret, at han og T2 var nødt til at fortsætte deres bluff, når de talte sammen på spansk. Det hele var skuespil. Han og T2 havde truffet beslutninger sammen, men det er så lang tid siden, og han kan ikke huske, hvad de havde snakket om. Det vigtigste for ham på det tidspunkt var at få afsluttet mødet uden at få bank af den engelske agent. Agenten virkede sur og sagde, at tiltalte "fucked" med ham. De var forberedt på, at alt, hvad der blev sagt på mødet, potentielt kunne bruges imod dem af "Maria".

T2 blandede sig ikke i samtalen, men talte lidt med tiltalte. Det var på mødet en samtale imellem den engelske agent og tiltalte. Det ville have set mærkeligt, ud hvis T2 sad med ved bordet uden at sige noget. Den danske agent sad ved et andet bord og deltog ikke i samtalen.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-15-3, første del, side 12, har tiltalte forklaret, at agenten gav ham en ordre om at komme med penge i morgen, da der ellers ville ske noget. Hans største bekymring var, at D ville fortælle "Maria", hvor T2 boede. T2 var, ligesom ham selv, under et enormt pres til at fortsætte løgneren. Hvis politiet var så sikre på, at tiltalte ville komme med penge dagen efter, så ville de have ventet til dagen efter med anholdelsen. Politiet vidste, at det fra hans side var skuespil det hele.

Foreholdt aflytningen, oversættelsens bilag F-1-15-3, anden del, side 9, har tiltalte forklaret, at han ikke kan huske, om de var i besiddelse af telefoner, de havde fået af den engelske agent. Det var den engelske agent, der lagde planen for den videre kontakt og besluttede, at der skulle købes nye telefoner.

Tiltalte havde planlagt, at han ville have ringet til "Maria" og sagt, at det hele var aflyst, fordi "Maria" ikke selv var mødt op, og at tiltalte ikke ville være med, medmindre D gav ham pengene tilbage. Planen var, at D ville få skylden for, at planen gik i vasken, og at D derfor ville betale tiltalte pengene tilbage. Der var ingen tvivl om, at der ville rulle hoveder, hvis "Maria"s planer ikke blev til noget.

Foreholdt rapport af 5. december 2013, bilag B-2-0, side 2, har tiltalte forklaret, at da han blev anholdt af politiet, spurgte han hvorfor han blev anholdt. Hvis politiet siger, at han havde spurgt, hvor narkotikaen var, vil han stemple politiet som løgnere. Hvis han af politiet var blevet spurgt om, hvor stofferne var, ville han nok have svaret: hvilke stoffer?

Det er rigtigt, at han havde en mobiltelefon i lommen, da han blev anholdt. Han havde et tysk og et spansk SIM-kort, og han har måske taget batteriet ud af mobiltelefonen for at skifte SIM-kort. Hvis den ene telefon løb tør for strøm, kunne han skifte SIM-kortet over i en anden telefon og ringe derfra. Han har ikke taget batteriet ud, for at telefonen ikke kunne spores. Han har på intet tidspunkt forsøgt at skjule, hvor han var.

Foreholdt rapport af 5. december 2013, bilag B-2-1, har tiltalte forklaret, at det kan have været hans to Nokia telefoner, der lå i døren ved førersædet i hans bil og hans Blackberry telefon, der lå i midterkonsollen i hans bil. Han ved ikke, om det var hans sorte taske, der lå på bagsædet, indeholdende to Blackberry telefoner. De var to i bilen. Han tager ofte telefoner med fra Spanien og bytter dem i Tyskland. Han husker ikke, hvor mange telefoner han havde. Han er nødt til at se tasken for at kunne sige, om det er hans.

Han var i besiddelse af 830 euro i kontanter, da han blev anholdt. Han havde ikke noget kreditkort med til Danmark. Han havde ikke behov for et kreditkort. Han havde nok kontanter til at tanke bilen og køre tilbage til Hamburg og for den sags skyld også til at komme til Spanien.

Han har flere gange haft kontakt til den tyske ambassade. Der har også været en fra ambassaden og besøgt ham i arresten - og det var ganske godt. Tiltalte har fortalt ambassade om sagen og om sit synspunkt i sagen, og han mener, at den tyske ambassade er velinformeret.

Vedrørende retsbog af 9. september 2014, side 4, har tiltalte forklaret, at baggrunden for de 40.000 € er meget større end bare de 40.000 €. Det er to år siden, at det pågældende lån blev optaget i en lejlighed, jf. den dokumentation der er gennemgået i dag. Det vil sige, at der nu er 2 års renter, som skal lægges oven i beløbet. Som sikkerhed for lånet er en lejlighed stillet i pant. Hvis ikke lånet betales, bliver lejligheden solgt på tvangsauktion og ikke til samme pris. Tiltalte og T2s problem er, at hvis lejligheden bliver solgt på tvangsauktion, skylder de ikke kun 40.000 €, men derimod hele lejlighedens værdi. Det er et problem. Kreditorerne vil jo have deres penge. Han ved det ikke, men han tænker, at lejligheden for længst er solgt på tvangsauktion, og så skylder han og T2 måske 200.000 Euro. Hvis de havde været på fri fod, havde de jo betalt gælden, således at de ikke mistede lejligheden. Dette er det bedste bevis for, at han og T2 ikke har nogen penge.

D er nu kendt som agent "CS1", og hvis det var rigtigt, at tiltalte havde betalt 100.000 \$ til en agent, så ville politiet uden problemer kunne have fremlagt bevis herfor i retten. Man kan ikke hævde, at en sådan oplysning holdes tilbage af sikkerhedsmæssige årsager. Det er det bedste bevis for, at D lyver. D fremsætter den her påstand om, at han arbejder for DEA, men man kan ikke finde pengene. Måske er D dobbeltagent.

Vedrørende samme retsbog, side 4, nederste afsnit, har tiltalte forklaret, at det ikke er rigtigt, at han tog med sin kæreste til Colombia for at kontakte D. Han fløj med sin kæreste til Colombia, fordi hun havde problemer. I den forbindelse - og fordi han havde tid - mødtes han med D vedrørende de penge, som D skyldte ham.

Vedrørende samme retsbog, side 8, 2. afsnit, har tiltalte forklaret, at han tog telefonen med til T3, fordi G er meget god ven, som altid har hjulpet ham i relation til de smykker og ure, som han solgte. Det var således en tjeneste, som han ikke kunne afslå. Han kunne se, at G lagde meget vægt på, at telefonen kom frem til T3. Han gjorde det for G' skyld. Han havde det indtryk, at spørgsmålet om de penge, som T3 skyldte, var meget vigtigt for G. Det var en misforståelse, at T3 troede, at han kom for at inddrive pengene. Han ville bare hjælpe G, ligesom G havde hjulpet ham. Han bad senere T3 om telefonnummeret på den pågældende telefon.

Foreholdt at tiltaltes kontakt til T3 er etableret på denne telefon, har tiltalte forklaret, at det er længe siden, og at han ikke husker, om det var før mødet i København. Tiltalte havde kontakt til G og har måske bedt G om nummeret til T3.

Foreholdt at det er tiltalte, der er kommet med telefonen, og den eneste, der har brugt den, har tiltalte forklaret, at han ikke ved, om det kun er ham, der har brugt telefonen. Han fastholder sin forklaring.

Vedrørende samme retsbog, side 9, 1. afsnit, har tiltalte forklaret, at han med "den anden side" mener, at når man går ud fra banegården i København og går til højre, så kommer Tivoli og Strøget. Hvis man går til venstre - til "den anden side", så kommer på den ene side "luderkvarteret" og på den anden side "Joe and the Juice". Han kender ikke andet til København.

Vedrørende retsbogen af 11. september 2014, side 4, nederste afsnit, har tiltalte forklaret, at det fremgår af rettens gengivelse af hans forklaring, at T3 skulle skyldte ham nogle penge. Det er ikke korrekt. T3 skyldte ikke tiltalte penge, men T3 skyldte angiveligt nogle i Marokko penge. Det var G, som T3 skyldte penge.

Vedrørende samme retsbog, side 5, øverst, har tiltalte forklaret, at det ikke var planlagt, at han skulle mødes med T3. Han skulle kun mødes med "Maria", og "Maria" var den første person, som han mødte i København. På et eller andet tidspunkt fandt han på at kontakte T3.

Vedrørende samme retsbog, side 6, 5 afsnit, har tiltalte forklaret, at T3 ikke vidste, at tiltalte ville komme til Danmark.

Vedrørende samme retsbog, side 8, 1. afsnit, øverst, har tiltalte forklaret, at det ikke var D og T2, men rettelig T2 og tiltalte, der var involveret i forretninger med fast ejendom sammen.

Vedrørende samme retsbog, side 8, 3. sidste afsnit, har tiltalte forklaret, at med D var det altid sådan, at det gik op og ned. I en periode brugte han mange penge. Presset på tiltalte var ikke så højt i den periode, hvor D lærte E at kende, fordi D forholdt sig lidt mere rolig i forhold til kriminalitet. Det var Ds plan at gifte sig med E for at komme i forbindelse med hendes penge. For at kunne gifte sig med E, skulle D skilles fra sin første kone. Det var Ds plan at hente sin ene datter hjem fra Venezuela, så de kunne leve sammen som sammenbragt familie.

D fortalte, at han var blevet enig med sin ekskone om et beløb på 50.000 \$ for at blive skilt og få forældremyndigheden over sin datter alene. Tiltalte troede i starten ikke på D, og for at få bekræftet historien tog han med D til Venezuela. Senere kom Ds datter til Colombia fra Venezuela. Det var for tiltalte en bekræftelse på, at D måtte have skaffet sig de 50.000 \$.

Vedrørende retsbogen af 16. september 2014, side 2, næstsidste afsnit, har tiltalte forklaret, at sådan var det ikke. Det, som tiltalte havde fundet på, var at sige til "Maria", at politiet var efter "Maria" og ikke efter tiltalte. Han ville gøre dette for at gøre "Maria" bange, for at "Maria" skulle opgive sit forehavende. Det var ikke noget, han havde oplevet eller følt. Det var ren taktik.

Tiltalte følte sig ikke godt tilpas under de her samtaler. Han vidste jo godt, at det ikke var politik, som de snakkede om. Han mente, det var hans ret at fremsætte alle mulige udtalelser for at beskytte sig selv og T2.

Vedrørende samme retsbog, side 5, 2. afsnit, har tiltalte forklaret, at det ikke er rigtigt, at han forklarede som refereret. Det, som han sagde, var, at på det tidspunkt - efter det første møde i København - havde han og T2 kendskab til "Maria"s forehavende. De kunne dermed udgøre en risiko for "Maria".

Vedrørende samme retsbog, side 8, øverst, har tiltalte forklaret, at det under det første møde jo gik fremragende for ham, fordi han havde erfaret, at T2 var i besiddelse af smykkerne. Det anså han som en stor succes. De smykker havde han jo forsøgt at få tilbage i et års tid. Han fik mange informationer på det møde.

Han har aldrig fra D har hørt noget om sager med indførsel af kokain i banankasser til Danmark eller om, at D havde været med til at planlægge eksport af kokain i en båd til Danmark. Tiltalte har ingen sejlerfaring. Han kender ikke noget til Aarhus. Indtil den dag, hvor han blev påtvunget mødet i Aarhus, har han aldrig hørt om byen.

Hvis man er i Spanien eller i Sydamerika og ikke har en Blackberry-telefon, så er det det samme som ikke at have en internetforbindelse. Rigtig mange i Spanien og i Sydamerika har

Blackberry-telefoner. I slutningen af 2013 blev det sådan, at man også kunne sende beskeder à la "pin-to-pin" mellem andre telefoner end Blackberry-telefoner.

Hvis ikke tiltalte var blevet anholdt den 5. december 2013, ville han have ringet til "Maria" og sagt, at der ikke ville blive noget ud af sagen på grund af D, og fordi "Maria" ikke selv var mødt op i Aarhus. Han ville have sagt, at pengene var blevet stjålet, og han ville have afbrudt kontakten til "Maria". Formålet med dette ville være, at "Maria" ville drage D til ansvar for, at sagen var gået i vasken. Da "Maria" var fra FARC, ville det være nemt for "Maria" at klare det problem med D.

Tiltalte T2 har om sine personlige forhold forklaret, at han bor i Bogota, hvor han er vokset op. Han har en familie bestående af hustru og to døtre. Han har en bachelorgrad fra et militærakademi fra 2012. Han taler colombiansk spansk. Der er forskel på colombiansk spansk og europæisk spansk.

I 2006 startede han en virksomhed, hvori han beskæftigede sig med handel og formidling af grunde, ejendomme og prioritetslån. Han fandt blandt andet boliger, der var begæret på tvangsauktion af bankerne, og fandt købere til disse og foretog andre ejendomsformidlinger mod kommission. Kommissionen var afhængig af, om han forestod købet, eller om han kun formidlede lånet.

Han mødte T1 i 2012 i Bogota. De mødtes igennem T1' colombianske kæreste. Han syntes, at T1 var en meget flink fyr. Han havde altid en taske med sig med dokumenter vedrørende de grunde og lejligheder, som han kunne sælge, og han kom i snak med T1 om forretningsmulighederne indenfor ejendomsformidling.

I 2010 var han offer i en korruptionssag i Colombia, hvor han blev snydt i en ejendomshandel med staten. I årene fra 2010 til 2012 begyndte han med sin daværende advokat at optræve korruptionssagen. Han har dokumentation for hele sagsforløbet. Præsidenten har sin kerne af fortrolige, og der er en stor korruption i landet. Han havde på baggrund af denne sag ikke store økonomiske midler i 2012, da han mødte T1. Han havde forretningsforbindelser, der kunne hjælpe ham, hvis han manglede kontante midler til at investere. Han har aldrig været sigtet for noget i Columbia.

T1 var i Colombia for at lave forretninger. T1 undersøgte blandt andet mulighederne for at importere Fuel Oil 5 og olivenolie. De undersøgte sammen mulighederne for at kunne købe Fuel Oil 5. Han sagde til T1, at han havde nogle forbindelser, og T1 var interesseret, så de indgik et samarbejde. De undersøgte sammen mulighederne for at kunne købe Fuel Oil 5. Guvernøren i Puerto Rico kunne hjælpe dem. Han havde to plantager, der kunne forsyne Puerto Rico med energi. T1 havde også en ven fra Bogota, der boede i Spanien, som han havde forretningsplaner med.

Tiltalte har aldrig selv været involveret i narkotikahandel. Det var heller ikke hans opfattelse, at T1 på noget tidspunkt var eller havde været involveret i narkotikahandel. Hvis T1 havde været involveret i narkotikahandel, var han aldrig blevet lukket ind i Colombia.

T1 og D delte i tre måneder lejlighed i Bogota. T1 introducerede D for tiltalte. Ds udlægning var, at han var blevet berøvet, og han kom til at bo hos T1, fordi han ikke havde penge. Det undrede tiltalte, at D fortalte, at røveriet var begået i en af de mest prominente gader i byen.

Det var ikke hans opfattelse, at D og Mattias lavede forretninger sammen. D boede bare hos T1. D var en type, der bare snakkede og snakkede. D fortalte blandt andet, at han var en meget velhavende mand i Venezuela, men at præsident Chavez havde igangsat nogle foranstaltninger, der gjorde det yderst vanskeligt at drive forretning deroppe. Det var baggrunden for, at han befandt sig i Colombia.

D mødte E, som var veninde til T1' colombianske kæreste. D forelskede sig hovedkulds i E, der var meget velhavende fra byggebranchen.

Tiltalte havde optaget et lån i en bekendts lejlighed på 40.000 euro, som han lånte til D. D havde bedt ham om lånet, fordi D gerne ville giftes med E og fremstå som velhavende overfor E. Tanken var, at D skulle tilbagebetale lånet efter tre måneder, da han skulle tage del i E forretninger, når de var blevet gift.

Foreholdt T1s forklaring har tiltalte forklaret, at det var tiltalte, der formidlede og fik lov at optage lånet, og ham, der havde ansvaret for at låne pengene til D. T1 var også med i lånoptagningen. D fik pengene i oktober 2012. Der eksisterer et lånedokument imellem lånoptagerne og tiltalte vedrørende de 40.000 euro. Det er et krav i Colombia, at sådanne låneoptagninger bliver notarpåtegnet og registreret for at hindre, at lånene kan anvendes til hvidvaskning af narkotikapenge. Lånet er overdraget kontant, i colombianske pesos, til D. Han fik ikke stillet sikkerhed for lånet til D. Det var et kortfristet lån, og han var ikke bekymret. Han troede, at han havde sin sikkerhed i, at D skulle giftes til penge i ægteskabet med E. Brylluppet var allerede planlagt. Der var sikkerhed i den lejlighed, som lånet var optaget i. D er lyshåret, ca. 1,90 m høj og vejer 100 kg.

Efter at tiltalte i 2013, da de tre måneder var gået, sagde til D, at han havde brug for pengene, fortalte D ham, at han havde en forretningspartner, som ville tilbagebetale lånet til tiltalte. Dette var baggrunden for, at D præsenterede "Maria" for tiltalte. Det var "Maria", der skulle hjælpe med tilbagebetaling af lånet. Allerede på det første møde nævnte tiltalte, at han havde byggegrunde til salg, og D gav da udtryk for, at "Maria" kunne investere i disse grunde. D sagde hele tiden, at tiltalte nok skulle få sine penge tilbage. Tiltalte var under et voldsomt pres for at betale pengene tilbage til den bekendte, han havde lånt pengene igennem.

På Ds foranledning mødtes tiltalte og T1 med "Maria" og D på en cafe i Bogota. Det var ikke hans opfattelse, at "Maria" havde med illegale forretninger at gøre. "Maria" virkede som en fin fyr. "Maria" sagde, at han var Ds forretningspartner. Det blev aftalt, at "Maria" skulle tilbagebetale Ds gæld med tillæg af renter. På mødet fortalte "Maria", at han havde en søster i Danmark, der var gift med en rig, dansk forretningsmand. "Maria" sagde, at tiltalte og T1 skulle komme til Danmark, for at "Maria" kunne tilbagebetale de penge, som D skyldte.

Han nåede at møde "Maria" to gange i Colombia. Begge gange var det D, der arrangerede møderne. "Maria" var ligesom D meget veltalende og god til at få folk med på sine ideer. D havde fortalt, at "Maria" var højtstående indenfor FARC (Colombias revolutionære bevæbnede styrker). Selv om han på grund af "Maria"s forbindelser indenfor FARC, var bange for "Maria", var han nødt til at have kontakt med ham, fordi det var den eneste måde at få lånet tilbagebetalt. Han havde spurgt D, hvorfor tilbagebetalingen af lånet skulle gå igennem "Maria". Det var jo D, der havde lånt og brugt pengene. D havde svaret, at det var den eneste måde, tiltalte kunne få løst problemet på, og sådan var det bare. D lægger meget pres på en, og han er en meget stærk manipulator. D siger, at han altid får tingene, som han gerne vil have dem.

Hele tiltaltes familie havde i 2013 fået et 6-måneders turistvisum til Europa. Han rejste selv til Spanien i 2013. Det var meningen, at han skulle mødes med "Maria" i Europa, for at "Maria" kunne tilbagebetale lånet. Han var nødt til at rejse, mens hans visum var gyldigt. Han skulle også tale med sin ven Raul, som boede på Costa Del Sol og arbejdede som notar. Raul kunne muligvis hjælpe ham videre med forretninger i Spanien om salg af olivenolie til Colombia. T1 var også en del af forretningsmulighederne sammen med F. De ville forsøge at udnytte den nyligt indgåede frihandelsaftale mellem Europa og Colombia.

Han mødte T1 i Spanien. De fløj sammen til Hamborg og kørte derefter til Danmark i en lejet bil. Han havde ikke været i Danmark tidligere og var ikke med T1, da T1 mødtes med T3. Han rejste kun til Danmark for at mødes med "Maria" og få sine penge. T1 har ikke fortalt om kontakter i Danmark. Han har aldrig mødt T3 før mødet på Lundgrens Vinbar.

T1 lånte ham penge til hans flybillet fra Colombia til Spanien. Han havde nogle penge med, som han havde fået af D. Han ved ikke, hvem der bestemte, at de skulle mødes med "Maria" på Vesterbro i København. Han kender intet til Danmark. De kommunikerede med "Maria" via Blackberry telefoner. Den dag, han skulle rejse fra Colombia, begyndte D at give ham nogle ubehagelige beskeder og true ham. D sagde, at han skulle gøre, som han fik besked på, ellers ville det gå ud over hans familie. D sagde, at han ville blive anholdt i Danmark, og at FARC kunne være ved hans familie i løbet af 5 minutter, hvis ikke han gjorde, som D sagde. Han spurgte D, hvad alt det havde med ham at gøre. Han ønskede bare at få sine penge tilbage.

Da han mødte "Maria" i København, forventede han at få sine penge kontant af "Maria". Det var på "Maria"s foranledning, at han og "Maria" skulle mødes i Danmark. "Maria" sagde, at han havde en søster i Danmark, som havde en velhavende dansk mand, og at det var derigennem, at penge skulle komme. Han ved ikke, om "Maria" er fra Columbia, og han kan ikke svare på, hvilken relation "Maria" har til Sydamerika. Han fik at vide, at D var tysker, men han er vist egentlig østriger.

Foreholdt at det ikke fremgår af aflytningen fra møderne i København, at der er nævnt noget om tilbagebetaling af et lån på 40.000 euro, har tiltalte forklaret, at "Maria" på et tidspunkt under møderne i København sagde til ham, at "Maria" nok skulle betale de penge, som D skyldte ham. "Maria" er, ligesom D, god til at få manipuleret samtalerne derhen, hvor han gerne vil.

De samtaler, der er dokumenteret af politiet, fremstår manipulerede imod tiltalte. Han mener, at der er materiale, der ikke er fremlagt i sagen, hvor "Maria" forpligter sig yderligere til at betale ham det, som D skyldte ham. Han føler sig som et offer i det falske, der er iscenesat. Han stiller spørgsmål ved validiteten af aflytningsmaterialet, og om hele materialet er i sagen.

Foreholdt at der ikke på mødet den 29. oktober 2013 blev betalt 40.000 euro, men aftalt endnu et møde samme dag, hvori T3 deltog, har tiltalte forklaret, at formålet med det andet møde var, at "Maria" ville "se ansigter". "Maria" manipulerede hele tiden samtalen derhen, hvor han ønskede den. Han ved ikke, hvorfor "Maria" ville se ansigter. "Maria" udtrykte sig på en måde, så folk blev fanget.

"Maria" begyndte ikke under mødet på Lundgrens Vinbar at tale om handel med kokain. "Maria" sagde, at han ville levere ting og sager. Tiltalte havde fokus på penge, og når "Maria"

talte om "levering", troede han, at "Maria" henviste til levering af de penge, som D skyldte tiltalte. Det var det eneste, han var der for. Han troede, at "Maria" henviste til penge, når "Maria" talte om "200" og "500". "Maria" var specialist i at manipulere samtalen derhen, hvor han ønskede den, og det var den manipulation, som tiltalte blev trukket ind i. Han havde svært ved at forstå, hvad "Maria" talte om, og han vidste ikke, hvad det hele i bund og grund handlede om. I den del af mødet, hvor T3 deltog, talte de andre engelsk.

Efter mødet på Lundgrens Vinbar den 29. oktober 2013 var han sammen med T1. Han var sammen med T1 under hele deres ophold i Danmark i oktober 2013. Han kan ikke huske, hvad der skete, og hvor de tog hen. De så nogle personer, som så lidt pudsige ud, sidde ved et andet bord på Lundgrens Vinbar, men han ved ikke, om det var politifolk. Han og T1 talte om det. De havde intet at skjule, og der var ikke noget problem. Det var jo "Maria", der havde fremprovokeret situationen. "Maria" brugte altid tiltaltes rigtige navn. Det var kun "Maria", der talte om forretninger. "Maria" sagde, at han var klar. Det var igen "Maria"s ordspil. Der var en aftale om, at de skulle mødes dagen efter, for så ville "Maria" have tiltaltes penge der.

Tiltalte kender ikke noget til dansk geografi, og han ved ikke, hvor han og T1 kørte hen. Han kan ikke huske, om de var ude at køre. Det var dårligt vejr, og der kom en storm. Han tror ikke, at de tog væk fra København for at overnatte et andet sted. De tog af sted, men han ved ikke, hvor de kørte hen. Han ved ikke, om de kørte. Han vil gerne gøre det klart, at han er lidt konfus efter alle de måneder, han har siddet i varetægtsfængsel uden at se sin familie.

Foreholdt rumaflytning fra Hard Rock Cafe af med støttebilag F-1-21-1 (oversættelse) side 2-3, om, at T1 talte om, at der var politi på Lundgrens Vinbar, og at "Maria" talte om at aflyse det hele, har tiltalte forklaret, at det er det, som han har refereret til. Han mener, at der er manipuleret med lydoptagelsen. Det virker, som om der er taget nogle lydklip ud, og at det så er sat sammen i en form for sekvens igen.

Foreholdt at tiltalte flere gange siger: "stop ikke operationen" har tiltalte forklaret, at han henviser til, at "Maria" ikke skal opgive at skaffe de penge, som han skal have tilbage fra "Maria" for Ds lån. Formålet med, at T1 spurgte "Maria" om hans referencer i Columbia, var at finde ud af, om "Maria" talte sandt og ville tilbagebetale pengene. Det var flere gange sket, at D havde truet ham og hans familie, og han ville bare have D ud af sit liv. D vidste, at han kunne true ham og T1 til at makke ret.

Som tiltalte forstod det, handlede samtalerne med "Maria" den 29. og 30. oktober 2013 ikke om leverancer af kokain. De handlede om, at "Maria" ville fremprovokere en forretning. Han forstod dog ikke, hvad "Maria" talte om. "Maria" fortalte ikke udtrykkeligt, hvad han ønskede at indgå en aftale om, når han talte om 100, 200 eller 300. Tiltalte ved intet om, hvorledes man laver en narkotikahandel. Det er ikke hans metier at handle med narkotika. Han er forretningsmand med forstand på lejligheder og lån, og han kan ikke sige, hvad det drejede sig om. Han var ikke bevidst om, at "Maria" talte om leverancer af kokain. Det var meget ukonkret. Han tænkte, at "Maria" bare fyrede en masse lort af.

Tiltalte T2 har fortsat forklare, at han fortalte "Maria" under deres samtale på Hard Rock Cafe, at han havde problemer med D i Colombia. D truede hans hustru og børn på livet. Han skulle gøre som D sagde, ellers var hans families liv i stor fare. D havde magtfulde venner og var i en magtfuld position. Det var, som om D stod over loven i Colombia.

Det viste sig, at "Maria" foruden tysk og spansk også talte engelsk. Under møderne med "Maria" syntes han, at det var svært at vide, hvor vedholdende han kunne tillade sig at være overfor "Maria", i relation til at afkræve "Maria" Ds gæld. "Maria" var blevet introduceret for ham som Ds partner. Han kunne ikke bare fra starten af møderne kræve pengene. Han var ikke helt klar over D og "Maria"s indbyrdes forhold og måtte føle sig lidt frem. Han fortalte "Maria", at Gunter havde lagt pres på ham for at tage til Danmark.

Han så sidst "Maria" i Colombia, to til tre måneder før de tog til Danmark. Han husker ikke datoen, men det var måske i juni eller juli.

Foreholdt bilag F-6-0 – tiltaltes visum til Schengen udstedt den 3. april 2013, har tiltalte bekræftet, at hans visum blev udstedt, inden han mødte "Maria" første gang. Han søgte visum, fordi han var i gang med at undersøge nogle forretningsmuligheder om import af olivenolie sammen med T1 og Raul.

Efter møderne i København i oktober kørte T1 og tiltalte til Hamburg med den lejede bil og rejste derefter sammen tilbage til Spanien. Han var ikke i Holland sammen med T1 i november 2013. Han boede sammen med T1 i Spanien i november 2013. Han rejste til Costa Del Sol for at finde nogle lokaler, hvor de kunne få hældt olivenolie på flasker. Han kendte en person, der var kok, og de ville finde lokaler til at drive restaurant i forbindelse hermed. Han var ikke med T1 i Marokko i november 2013. Han har aldrig været i Marokko.

Foreholdt bilag F-1-22-1 - rapport med pin-to-pin korrespondance med "Maria", har tiltalte forklaret, at når han kommunikerede med "Maria", brugte de det internetbaserede beskedsystem Viper på deres telefoner. Når der står "Salladino" i Blackberry pin-to-pin kommunikationen, tror han ikke, at det er ham. Han hedder T2, og han arbejder ikke under noget som helst andet navn. Alle kalder ham T2. Han præsenterer sig ikke som "...", når han skriver beskeder. Han ved ikke, om "..." kan være T1. Han kan ikke svare på, om det er ham, der spørger "Maria" via pin-to-pin, om hvornår "Maria" kan være klar. "Maria" lagde et stort pres på ham, for at han skulle rejse til Danmark. Hvis han har spurgt "Maria", om han var klar, ville det handle om, hvornår "Maria" kunne være klar til at levere hans penge. Det handler ikke om, at "Maria" skulle være klar til at levere kokain. Han går ud fra, at "Maria" befandt sig i USA. "Maria" fortalte ham, at han havde en søster, der var gift med en dansk mand, der var meget velhavende.

Så vidt han ved, var formålet med det første møde i Aarhus den 4. december 2013 at få pengene tilbage. "Maria" havde sagt, at hans familiemedlemmer ville hjælpe med at skaffe pengene. Han kender ikke noget til dansk geografi og har ikke noget forhold til, hvorfor mødet skulle holdes der. Det var "Maria", der havde taget initiativet og ham, der bestemte, hvor mødet skulle afholdes. Han deltog ikke i mødet. Han blev siddende i bilen, der ikke var lovligt parkeret. T1 var en del af partnerskabet, og det var både T1 og ham, der hæftede for lånet, selvom det var ham, der havde optaget det. T1 kunne derfor sagtens repræsentere begges interesser på mødet.

T1 og tiltalte kørte til København efter mødet. Han ved ikke, hvorfor de kørte til København. Han kender ikke Danmark. T1 fortalte ham, at "Maria" ville betale pengene, men det hele var meget svært at finde ud af. Som altid, når det drejede sig om D og "Maria", var tingene alligevel ikke så simple. Der er altid en ekstra hage ved aftalerne. Han kender ikke Birkerød og ved ikke, om han skulle have opholdt sig der. Hans eneste interesse, var at få pengene tilbage. Han husker ikke, om han undervejs talte i telefon med nogen.

Anklageren har afspillet uddrag af aflytning af telefonsamtale den 4. december 2013, bilag F-1-16.

Foreholdt bilag F-1-16, side 2-3, har tiltalte forklaret, at han havde talt med den person, som foregav at være "Maria"s nevø. Han talte efterfølgende med "Maria". Han tilbød at blive ved "Maria"s nevø, mens "Maria" skaffede tiltaltes penge.

Når han talte med "Maria" om 500.000 euro, så handlede det om penge, som han var interesseret i at investere i nogle jordstykker i Colombia. Samtalen handlede ikke om, at han skulle betale nogle penge til "Maria". Uanset hvad "Maria" sagde til ham på det tidspunkt, svarede han bare "ja", på grund af det store pres, som han var under. Når han siger "10" eller "20" til "Maria", handler det de penge, som "Maria" skal betale ham. Han spurgte "Maria", om de i første omgang kunne aftale, at han skulle have 10.000 eller 20.000 euro tilbage.

Det må have været T1, der fandt et hotel, hvor de overnattede natten mellem den 4. og 5. december 2013. Tiltalte kender intet til Danmark. Efter mødet, som T1 havde den 4. december 2013 tilbragte han al tiden sammen med T1, og han var nødt til at følges med T1.

Han deltog sammen med T1 i mødet den 5. december 2013 på Cafe Hollywood. Han gik ud fra, at "Maria" ville være til stede der og deltog kun i mødet, fordi han gik ud fra, at "Maria" ville være der og give ham pengene. Han havde altid talt med "Maria" og aldrig med andre.

Foreholdt bilag F-1-15-3, rumaflytning af møde den 5. december 2013 på Cafe Hollywood - oversættelsens side 7 og 12, har tiltalte forklaret, at da T1 sagde til ham, at "han kun vil give os 10", og han svarede "nej 20", var der ikke tale om betaling for kokain. De havde slet ingen penge. Det drejede sig om penge fra "Maria". Der blev lagt et pres på ham og T1, og han spillede i et vist omfang med i det spil, som "Maria" og de andre havde igangsat. Det er ikke rigtigt, at han var en investor for T1. Hans eneste interesse var at få sine penge tilbage.

Foreholdt samme oversættelse side 13 nederst til side 14 øverst har tiltalte forklaret, at han ikke tør sige, hvad det handler om. Han ville ikke være i stand til at tjekke kvaliteten af noget som helst, og han har ikke forstand på illegale forretninger. Han ville slet ikke vide, hvordan han skulle tjekke kvaliteten af kokain. Det var slet ikke det, samtalen handlede om fra hans side.

Foreholdt bilag C-6-1, afhøringsrapport af 5. december 2013, har tiltalte forklaret, at han ikke har gennemlæst afhøringsrapporten. Det er ikke rigtigt, at han skulle have fortalt politiet, at T1 ville sende ham over på et hotel for at tjekke kvaliteten af et parti kokain. Han blev anholdt af civilt politi, og der blev i timevis afspillet spanske torturlyde over højtaleranlægget i hans celle, inden han skulle afhøres. Han henholdt sig overfor politiet til sine menneskerettigheder, da de fundamentalt blev krænket.

Det er ikke rigtigt, som anført i rapporten, at han har forklaret til politiet, at T1 tilbød ham penge for at hjælpe sig med nogle forretninger, og at de skulle til København for at indgå en handel om kokain. Det er løgn det hele - det har han aldrig sagt til politiet. Det handlede mest af alt om, at hans rettigheder var krænkede, og at han ønskede at kontakte sin familie. Han vidste ikke, hvorfor han blev tilbageholdt af politiet og udbad sig en forklaring. I hans hjemland skal man have helt klar besked herom. Det er ikke sandt, at han har forklaret til politiet, at de var i København, for at T1 kunne købe 500 kilo kokain. Politiet har konstrueret

hans forklaring. Han har aldrig forklaret det, der fremgår af afhøringsrapporten. Politiet har iscenesat en "falsk positiv". Det er dem, der har initiativet, og de kan påstå, hvad de vil.

Foreholdt at tiltalte ifølge rapporten flere gange skulle have sagt, at de talte om en kokainhandel, har tiltalte afvist at have forklaret dette til politiet. Han har heller aldrig sagt, at han tog hen på et hotel for at teste noget kokain. Han har ikke tjekket noget som helst. Han kender ikke byen. Under afhøringen hos politiet den 5. december 2013 blev der talt rigtig meget dansk tolken og politiet imellem. Han blev stillet ganske få spørgsmål. Politimanden viste ham billeder af T1 og T3 og sagde, at de to var kriminelle. Det var ikke alt, hvad han sagde under afhøringen, der blev skrevet ned. Han har aldrig læst rapporten. Forinden afhøringen var han udsat for tortur i flere timer. En af betjentene sagde til ham på spansk, at "nu kan du se, hvordan det ender for dig også".

Bilag F-6-8 er en registrering fra handelsregistret i Colombia, som er indsendt af E. E er hende, som blev gift med D. Det, der står ud for "Nombre" i 2. afsnit på forsiden, er navnet på det långivende firma.

På side 10 er nævnt "primer renglon", hvilket angiver, at tiltalte er den primære repræsentant for firmaet. Lidt længere nede står hans hustrus navn. Det er en familievirksomhed, hvori - foruden ham selv - optræder hans hustru og børn. Det er ham, der har med alle legale beslutninger at gøre.

Bilag F-6-9 er et dokument, der viser, at der er optaget et lån. Der er mange sider, men det er meget normalt, fordi alt er meget officielt i Colombia. Beløbet på de 110.000.000 er angivet i Colombianske pesos. Virksomheden benævnt i toppen er långiveren. De 110.000.000 pesos er lånebeløbet. Tiltalte fik ca. 40.000 EUR ud af det. Det er dette beløb, som han lånte for derefter at videregive pengene til D. D skulle bruge pengene for at kunne gifte sig. Han skulle giftes med E, en velhavende kvinde i Colombia. Det bagvedliggende papir er det notarialdokument, som dokumenterer, at beløbet er lånt på lovlig vis.

Den side med underskrifter, som fremgår ca. halvvejs inde i dokumentet, dokumenterer, at tiltalte har gjort det på en korrekt måde. Dokumentet er underskrevet for notaren. Notaren indhenter en masse oplysninger om eksempelvis, hvordan lejligheden er i stand, og om tiltalte er troværdig og en person, som man kan have tillid til i en sådan forretning. Lånet er formidlet via en advokat.

På næstsidste sidste side har den person, som repræsenterer det långivende selskab, skrevet under. Tiltalte har fået en fuldmagt fra sit eget selskab til at underskrive dokumentet. Tiltaltes firmas navn, ...International S A S, fremgår af bilag F-6-8, side 8 ud for "nombre". ...@hotmail.com er tiltaltes e-mail. Den har han altid brugt.

Vedrørende rapport af 28. november 2013 med tekstbeskeder udlæst fra SIM-kort sendt fra tiltaltes familie i Colombia (bilag F-6-7 med oversættelse) har tiltalte forklaret, at det er korrekt, at beskederne er sendt efter tiltaltes anholdelse. Beskederne er kommet fra D.

Det startede tilbage i september 2013, hvor D begyndte at true og lægge pres på tiltalte. D begyndte da allerede at fremføre usandheder om tiltalte. I tiltaltes hjemland er en informant en person, der får betaling for at komme med informationer om ulovlig virksomhed, ikke for at fremprovokere en situation. DEA har kun fortalt halvdelen af sandheden. Lige siden tiltalte blev arresteret i december 2013, har D fremsat trusler mod tiltaltes hustru og børn.

Tiltalte har hele tiden givet udtryk for, at dansk politi via diplomatiske kanaler skulle formå det colombianske politi til at gå direkte til den colombianske Højesteret, så man kunne finde ud, hvad der var sket mod tiltalte, og for at få D lokaliseret og afhørt. Tiltalte er blevet udsat for "falsk positiv". Der er tale om informationer, som kun myndighederne og ikke en person, der er tidligere straffet, burde have kendskab til. Så var det måske ikke gået, som det nu er gået; nemlig at D ikke er identificeret og ikke kan afhøres. At D er informant, er jo nu bekræftet af DEA. De SMS'er, som D sendte til tiltalte familie i januar 2014 viser, at D af politiet havde fået information om, at tiltalte var blevet anholdt.

Kriminalassistent Jørgen ... gav tilladelse til, at tiltalte den 15. januar 2014 kunne ringe hjem til sin familie. Når tiltalte har ringet hjem, har der været en spansk tolk til stede. Der var også altid politi til stede. Tiltalte spurgte Jørgen ..., hvordan de kunne stille tiltalte i denne situation og bruge D som informant, og hvordan de kunne bruge en agent, som tager hjem og truer tiltaltes familie.

Det er rigtigt, at tiltalte mener, at det er politiet, der har videregivet oplysninger om tiltaltes varetægtsfængsling til D. Tiltalte ved, at det er D, der har skrevet beskederne, fordi tiltalte kan genkende hans telefonnummer. D har også kontakt til Europa, så han ved ikke, om D har kontakt direkte til det danske politi.

Tiltalte mener, at hans rettigheder er blevet tilsidesat ved, at han ikke fik lov til at ringe hjem til sin familie i begyndelsen af varetægtsfængslingen. Jørgen ... sagde, at der var sendt en besked til ambassaden - og at ambassaden havde givet hans kone besked om varetægtsfængslingen. Han ved ikke, om ambassaden har kontaktet hans kone. Ambassaden har ikke kontaktet ham, mens han har været varetægtsfængslet.

Advokat Stagetorn har oplyst, at det af bilag F-6-2 fremgår, at der er sendt besked til det colombianske konsulat i Sverige om T2s varetægtsfængsling.

Tiltalte har videre forklaret, at D også mødte personligt op og truede tiltaltes kone. Tiltalte afviser, at hans kone selv har rettet henvendelse til D. D har sikkert kunnet finde tiltaltes kones telefonnummer via de sædvanlige kanaler.

Anklageren har bemærket, at man af bilag F-6-7 alene kan se Ds beskeder til tiltaltes kone, men ikke eventuelle beskeder fra tiltaltes kone til D.

Foreholdt bilag F-6-7, sms-besked side 1 af 8. januar 2014, kl. 13:54:06, har tiltalte forklaret, at truslerne også er fremført via telefon og ved personligt fremmøde. D modtager instrukser fra DEA om, hvad han skal sige. Tiltalte ved ikke - men tror ikke - at hans kone har svaret D.

Foreholdt samme bilag, sms-besked samme dag kl. 15:19:07, har tiltalte forklaret, at han ikke ved, om tiltaltes kone har truet med at gå til politiet. D har truet tiltalte og hans kone siden september 2013.

Foreholdt samme bilag sms-besked samme dag kl. 15:20:01, har tiltalte forklaret, at det må være nemt for politiet at finde frem til, hvad tiltaltes kone eventuelt har skrevet. Det er endvidere muligt for politiet at indhente videoovervågning fra området, hvor tiltalte bor i Bogota, idet de er mange kameraer i området. Man vil så kunne dokumentere, at D har været

på tiltaltes adresse. Hvorfor dukker D ikke op i sagen. Tiltalte kunne godt tænke sig, at D mødte frem og fortalte den rigtige historie.

Foreholdt samme bilag sms-besked samme dag kl. 15:21:24 har tiltalte forklaret, at denne sms er udtryk for "falsk positiv".

Tiltalte T2 har oplyst, at hans bachelorgrad fra militærakademiet er fra 1986 og ikke fra 2012 som anført i retsbogen for den 18. september 2014, side 7. Det er det underliggende gældsforhold, og ikke låneoptagningen, der er noteret, jf. retsbogen for den 18. september 2014, side 9.

Tiltalte T3 har afgivet forklaring.

Advokat Forsby har indledningsvist dokumenteret bilag E-1-13 med støttebilag F-1-5-2 – indenretlig forklaring afgivet af T3 den 17. februar 2014.

Forklaringen er blevet dokumenteret, idet T3 ikke forinden afhøring af sagens første to vidner havde haft lejlighed til at afgive sin forklaring for domsmandsretten.

Tiltalte T3 har om sine personlige forhold forklaret, at han er født og opvokset på Christiania. Han er student og har under tidligere afsoning uddannet sig som sælger. Han var i arbejde som sælger, da han blev anholdt. Han har to sønner på henholdsvis 5 og 9 år og skal giftes. Han holder foredrag for belastede unge om, hvordan han blev involveret i hashmiljøet. Han har to domme for hashhandel. Den første dom fik han, fordi han solgte hash for andre. Den anden dom fik han, fordi han sammen med sin daværende partner, H, smuglede hash fra Holland til Danmark.

Han har i 2008 mødt T1 i Marbella. Det var meget korte møder under byture med H. Da han mødte T1 og dennes ven G i Marbella, vidste han ikke, om T1 var involveret i handel med hash eller andre stoffer. Han talte højst to minutter med T1 under disse møder. De har aldrig udvekslet telefonnumre eller andre kontaktoplysninger.

Han flyttede i 2012 til Spanien for at komme lidt væk. Han havde det svært, da hans kæreste var gået fra ham. Han var i Marokko for at se en lejlighed, som han fik tilbudt at købe for hashpenge, som han havde til gode dernede. Han opgav at købe lejligheden, fordi det var besværligt med en marokkansk mellemmand.

Han mødte en pige i Spanien, Anna ..., som han var sammen med i januar 2013. De var blandt på en tur til Marokko, hvor de boede på Mövenpick og spillede poker. Han tog efterfølgende i marts 2013 til Marokko sammen med nogle venner, der var professionelle pokerspillere. Han havde fortalt vennerne, at der var nemme penge at tjene på poker i Marokko.

Fra foråret 2013 opholdt han sig i Barcelona. Han besluttede sammen med en kammerat i juni 2013, at starte et firma i Barcelona. Det var rimeligt succesfuldt, men ikke noget, han kunne leve længe af. Han nød at være lidt væk fra de hjemlige problemer. Han var rigtig glad for at bo i Barcelona og besluttede sig for at bosætte sig fast dernede. Hans kæreste gik med til at tage med børnene til Barcelona.

Han tog til Danmark for at hente sin opsparing fra tidligere kriminalitet, til at leve for og starte firma i Barcelona. Han var den 17. juli 2013 på vej hen ad Amagerbrogade for at veksle sin opsparing til euro, da han ved et tilfælde blev genkendt og stoppet af en civil betjent. Han havde 350.500 kr. i sin rygsæk. Han skulle veksle pengene ved en almindelig vekslerer, som han havde brugt før i 2008. Det var penge fra tidligere hashhandel, som han havde gemt. Det var ikke penge fra nye hashhandler eller handel med andre stoffer. Der blev også fundet euro på hans bopæl svarende til 200.000 kr. Det var penge fra hans gamle opsparing fra hashhandel, der var vekslet og gemt. Pengene har været gemt hos ham i mange år. Han kørte i en Mazzaratti, som han havde lånt af en ven, da han blev anholdt i juli 2013.

Foreholdt rumaflytningen fra 29. oktober 2013 - oversættelsens bilag F-1-5-2, side 5, har tiltalte forklaret, at når T1 sagde til "Maria", at han lige havde fået tiltalte til at aftage 250 kilo hash, har det intet hold i virkeligheden. Det er endvidere en absurd stor mængde, som T1 taler om. Da tiltalte under sin tidligere hashhandel solgte mest, solgte han 45 kilo hash om måneden. Tiltalte blev ikke under selve mødet med "Maria" præsenteret som T1's partner. Der blev ikke sagt under selve mødet, at tiltalte skulle have aftaget hash fra T1.

Han har aldrig aftaget hash fra T1. Han ved ikke, om T1 handlede med hash. De 100 gram hash, han havde på sig, da han blev anholdt den 17. juli 2013, var til eget forbrug. Grunden til, at han flyttede tilbage til Danmark, var, at hans kæreste under hans varetægtsfængsling spurgte ham, om han havde lavet noget kriminalitet. Han afviste dette, og hun ville gerne give deres forhold en chance mere. Han har gået til NA møder for sit hashmisbrug. Han fik også et arbejde.

Han sad varetægtsfængslet i 2 måneder, hvorefter han fik en dom på 20 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Pengene og et ur blev konfiskeret til dækning af skattegæld. Der blev også konfiskeret et armbånd som formentlig er blevet udleveret til rette ejerskab. Siden han blev løsladt i september 2013, har han ikke været involveret i hashhandel eller nogen anden form for kriminalitet. Han flyttede hjem til sin kone, og han stoppede med at ryge hash.

Det var overraskende og skræmmende, da T1 dukkede uanmeldt op på hans bopæl i midten af oktober 2013. Han havde ikke givet T1 sin adresse, og på hans Facebook-profil stod der, han stadig boede i Barcelona. T1 optrådte ikke truende overfor ham. Det skræmmende bestod i, at T1 lige pludselig stod i hans hjem og spurgte til tiltaltes gamle gæld, og om tiltalte kunne huske H.

Advokat Niels Forsby har oplyst, at sagen mod tiltalte blev indledt med en tiltale for besiddelse af 98,7 gram hash med henblik på videresalg, men at tiltalte efterfølgende i en tilståelsessag i foråret 2014 blev dømt for besiddelse af hashen til eget forbrug. Tiltalte har efterfølgende rejst et erstatningskrav, da han sad varetægtsfængslet i 2 måneder.

Tiltalte T3 har fortsat forklaret, at medens han boede i Spanien, stødte han ind i T1 i Barcelona, hvor tiltalte underviste dørmænd i service. Han så T1 i en gruppe af folk fra Marbella, men snakkede ikke med T1. Han har ikke været sammen med T1 i København udover det, der fremgår af overvågningen.

Foreholdt bilag E-1-13, side 5, retsbog fra indenretlig afhøring den 17. februar 2014, har tiltalte forklaret, at han ikke har mødt eller set T1 i København. Det må være en misforståelse, når der står dette i retsbogen. Han har set T1 i Spanien. Han havde indtryk af, T1 ikke havde

”salt til et æg”. Da T1 opsøgte ham i Holland, tørrede T1 hotelregningen af på ham. Da de mødtes meget kort i Spanien i 2008, havde T1 en meget ældre kæreste, og tiltalte fik indtrykket af, at T1 levede af hendes penge.

T1 dukkede uanmeldt op på tiltaltes bopæl i midten af oktober 2013. Det var meget ubehageligt, at T1 lige pludselig stod der. Tiltalte havde kun boet der i 3 uger og var på vej til at finde sammen med sin kæreste igen. Han havde ikke fortalt nogen, hvor han boede. T1 spurgte ham, om han kunne huske H. T1 var lidt underlig, men høflig og ikke truende. Han inviterede ikke T1 indenfor. T1 nævnte, at tiltalte skyldte H et beløb. Tiltalte ikke var enig i, at han skyldte H noget og var desuden uenig i det beløb, som T1 nævnte. Han sagde, at han gerne ville høre det fra Hs egen mund. T1 sagde ok, og han fik en telefon af T1 for at have en direkte linje til H. Tiltalte må ikke ringe på sin egen telefon til H. Han var bange for H, og T1 opsøgte ham som repræsentant for H. Der blev ikke nævnt noget om, at han i stedet kunne gøre T1 en tjeneste. Han lagde telefonen i sin bil. Der var ingen, der ringede til ham på telefonen.

I oktober 2013 tog tiltalte til Spanien. I Danmark arbejdede han på det tidspunkt som sælger, hvor han skaffede rengøringsopgaver til et rengøringsfirma. Han fik to ugers fri og tog til Barcelona. Han ville derned på ferie og sige farvel til sine venner og fortælle, at han bosatte sig i Danmark med sin familie. Han skulle også se fodbold. Han havde mistet sin opsparing og havde derfor heller ikke råd til at leve i Barcelona.

Han forlod Barcelona igen den 29. oktober 2013. Han skulle hjem til sin kæreste, fordi hun havde fundet ud af, at hun var gravid, og at tiltalte også skulle have gjort en anden pige gravid i Spanien. Han var derfor ved at miste alt og skulle bare hjem. Hvis ikke hans kæreste havde logget sig ind på hans Facebook-profil og havde opdaget det, hun gjorde, var han ikke kommet hjem den dag. Så var han blevet i Spanien med sine venner nogle dage endnu.

Da han landede i København, fik han en besked fra en bekendt, som spurgte, om han kendte en eller anden irriterende polak og bad ham tænde telefonen fra H. Der lå en besked fra T1 på telefonen. Han troede, at T1 ville tale om H. De aftalte at mødes på Vesterbro Torv i København. Han kørte direkte fra lufthavnen til mødet. De mødtes og gik på Joe and the Juice. T2 deltog ikke i samtalen.

T1 ville lave en aftale omkring gælden til H. Tiltalte sagde, at han ikke havde penge, og at han ikke skyldte H noget. Tiltalte havde haft nogle meget skræmmende møder med H tidligere. T1 sagde, at de kunne finde ud af det ved, at tiltalte kunne tage med til et møde, som T1 skulle have med en, som han gerne ville lave forretninger med. T1 sagde ikke fra starten, at det handlede om 200 kilo kokain. T1 sagde, at det var en udlænding, der vil se nogle danske forbindelser.

T1 påstod til at starte med, at tiltalte skyldte H en million. Hvis tiltalte skyldte H noget, var lige under 600.000. Tiltalte mente ikke, at han skyldte H noget, idet gælden skulle stamme fra det parti hash, politiet havde taget under hans gamle sag. Tiltalte havde imidlertid også mistet penge på den sag. Han ville bare have H ud af sit liv. Det lå i kortene, at hvis han gik med T1 til mødet, så ville gælden blive eftergivet, eller han ville i al fald stå bedre. T1 sagde, at tiltalte på mødet skulle agere Bs partner. Tiltalte ville ikke agere partner med nogen.

Forevist bilag F-1-6, side 13, fotos af A og B, har tiltalte forklaret, at han ved, hvem A er. A og B var partnere. Bs kæreste kender han godt, da han sad i fængsel med hende. B kender han

ikke. Han troede B var et øgenavn. A kender han godt fra pressen og fra omtale i hashmiljøet. T1 kendte A og B. T1 ville have tiltalte til at sige, at han kunne levere til Hells Angels og var partner til B. Det nægtede tiltalte. Tiltalte skulle så give "Maria" et indtryk af, at T1 kendte vigtige personer i Danmark. Det er meget normalt, at man henviser til andre kendte kriminelle i en narkoforretning.

Tiltalte gik ind til mødet med "Maria" efter en halv times møde med T1 på Joe and the Juice, hvor T1 havde fortalt tiltalte, hvad han skulle sige. Tiltalte havde aldrig hørt om eller set T2 før mødet på Joe and the Juice. Han har ikke noget indtryk af T2. T2 sagde ikke noget under mødet og holdt sig lidt i baggrunden. Han forstod ikke, hvad T2 og T1 talte om indbyrdes.

Foreholdt aflytningen af mødet den 29. oktober 2013 - oversættelsens bilag F-1-5-2, side 4, har tiltalte forklaret, at han husker, at han var lidt udenfor og også på toilettet. Da han kom ind igen, spurgte "Maria", om han talte spansk. Han ikke var til stede, da der på mødet blev talt om "250 kilo" og "englene". Inden tiltalte ankom til mødet, prøvede T1 at sælge tiltalte som "en stor fyr". Det passede ikke, hvad T1 havde fortalt "Maria" om tiltalte. Tiltalte havde ikke lige indgået en hashhandel med T1. Tiltalte tror, at "Maria" godt kunne se, at tiltalte var ret nervøs og gennemskuede, at tiltalte var en "nobody", som T1 havde hevet med til mødet. Han var ude på dybt vand og på det rene med, at der blev talt om kokain. Han anede ikke noget om det, der var gået forud for mødet.

Det gik ret hurtigt op for tiltalte, at det handlede om narkotika. "Maria" præsenterede sig udenfor som "Mr. Escobar", og det gik op for tiltalte, at mødet drejede om kokain. Det var hans opfattelse, at der blev talt om handel med kokain på mødet. Det var noget, han konkluderede på baggrund af "Maria"s præsentation af sig selv og hele set-up'et. "Maria" talte spansk og var fra Colombia. Han vidste, at det handlede om noget kriminelt. Det var hans indtryk, at T1 godt var klar over, at der på mødet tales om kokain. Han lagde hårdt ud, med at sige, at han kendte præsidenten for Hells Angels. T1 rettede ham. Der var ikke tvivl om, at det drejede sig om en eller anden form for narkotika. Det kunne være hash. Da han sagde noget om, at "han plejede at aftage 100 om måneden", var det noget, der førte tilbage til, at T1 havde bedt ham om at sige, at han var Bs og As partner. Det kunne da godt henvise til hash. A handlede jo med hash.

Han deltog kun i mødet i ca. 10 minutter, og i halvdelen af tiden blev der talt spansk. Han kunne ikke forstå, hvad T2 sagde. Han taler ikke spansk. Han havde ikke forinden mødet hørt om andre formål med mødet eller om D.

Efter mødet skulle han bare hurtigt væk og hjem. Han gik hurtigt ud fra Lundgrens Vinbar og mødte udenfor tilfældigt en ven, som han snakkede med. Mødet sluttede med, at han lavede en aftale med "Maria", om at de skulle mødes dagen efter. Der skulle vel følges op på de ting, der var sagt på mødet, og der blev sagt noget om, at der skulle komme nogle penge fra en kunde. Han havde da besluttet, at han ikke ville deltage i mere, og han kom heller ikke til noget nyt møde. "Maria" gav ikke overfor tiltalte udtryk for, at han ville møde andre danskere. Den sidste besked, som han gav T1 efter mødet, var, at han ikke vil være med til der her, og at han ikke skulle mødes med nogen som helst dagen efter. Han var godt klar over, at det var dumt at tage med til mødet. Han var lige blevet løsladt efter afsoning på halv tid, og han skulle ikke rodes ind i noget igen. Det, han sagde under mødet, gav jo ingen mening. Efter mødet smed han den telefon, som han havde fået af T1, i skraldespanden, og han hørte derefter ikke mere fra T1.

Under mødet sad han og skrev en sms til sin kæreste, om at han var på vej hjem. Hun havde forventet, at han kom lige hjem fra lufthavnen. Han foretog sig ikke noget efter mødet andet end at tage hjem til sin kæreste.

Nogle dage efter tog han sin kæreste med til Amsterdam. Det var både en ferie og forretningsrejse for at undersøge mulighederne for at importere tøj. De tog hjem igen den 5. november 2013.

Den 7. november tog han igen til Amsterdam for at se fodbold. Mens han var i Amsterdam, kontaktede en gammel ven ham, ved at "like" et billede på tiltaltes Facebook-profil. Det var en kode, de havde, for at tiltalte skulle kontakte vennen. Vennen sagde til ham, at han skulle kontakte T1. Tiltalte ringede til T1 fra en internetcafe. T1 sagde, at de var nødt til at ordne det med pengene til H. De kunne slå halv skade om gælden til H, og at T1 skulle hente pengene på tiltaltes adresse. Tiltalte fortalte, at han ikke var hjemme, men at han opholdt sig i Amsterdam. T1 sagde, at han ville flyve til Amsterdam for at møde tiltalte. Tiltalte sagde til T1, at hvis de skulle mødes, ville tiltalte også møde H.

T1 fløj fra Madrid til Amsterdam om aftenen. T1 havde et brev med fra H. Det syntes tiltalte var mærkeligt. T1 udspurgte tiltalte om hans kontakter i Holland. T1 sagde, at tiltalte kunne give H nogle kontakter i Holland i stedet for penge. Det syntes tiltalte også var mærkeligt, for den eneste kriminelle, tiltalte kendte i Holland, var H. Tiltalte besluttede herefter, at han ville opsøge H i Marokko. Tiltalte foreslog T1, at de gik i byen, og han drak herefter T1 fuld og stak af fra ham.

Næste morgen tjekkede tiltalte tidligt ud fra hotellet og tog til Malaga. Han overnattede i Marbella, og derfra tog han den 9. november 2013 videre til Marokko og mødtes med H. Han havde af T1 fået at vide, at H var eftersøgt af Interpol, og han fandt H ved at opsøge nogle personer, han kendte fra sin tidligere hashhandel. Han blev henvist videre til Tanger for at finde H. Han blev hentet af en af Hs venner og blev kørt til en lille by. Han mødte H, og de fik løst problemet. H mente ikke, at tiltalte skyldte ham penge. Han mødte også G. Tiltalte brokkede sig over T1 til H og G. H råbte til G, at han skulle sørge for, at T1 kom til Marokko dagen efter. Så kunne tiltalte også give T1 nogen på munden, hvis tiltalte ville det. Han valgte at tage den første båd til Spanien næste morgen og rejse hjem. Han vidste ikke, at T1 også var i Marokko. Han tror, at H havde en eller anden kontakt med T1. H er lidt af en slange.

Han havde en pistol på sin bopæl, fordi han har nogle uvenner fra sit tidligere kriminelle liv, og fordi T1 dukkede uanmeldt op på hans bopæl i oktober 2013. Mens tiltalte opholdt sig i Barcelona, havde der også været nogen på hans bopæl og lede efter ham. Han ved godt, det var en fejltagelse at købe en pistol. Han viste selv pistolen til politiet - den var gemt under ovnen. Han troede, at det var derfor politiet kom.

Foreholdt bilag B-4-2, side 2, rapport vedrørende ransagning hos tiltalte, har tiltalte forklaret, at Blackberry mobiltelefonen var hans egen. Den har ikke været anvendt til kontakt med T1. Han bruger sin Blackberry telefon til at holde kontakten med sine kammerater i Barcelona. Han har en Blackberry for at kunne kommunikere gratis med dem. Blackberry telefoner er meget mere udbredte i Spanien og resten af verden end i Danmark. Han havde solgt et Rolex ur og nogle andre ure, men det var ikke noget, han levede af. Han havde et Rolex ur på, da han blev anholdt.

Sagen er udtryk for en række utroligt uheldige sammenfald for ham, hvor han er blevet involveret i nogle andres sag. Han var klar til at udtale sig til politiet fra den første dag i sagen, og der var andre grunde til, at hans forklaring trak ud. Han var villig til at samarbejde fra starten. Han har ikke skjult noget, men har lagt alle kort på bordet.

Han optrådte ikke på mødet med "Maria" som T1's partner, og han skulle ikke formidle noget som helst kokain til danske aftagere. Han var færdig med at være involveret i kriminalitet og var lige ved at få styr på sit liv. Han synes ikke, at der er nogen forskel på hans og T1's forklaring, bortset fra detaljer. De ser bare forskelligt på nogle ting. T1 har også bekræftet tiltaltes rolle i sagen. Tiltalte har ikke haft nogen som helst kontakt med nogen om distribution af kokain i den pågældende periode.

Der er mellem anklageren og tiltalte T3's forsvarer enighed om, at de fremlagte bilag dokumenterer tiltaltes forklaring om hans rejser efter den 29. oktober 2013, og at der ikke under aflytning af tiltaltes telefon er konstateret noget af interesse for sagen.

Foreholdt at han havde to telefonnumre har tiltalte forklaret, at han tror, at han havde to forskellige telefoner. Den telefon, han havde på baren, smed han fra sig. Da han ringede til T1, var han inde på en internetcafe og tjekke Facebook, og han ringede til T1 derfra.

Politiagent 231 A, der er ansat i det engelske politi, har som vidne afgivet forklaring.

Under afhøringen var dørene i henhold til Vestre Landsrets kendelse af 18. september 2014 lukket, jf. retsplejelovens § 29, stk. 3, nr. 2 og 3, og de tiltalte. Vidnet har afgivet forklaring uden at oplyse sit eget navn og bopæl, jf. retsplejelovens § 856, stk. 5.

Vidnet har forklaret, at han er ansat ved det engelske politi og er bemyndiget til at møde i retten i dag og afgive forklaring om sagen på vegne af det engelske politi. Han er ikke bemyndiget til specifikt at udtale sig om, hvilke metoder han anvender i sit arbejde, men han er uddannet indenfor narkotikaefterforskning.

Han bistod det danske politi ved en operation i december 2013. Han ankom til Danmark omkring den 4. december 2013. Der havde været afholdt et administrativt formøde i London, hvori han ikke deltog. Han blev først briefet om situationen, da han ankom til Danmark.

Han fik at vide, at en person ved navn T1 var involveret i narkotikahandel i Danmark og i Europa, og han blev bedt om at holde et møde med T1. Han fik at vide, at T1 ville mødes med ham for at fremme en handel om kokain, og at de skulle tale om, hvilke mængder T1 ville aftage. Han havde ikke lov til at opfordre T1 til noget kriminelt. Han skulle samarbejde med en dansk politiagent.

Han modtog instruktioner fra det danske politi omkring sin agentrolle og fik at vide, at han ikke måtte opfordre T1 til at foretage sig mere, end T1 allerede havde planlagt. Han måtte heller ikke opfordre andre personer til at træde ind i sagen, men han måtte godt mødes med andre personer, som T1 præsenterede for ham.

Under briefing'en gik de mere i detaljer om sagen. Han blev han instrueret i de danske agentregler. Han fik at vide, at der var involveret en person, der blev omtalt som "Maria". Han forstod, at "Maria" var undercover agent i sagen.

Vidnet skulle mødes med mistænkte og foregive at facilitere en transaktion. T1 afventede en forsendelse på 200 kg kokain. Han skulle forhandle prisen og den faktiske betaling med T1. Han fungerede som mellemmand i forhold til "Maria", og hans rolle var at finde ud af, hvordan de kunne arrangere betalingen, og hvordan man rent praktisk fik overdraget kokainen.

Han kom til Danmark den 3. december 2013. Det var første gang, at han var i Danmark. Han havde en dansk kontaktperson ved det danske politi. Han var bekendt med, at der også var repræsentanter fra de amerikanske myndigheder til stede.

Der var en overdragelse/briefing, hvorunder han fik et resumé eller oversigt af sagens forløb. Han fik oplyst, at der var en foreløbig aftale med "Maria" om levering af 200 kg kokain, og at aftalen var indgået, før han blev sat på sagen. Han skulle arrangere det praktiske. Han fik en overlevering af sagen fra "Maria". "Maria" fortalte ham om sine møder med T2 og T1. "Maria" og vidnet drøftede priserne på kokain i en handel. Priserne er ens overalt i verden.

Han havde ikke mødt "Maria" forud for mødet den 4. december 2013. "Maria" var bekendt med, at vidnet var politiagent. Han kan ikke huske, om han mødte "Maria" personligt før eller efter det første møde med T1. Han har kun mødt "Maria" denne dag, men kunne have mødt "Maria" en gang tidligere samme dag. Der må foreligge en registrering af, hvornår deres møde fandt sted. Han mener, at det var den 4. december 2013, at han mødte "Maria", men det kunne godt have været efter det første møde med T1 på café Hollywood.

Foreholdt bilag C-1-1, rapport fra PET af 4. december 2013 om at debriefing fandt sted den 4. december 2013 kl. 19.30, har vidnet bekræftet, at han deltog i denne. Han kan ikke huske, hvad han lavede fra afslutningen af mødet på Cafe Hollywood ca. kl. 13 og frem til debriefingen. Efter mødet rejste han til debriefingen. Han husker ikke detaljer.

Da han var sammen med "Maria", var der andre agenter til stede fra både Danmark og udlandet. Han kan ikke huske, hvor mange der var til stede, og hvor mange af de tilstedeværende, der var sikkerhedsfolk. Han ved ikke, om der foreligger en rapport om møderne. Så vidt han ved, var "Maria" ikke til stede på det første møde i England. Han har ikke haft anden kontakt med "Maria", ej heller via Skype eller lignende.

Han holdt møde med T1 på Cafe Hollywood den 4. december 2013. Da T1 ankom til mødet, var vidnet allerede på Cafe Hollywood. De havde en samtale og diskuterede herunder transaktionen vedrørende kokainen. T1 talte om "Maria" og var lidt forvirret over, hvorfor han skulle møde vidnet og en anden mand i stedet for "Maria". T1 var dog meget ivrig efter at fortsætte samtalen med vidnet, selvom "Maria" ikke var der. Det var vidnets klare indtryk, at det på intet tidspunkt under samtalen var uklart for T1, at samtalen handlede om priser og leveringsvilkår i en narkotikahandel.

Det var vidnets opfattelse, at T1 regnede med, at deres mand ville sørge for leveringen, og at spørgsmålet herefter var, hvordan betalingen skulle finde sted. T1 foreventede, at han skulle have varerne først og betale senere. T1 talte om at levere "papirerne", og at vidnet skulle levere "tingen". Tingen var kokainen, og "papirer" var pengene. Det er blandt kriminelle helt almindeligt at bruge disse udtryk. Det var helt åbenlyst, at der var tale om narkotika, og han er slet ikke i tvivl om, at T1 var klar over, at de drøftede prisen på narkotikaen. T1 refererede til priserne på kokain i Holland, Danmark og Spanien. Han kan ikke huske, om det var ham, der

først nævnte de 500.000 euro. T1 var meget klar, og han kendte de internationale narkotikapriser.

Når T1 henviste til "chokolade", henviste han efter vidnets erfaring til cannabis. T1 fortalte, at han allerede havde et system på plads med hensyn til "chokolade". T1 forklarede også, at han havde et nyt system klar. Det var vidnets indtryk, at T1 var ved at opbygget nyt system for handel med kokain. Det var endvidere vidnets indtryk, at T1 af sikkerhedsmæssige årsager ønskede at holde dette parti kokain adskilt fra sin handel med hash.

Vidnet og T1 drøftede priser på kokainen. De talte om tallene 29, 30 og 32. T1 sagde, at der var kommet en levering på 4 tons til Holland, som havde presset prisen. De drøftede om 29 - som foreslået af T1 - var den rigtige pris for deres handel. Vidnet havde foreslået en pris på 32, og T1 forsøgte at forhandle prisen ned. Vidnet henviste til en kilopris på kokain på mellem 29.000 og 32.000 euro. T1 var ivrig efter at få ham til at sænke prisen.

Vidnet havde to møder med T1, og han kan godt blande noget af det sammen. Han kan ikke huske, om det var ham, der var den første, der nævnte prisen "32". Så vidt han forstod T1, var denne pris dyr i Danmark. T1 spurgte ham om prisen, og han svarede 32.

Den praktiske overdragelse blev drøftet. T1 ville se kokainen, og han ville se pengene. Basalt handlede møderne om, hvem der skulle se hvad først, og hvordan det skulle gøres rent praktisk, så ingen blev snydt. Han forsøgte at agere, som en kriminel ville gøre det under en narkotikahandel. Det var vigtigt at få sikkerhed for, at pengene var der, inden kokainen blev overdraget.

Som han husker det, havde T1 ikke pengene med den pågældende dag, og T1 var nødt til at gå tilbage til sine partnere. Det er efter vidnets erfaring meget vigtigt for narkotikahandlere at få arrangeret overdragelse af penge og narkotika samtidig, da begge parter tror, at den anden part vil stjæle henholdsvis narkotika og penge. For vidnet var det ikke et realistisk scenarie at tilbyde T1 alle 200 kilo kokain og gå med på alt, hvad T1 sagde.

De forhandlede frem og tilbage om kvanta, og der blev talt om 15 og 20 kilo kokain. Han prøvede at finde ud af, hvor mange penge T1 indledningsvis kunne skaffe. Hvis de lavede en handel her og nu på 10 kilo, kunne de derefter i de næste dage forhandle de resterende 190 kilo kokain. Det skulle se realistisk ud, men det var ikke vidnets instruks at gøre det så nemt som muligt for T1 at binde sig til en aftale.

De skiltes den 4. december 2013 uden en endelig aftale. T1 skulle tale med sine forretningspartnere for at skaffe pengene. Vidnet tror, at de aftalte, at de skulle mødes senere den samme dag. T1 var under pres, da han var nødt til at tage til Københav, fordi han ikke ville tale med sine forretningspartnere over telefonen.

T1 ville stadig gerne tale med "Maria", men vidnet fortalte T1, at det var med ham, T1 skulle lave en aftale. Vidnet sagde, at "Maria" var i nærheden, og at det var i orden, hvis T1 gerne ville tale med ham. Vidnet videregav efter mødet denne information til sine kontaktpersoner ved dansk politi. Han kan ikke huske at have talt i telefon med T1 mellem møderne, men de har nok skrevet sms-beskeder. De aftalte at mødes igen den 5. december 2013.

Både T2 og T1 deltog i mødet den 5. december 2013. Den danske politiagent sad ved bordet ved siden af. Vidnet bad ham herom, da han ikke skulle sidde med til forhandlingerne. Det

var vidnet, der spillede "chefen" og ham, der styrede forhandlingerne med T1. Den danske agent var hans ansatte. T1 havde heller ikke penge med til dette møde.

T1 fortalte, at han havde sovet over sig og var meget træt. Han var kørt til København og havde kørt rundt til alle sine kontakter. Pengene ville være til stede den følgende dag. Det var vidnets indtryk, at det var T1s kunder, der ventede på levering i København.

Foreholdt rumaflytningen fra 5. december 2013 - oversættelsens bilag F-1-15-3, 1.del, side 2, har vidnet forklaret, at T1 forventede at kunne rejse 500.000 euro, men han kunne umiddelbart kun skaffe 300.000 euro under den første transaktion. Det er det, der henvises til, når T1 taler om "3" og "5". Vidnet kan ikke huske, hvad den eksakte pris blev aftalt til, men han mener, at han og T1 blev enige om en pris på 29 for alle 200 kilo. Det var hans indtryk, at det var folk, som T1 kendte, der kunne aftage kokainen.

Han var ikke blevet informeret om, at der skulle deltage endnu en person på mødet den 5. december 2013, men på mødet den 4. december 2013 fortalte T1, at han havde en ven med i Aarhus. Vidnet blev ikke introduceret til T2, men T2 sad med ved bordet. Vidnet ville vide, i hvilket omfang T2 var involveret. T1 sagde, at T2 var en investor, og at det var ham, der skulle teste kokainen. Vidnet forsøgte at få fastlagt T2s rolle ved at henvise til T2 som en "reservedel". Vidnet havde selv sendt sin egen "underordnede" væk og, idet T2 sad med ved bordet, måtte T2 jo være vigtig.

Han hørte T2 nævne navnet "Maria" overfor T1. Han spurgte T1, om T2 talte engelsk. T2 talte spansk med T1 under mødet. Vidnet taler ikke spansk og forstod ikke, hvad de talte om. Vidnet mener, at T2 forstod nget engelsk, da han på et tidspunkt brød ind i samtalen i forhold til noget, som vidnet havde sagt på engelsk.

Når vidnet sagde, at det skulle ske i morgen, var det for at få fastslået, at T1 var seriøs omkring det. Den var ikke længere end, at han nu var kommet til Danmark for at lave denne transaktion, og han ville ikke vente længere end til i morgen. Han følte sig lidt snydt af T1 dagen i forvejen. Hvis T1 ikke ville gøre det, så skulle han ikke gøre det. Han lagde ikke pres på T1 og T2 for at få afsluttet noget. Når han sagde, at "han vil tale om i dag igen", spillede han rollen som kriminel, der var i Danmark for at få afsluttet handlen. T1 ville også tilbage til København for at afslutte handlen med sine aftagere. Som kriminel havde han ikke lyst til at sidde på en stor mængde kokain.

Hvis ikke T1 var i stand til at skaffe pengene, kunne vidnet bare gå. Han sagde det, for at det skulle være realistisk. Vidnet spillede jo rollen som kriminel, som dagen forinden havde forventet at se nogle penge. Han sagde, at han ikke ville sidde fast i Danmark. Det var for at gøre det klart, at nu skulle der ske noget. De nærmede sig juletid, og det var koldt vejr. T1 undskyldte og sagde, det ikke var hans skyld, at pengene var forsinkede. Det var vidnets opfattelse, at T1 havde forventet at få kokainen med det samme, og da det ikke skete, var det vanskeligt at skaffe pengene.

De aftalte, at når T1 havde 300.000 til rådighed, ville de få 10 kilo. T1 ville have mere, og T2 talte med T1 og foreslog på et tidspunkt 15. De lavede en aftale om 10 kilo nu og så 190 kilo i weekenden. De skulle lave en første handel på 10 kilo. Efterfølgende foreslog vidnet, at der derefter skulle overdrages først 50 kilo og senere de resterende 140 kilo.

De diskuterede, hvordan de skulle lave transaktionen, og de talte om at udveksle ydelserne i en bil. Vidnet sagde til T1, at det var muligt at overdrage en bil indeholdende narkotikaen. De

drøftede, om de 10 kilo skulle placeres i bilens reservehjul. T1 foreslog at foretage overdragelsen tæt på en trafikeret hovedvej, så man kunne slippe hurtigt væk. Dette er en helt sædvanlig procedure.

Til sidst talte de om, at T2 skulle tjekke kvaliteten af kokainen på et hotelværelse, og T1 bad ham finde et billigt hotel. Den danske agent skulle tage med T1 til København for at sikre, at pengene var der. T1 sagde, at pengene var i København, og vidnet sagde, at stoffet var her. Ingen af dem ville transportere noget.

Aftalen var klar. T1 skulle hente 300.000 euro i København, og en af hans folk skulle afhente kokainen i Aarhus, efter at kokainen var blevet godkendt af T2 i Aarhus. Vidnet sagde, at der udover den danske agent ville være to andre med fra hans side. Det var ikke hans opfattelse, at T1 var overrasket over, at der skulle deltage flere personer. T1 ville også have folk med sig. Det var efter vidnets opfattelse helt sædvanligt, at de begge skulle have nogen med. Vidnet spurgte også, om T1 kendte "Maria"s nevø. T1 vidste, at "Maria" var involveret.

Vidnet har på intet tidspunkt i forløbet truet T1 eller T2 med ubehageligheder, hvis der ikke blev indgået en aftale. Vidnet har ikke på nogen måde presset T1 og T2 til at gøre noget, som de ikke ønskede at gøre. Det var heller ikke vidnets indtryk, at de blev presset udefra til at gøre noget, som de ikke ville. Hans indtryk af T2 er begrænset. Han opfattede T1 som meget afslappet under møderne, og kun under det pres, som man normalt er under i den situation, hvor han var ved at arrangere en større kokainhandel. Vidnets indtryk var, at T1 var under pres fra sine kunder, fordi han skulle levere dem store mængder kokain. T1 var ikke under pres fra vidnet for at afslutte handlen. Det pres, som T1 måtte føle fra vidnet, var et almindeligt pres fra en kriminel, som ikke ville sidde inde med en stor mængde kokain. T1 kunne være gået sin vej på et hvilket som helst tidspunkt.

T1 var meget sikkerhedsbevidst. Han ville køre til København, fordi han ikke ville drøfte noget med sine samarbejdspartnere over telefonen. De talte også om at skifte telefoner, så politiet ikke havde deres telefonnumre. Det var også et issue for T1 at holde sine systemer for handel med hash og kokain adskilt.

Vidnet drøftede på intet tidspunkt med T1 eller T2, at nogen i Colombia skyldte dem 40.000 euro. Han hørte på intet tidspunkt noget om, at nogen skulle have 40.000 euro, som ikke vedrørte noget i forhold til kokainhandlen. T1 og T2 nævnte ikke noget om et udestående med D.

Vidnet ved ikke, hvilke overvejelser der lå bag at foretage anholdelserne den 5. december 2013 umiddelbart efter mødet på café Hollywood. Det var hans opfattelse, at man ventede på pengene, men han var ikke involveret i beslutningen om anholdelserne. I rollen som kriminel forventede han, at han den følgende dag ville modtage 300.000 for 10 kilo kokain.

Der er efter hans opfattelse tale om en stor sag, når der er rejstes tiltale for køb af 200 kilo kokain. Vidnet forstod ud fra samtalerne med T1, at T1 kunne skaffe 300.000 euro. T1 var på det første møde lidt overrasket over, at vidnet ville se penge, men T1 sagde på det andet møde, at han selv ville have gjort det på samme måde som vidnet.

Foreholdt bilag C-1-1, side 1, 6. afsnit - rapport fra debriefing, har vidnet forklaret, at han fik at vide, at det var muligt at skaffe 20 kilo på det tidspunkt. Det virkede mere plausibelt at forhandle en indledende levering af 20 kilo i stedet for 200 kilo med en mand, som han havde

mødt første gang samme dag. Da de mødtes, forventede T1 ikke, at de kun skulle tale om 20 kilo, men T1 virkede, som om han forventede et meget større kvantum, og der blev også talt om større beløb. T1 forsøgte hele tiden at hæve antallet af kilo, der skulle leveres. Vidnet kan ikke svare på, om det var muligt at levere 200 kilo kokain.

Foreholdt rumaflytningen fra mødet den 4. december 2013 - oversættelsens bilag F-1-15-2, 2. del, side 6, har vidnet forklaret, at han ikke helt husker ordvekslingen vedrørende "de andre fyre". T1 virkede ikke overrasket over, at der var andre fyre involveret. Tværimod sagde han, at det var helt normalt. Snakken om 20 kunne være 20 kilo. For vidnet lyder det, som om T1 taler om 30 kg, og at vidnet taler ham ned til 20 kg. Det er ikke prisen, men mængden, de taler om, fordi T1 forsøger at tale tallet op.

Vidnet var ikke under pres for at få afsluttet en handel. Foreholdt at det lyder, som om vidnet ønskede at afslutte hurtigt, forklarede vidnet, at man skal huske på, at han agerer narkohandler. T1 og T2 var ikke ligefrem hans legekammerater, og det gjaldt derfor om at komme fremad i transaktionen.

Foreholdt samme rumaflytning - oversættelsens bilag F-1-15-2, 2. del, side 3, har vidnet forklaret, at der er flere aspekter involveret i, at han ville "gøre det i dag". Som en kriminel havde han et stort kvantum kokain og var kommet til Danmark for at handle. Han havde ikke lyst til at sidde på kokainen for længe. Han spillede en rolle, og det var helt naturligt, at han pressede på. T1 var i et vist tidspres og skulle skaffe penge. Det overraskede ham ikke, at T1 ikke havde pengene med til mødet. 300.000 euro var mange penge, og det var naturligt, at han skulle videre til sine investorer og hente pengene. Vidnet ville på begge møder være blevet overrasket, hvis T1 havde haft pengene med.

Foreholdt samme rumaflytning - oversættelsens bilag F-1-15-2, 2. del, side 5, har vidnet forklaret, at de jo havde aftalt, at T1 skulle have en prøve, inden der skulle ske betaling. Vidnet havde nok forventet, at pengene var lige i nærheden, men ikke på cafeen. Han vil ikke sige, at det var overraskende at der ikke var penge i nærheden, fordi de kriminelle ikke er særligt pålidelige. Men vidnet lod som om, at han var temmelig frustreret over det.

Vidnet overvejede ikke, om T1 reelt havde adgang til så mange penge. T1 sagde også til vidnet, at han havde endnu lettere adgang til penge i Spanien, og bad derfor vidnet om, at den næste transaktion kunne finde sted i Spanien.

Foreholdt rumaflytning fra mødet den 5. december 2013 - oversættelsens bilag F-1-15-3, 1. del, side 2, 2. afsnit, har vidnet forklaret, at det ikke var sådan, at T1 ville danse efter vidnets pibe, men det er et udtryk for, at de skulle have tingene til at fungere. Vidnet har ikke opfordret T1 til mere, end T1 selv havde nævnt. Vidnet var nødt til at forvisse sig om, at pengene også var der, da man ellers risikerede, at stoffet blev beslaglagt af politiet, uden at man havde fået betaling. Vidnet var ikke irriteret, men han spillede spillet. Han skulle fremstå som topforhandler, der ikke skulle risikere 30 års fængsel uden at få betaling.

I løbet af de to dage gav T1 udtryk for, at han ville have kokainen. Vidnet sagde, at aftalen var 10 kilo med det samme, derefter 50 kilo og slutteligt 140 kilo. Han lagde på ingen måde pres på T1 for at lokke ham med til handlen. T1 havde spurgt efter en prøve. Prøven skulle T1 have med til København. Det skulle være en ren prøve, der ikke var knust. De havde aftalt at mødes med den danske agent til overdragelse senere på dagen.

Foreholdt samme rumaflytning - oversættelsens bilag F-1-15-3, 1. del, side 7, 14. afsnit, og side 12, 6. afsnit, har vidnet forklaret, at når han sagde til T1, at T1 "fucked rundt med ham" og "rodede med papirarbejdet" var det et spørgsmål om betaling af 500.000 euro for første leverance, der nu pludselig kun var 300.000 euro. Han sagde til T1, at hvis T1 ikke kom dagen efter med pengene, så ville vidnet bare gå sin vej, og der ville ikke blive nogen handel.

Så vidt han husker, blev der ikke under briefingene nævnt noget om kokain i bananer. Han ved ikke, hvorfor mødet skulle finde sted i Aarhus. Det er den næststørste by i Danmark og en stor havneby. T1 sagde, at han var glad for, at det var i Aarhus, fordi hans transportsystem var tæt på. Det undrede ham ikke, at T1 tog til København. Vidnet havde ingen grund til at betvivle det, som T1 fortalte ham.

Han ved, at der er et hotel i Aarhus, der hedder Helnan Marselis. Han var i december 2013 tæt på hotellet, og han mener, at han også var indenfor. Han var sammen med sin danske undercover agent. Han har været på mange hoteller, og det er derfor svært for ham at holde rede på.

Specialagent C har som vidne forklaret, at han er gruppeleder og specialagent i det amerikanske narkotikapoliti, Drug Enforcement Administration (DEA) i USA. Han leder en specialafdeling med fokus på narkotikabekæmpelse i Syd- og Centralamerika. Der er visse begrænsninger i, hvad han kan udtale sig om i sagen.

Anklagemyndigheden har dokumenteret bilag X-1-2, udtalelse fra det amerikanske justitsministerium af 20. juni 2014 omkring begrænsningerne i vidnets forklaring.

Vidnet har videre forklaret, at hans forklaring i dag stammer fra personlige regelmæssige møder med hans medarbejdere. Han kan ikke huske, om han personligt har mødt "Maria", men han har deltaget i telefonmøder, hvor "Maria" også var med. Derudover stammer hans oplysninger fra Colombia og fra hans agenter. Han var leder af en stor del af efterforskningen.

Vidnets kontor ligger lidt udenfor Washington DC. DEA har et landekontor i Bogota, Colombia. Han er i Colombia 1-3 gange om året. Det er år siden, at han sidst har været i København. Hans agenter rejser rundt i hele verden. DEA har landekontorer i mange lande, herunder i Danmark. Det er landekontorets opgave at fungere som forbindelseskantor til de pågældende lande. Hans agenter tager ud og samarbejder med landekontorerne, og hans gruppe bliver kaldt ind for at sætte puslespillet af efterforskninger sammen på tværs af landegrænser.

Omkring 2012 modtog DEA kontoret i Bogota nogle oplysninger vedrørende en mulig narkohandler, der hed T1. DEA fik af en fortrolig kilde oplyst, at T1 forsøgte at transportere flere hundrede kilo kokain fra Colombia til Europa. DEA startede en efterforskning i samarbejde med de colombianske myndigheder, der varetog store dele af efterforskningen. De fik informationer via dette samarbejde blandt andet om aflytning af T1 og T2. Det gav dem mulighed for at placere en kilde i efterforskningsarbejdet.

Oplysninger vedrørende T1 gik nærmere ud på, at han arbejdede med en anden narkohandler, der hed T2, og de to forsøgte at finde en leverandør, der kunne skaffe dem op mod 500 kilo kokain. Når de havde fundet en leverandør, ville de transportere kokainen til Europa med skib. Der var oplysninger om, at kokainen blandt andet skulle til Danmark og formidles her af Hells Angels.

DEA fik lov til at aflytte de optagede telefonsamtaler fra Colombia. Der var tale om begrænsede aflytninger, men de bekræftede, at T1 og T2 faktisk var i gang med deres planer om at ville finde en narkoleverandør. Aflytningsmaterialet fra Colombia kan ikke udleveres. DEA er ikke i besiddelse af det. De colombianske myndigheder fandt på baggrund af aflytningen ud af, at T2 fungerede som en slags mellemmand eller mellemhandler. T2 skulle sætte T1 i forbindelse med de rigtige personer og få kokainleverancen i gang. På et tidspunkt havde T1 og T2 en aftale med en leverandør, som alligevel ikke kunne levere. Han mener, at der var tale om, at der var betalt nogle beløb, men han ved ikke med sikkerhed, om T1 eller T2 havde betalt noget til denne leverandør.

Da denne leverance ikke kunne lade sig gøre alligevel, fik DEA mulighed for at indsætte deres egen troværdige kilde i operationen. Den kilde, DEA indsatte, var "Maria", og planen var, at "Maria" skulle introduceres som en person, der kunne levere varen. DEA var på det tidspunkt i samarbejde med de colombianske myndigheder i besiddelse af 500 kg kokain, som var blevet beslaglagt i en anden sag. DEA var parat til at bruge kokainen som "varer" i denne sag. Hvis det havde været nødvendigt, ville DEA have transporteret kokainen til Danmark eller til et andet leveringsland.

Som nævnt havde de en anden fortrolig kilde, der under fuld kontrol fra deres side introducerede "Maria" for T1 og T2. "Maria" blev indsat i efterforskningen til at foregive at kunne levere den ønskede mængde kokain og sørge for transport til Europa. Det var meget gennemtænkt og nøjagtigt gennemført, og det var med i DEAs overvejelser, at "Maria" måtte få lov til afgive vidneforklaring under en eventuel retssag. "Maria" var en fortrolig kilde, og han havde været under DEA's kontrol i mange år. "Maria" havde fulgt deres instruktioner og var meget troværdig. "Maria" var af DEA trænet i at indsamle og opbevare bevismateriale, indtil det kunne overdrages til DEA.

"Maria" blev indsat for at sørge for, at DEA fik de rigtige efterretninger og for at kvalitetssikre, at tingene foregik ordentligt. Forud for "Maria"s indsættelse fik DEA bekræftet fra de colombianske myndigheder, at de informationer, DEA havde fået indtil dette tidspunkt, var korrekte, blandt andet via de aflytninger, der var foretaget. Selv om de ikke havde disse aflytninger i deres besiddelse, blev de af de colombianske myndigheder forsikret om, at aflytningerne viste, at T1 og T2 gerne ville foretage narkotransaktioner. De verificerede også, at T1 var en person, som man kendte til i relation til lignende operationer i Sydamerika.

Det næste naturlige skridt var herefter, at DEA tog kontrol over efterforskningen og sikrede efterforskningsmateriale på en ordentlig måde. En af de bedste måder, hvorpå de kunne gøre det, var at bruge en fortrolig kilde, i dette tilfælde "Maria". Det var en sag, der ellers ville være vanskelig at efterforske. Der var indtil da begrænsede efterretninger, og T1 havde fokus på sikkerhed. På møderne tog deltagerne blandt andet batterierne ud af deres telefoner. Det var meget svært at trænge igennem til, hvad der foregik, og indtil da gav efterforskningen ikke det, som de havde brug for.

"Maria" har ikke modtaget nogen formel politiuddannelse, men han er trænet i at indsamle beviser. For år tilbage var "Maria" selv involveret i narkotikahandel, så han fremstår meget troværdig i det miljø, som han infiltrerer. "Maria" havde arbejdet i mange år med DEA. "Maria" havde tidligere vist, at han var ærlig og troværdig. "Maria" er vidende om den amerikanske lovgivning for agenter, og han blev løbende vejledt omkring, hvorledes han

kunne indsamle bevismateriale til brug for andre landes efterforskning og retsforfølgning. "Maria" var lønnet af DEA og bemyndiget af DEA til at afgive vidneforklaring.

"Maria" har en kildeaftale med DEA vedrørende hans status som hemmelig kilde. En del af den aftale består i, at han skal afgive vidneforklaring på anmodning af DEA, således at "Maria" bliver eksponeret som kilde. "Maria"s arbejde for DEA kan være farligt. "Maria" er som kilde vejledt om, at hans egne aktiviteter bliver gransket grundigt af DEA, og at han skal stå til ansvar for sine aktiviteter, hvis sagen kommer for retten.

Det er år tilbage, i hvert fald mere end 5 år siden, at "Maria" var involveret i kriminalitet. Det var, længe inden vidnets gruppe fik noget med ham at gøre. "Maria" var på et tidspunkt involveret i organiseret narkotikakriminalitet. "Maria" var vist primært involveret på pengesiden med hvidvaskning af narkotikapenge. Vidnet er ikke sikker på, om "Maria" fik fordele i forhold til straf, da han blev dømt. "Maria" tilstod det, han havde gjort, og tog sin straf. "Maria" har siden været straffri og har opført sig eksemplarisk. Så den måde "Maria"s sag blev afsluttet på, og det arbejde, som "Maria" sidenhen har udført, gør ham brugbar og troværdig for DEA.

Vidnet har arbejdet sammen med "Maria" i 4-5 efterforskninger og har aldrig tvivlet på hans troværdighed. Hans oplysninger om "Maria" er fra, hvad han har læst og fået oplyst af sine medarbejdere. Han har dog også haft personlige møder med "Maria" i forbindelse med, at vidnet er blevet opdateret af sine egne folk. "Maria" modtager betaling fra DEA. "Maria" har til dags dato modtaget ca. 10.000 dollars i denne sag. Det dækker næsten kun hans omkostninger. "Maria" vil måske senere blive indstillet til en slags dusør/bonus. "Maria" er blevet betalt for andre sager med et vellykket udfald tidligere. Vidnet mener, at "Maria" også har fået nogle visumrettigheder, men det var på baggrund af, at hans arbejde havde sat ham i en livstruende situation.

D har vidnet aldrig haft direkte kontakt til. DEA har bare brugt D som informant. Han har ikke haft dårlige erfaringer med D, men det er ikke en person, som DEA kunne anvende på samme måde som "Maria". D har tidligere på visse tidspunkter modtaget penge fra DEA. Han ved ikke hvor meget, men han tror ikke, at det var ret meget, og så vidt han ved, har D ikke modtaget betaling i denne sag.

På det tidspunkt, hvor DEA besluttede at "Maria" skulle indsættes i efterforskningen, var der, så vidt han husker, lige lavet en aftale med det danske politi om fælles efterforskning. Det var på det tidspunkt klart, at det var Danmark, der var destinationen for kokainleverancen. Det var DEAs opfattelse, at Hells Angels skulle aftage dele eller hele leverancen. Det var T1, der nævnte Danmark som målet for leverancen, og der blev nævnt noget med kontakt til Hells Angels som aftager af dele af leverancen eller det hele. Det var det, der fik dem til at spidse ører. DEA vidste, at Hells Angels var en af de stærkeste kriminelle organisationer i Skandinavien. At T1 havde indsigt i organiseret kriminalitet i Skandinavien, underbyggede DEAs oplysninger om, at T1s aktiviteter var velorganiserede og sofistikerede.

I starten var det kontoret i Bogota, der håndterede efterforskningen, men som sagen blev international, overgik sagen til den særlige efterforskningsenhed, som vidnet leder. En af de første ting, der skulle ske, var at igangsætte et samarbejde imellem DEA i Bogota, hans enhed i USA og DEA enheden i København, for derigennem at opstarte et samarbejde med de danske myndigheder. DEA's agenter i Bogota og hans agenter kom og lagde det hele frem for det danske politi, så det kunne foregå, som det skulle.

"Maria" blev herefter indsat som kilde og præsenteret for T1 og T2 igennem D. "Maria" fortalte T1 og T2, at han kunne sikre en leverance på flere hundrede kilo kokain og sørge for det blev leveret i Danmark. Der blev afholdt to møder i Bogota i 2013. Instruksen til "Maria" var, at "Maria" ikke skulle presse på, men bare afvente, til han blev kontaktet af T1 og T2. "Maria" skulle fremstå som en mellemmand, der kunne få tingene til at ske, hvis T1 og T2 tog initiativ til en handel.

Der var flere grunde til, at "Maria" ikke skulle skubbe på. Det skulle være tydeligt, at de tiltalte mente det alvorligt. "Maria" skulle bare fortælle, hvad han kunne skaffe. Det havde fungeret fint i andre operationer. Endvidere havde DEA selv andre efterforskninger i gang, og de havde travlt. De sagde til "Maria", at han skulle holde de tiltalte lidt hen, men holde gryden i kog og lade de tiltalte komme til ham.

I sidste halvdel af 2013 kontaktede "Maria" DEA og sagde, at T1 og T2 skubbede på og pressede ham for at få en leverance. Hvis DEA skulle gøre brug af "Maria", så skulle det være nu. Tingene tog herefter fart. Indtil da havde der i forløbet været lidt snak frem og tilbage. DEA blev nødt til at bremse "Maria" på det tidspunkt i forløbet. T1 og T2 var meget vedholdende overfor "Maria" og ville have noget sat i gang med det samme.

Vidnet var ikke personligt involveret i de to møder i Bogota. Der var DEA agenter i Bogota og USA, der styrede disse møder, og "Maria" afrapporterede fra møderne. Det kan godt passe, at det første møde blev holdt den 7. maj 2013, og at det andet møde blev holdt mellem den 27. august og den 2. september 2013.

De konkrete forhold omkring mødernes afholdelse er hemmelige, men generelt kan han fortælle, at DEA mødes med deres kilder inden sådanne møder. Hvis mødet skal optages, gennemgår de optageudstyret. DEA og kilden gennemgår nogle af de ting, der skal ske under mødet. Det er gennemgående i briefinggen af kilden, at det ikke er kildens stemme, som DEA vil høre på optagelserne fra aflytningen. DEA vil høre, hvad de andre har at sige. Vidnet ved, at det også i denne efterforskning er blevet sagt til "Maria", at det er de andre og ikke "Maria", DEA ville høre på aflytningen. Hvis modparten er interesseret i at lave handler, skal DEA høre det specifikt, ellers er der ikke noget grundlag for efterforskningen. Efter mødet har DEA et møde med deres kilde. Dette møde holdes så hurtigt, som det er sikkert. DEA får overdraget fysisk bevismateriale, som for eksempel notater eller telefonnumre, og DEA får en grundig afrapportering fra mødet.

Efter møderne i Bogota, var det meget klart, hvad T1 og hans folk var ude efter. De var interesseret i at finde en leverandør af flere hundrede kilo kokain og få kokainen leveret i Danmark.

Foreholdt bilag X-1-2, side 1, brev af 20. juni 2014 fra DEA til anklagemyndigheden hos Østjyllands Politi, har vidnet bekræftet, at det ikke har været muligt at få overdraget rapporter fra debriefinger og aflytninger af møderne i Bogota. Udlevering af materialet ville kompromittere igangværende efterforskninger, og man ville røbe metoder, der bruges i DEA og hermed skabe farlige situationer for kilder og andre involverede.

Foreholdt bilag X-1-4, brev af 20. juni 2014 fra DEA til anklagemyndigheden hos Østjyllands Politi, har vidnet forklaret, at det af de beskrevne grunde ikke er muligt at udlevere DEA's

"Reports of Investigation". DEA har udleveret alt de materiale, som de kan. DEA er bundet op på nogle ting i samarbejdet med de colombianske myndigheder.

Hans ansatte har haft møder med det danske politi, men der er ikke nogen mødereferater eller lignende herfra. DEA laver aldrig referater af de møder, de har med andre politimyndigheder.

Imellem møderne kommunikerede T1 og "Maria" via Blackberry pin-to-pin. "Maria"s instruks var at bevare så mange beskeder som muligt, og det danske politi har fået alle de pin-to-pin oplysninger, DEA har. Vidnet mener, at det danske politi har fået langt det meste af de pin-to-pin beskeder, der er relevante. DEA skaffede også alt det, de kunne, af pin-to-pin. Han ved ikke, om det danske politi har fået alt materiale, men så vidt han ved, har DEA ikke efterforskningsmateriale, som det danske politi ikke har.

Foreholdt at den fremlagte pin-to-pin korrespondance efter DEAs oplysninger er fra november 2013 forklarede vidnet, at hvis der havde været pin-to pin kontakt imellem "Maria" og T1 forud for dette, er det ikke bevaret. Vidnets agenter blev involveret i det hele på det tidspunkt, hvor efterforskningen bredte sig ud over Colombias grænser.

Om optakten til møderne i København forklarede vidnet, at "Maria" kontaktede DEA, fordi T1 gerne ville i gang. DEA var nødt til at lægge en dæmper på "Maria", således at de kunne nå at kontakte deres danske landekontor og samordne sagen med det danske politi. De efterspurgte instruktioner fra det danske politi, således at "Maria" udførte sin opgave rigtigt i forhold til danske regler. De måtte arrangere et møde mellem "Maria" og T1 og T2, på et tidspunkt der passede DEA og de danske myndigheder. De sagde til "Maria", at de skulle bruge 2-3 uger. Til sidst valgte de en dato i slutningen af 2013.

"Maria" tog til Danmark under supervision af de danske myndigheder. Formålet med mødet var, at "Maria" skulle mødes med nogle af T1s kontakter og for at arrangere transporten til Danmark. Det, som man skulle aftale, var blandt andet, hvem der rent fysisk skulle modtage kokainen. Det handlede om at afsløre T1s samarbejdspartnere i Danmark. Vidnet mener, at det var T1s ønske, at det skulle ske i Danmark. Det var T1, der ønskede, at afskibningen af kokainen skulle ske til Danmark. T1 havde sat det hele i værk i Danmark og havde bestemte folk på bestemte poster.

Forud for mødet blev "Maria" instrueret. "Maria" blev fulgt til Danmark af to DEA agenter fra vidnets afdeling. Vidnet var ikke personligt til stede i Danmark, men han var til stede i billedet for at sikre, at det foregik retmæssigt. "Maria" skulle samarbejde med det danske DEA kontor og de danske myndigheder. Der var danske politifolk, der deltog i møderne med "Maria", så "Maria" kunne instrueres korrekt i henhold til dansk lovgivning. DEA arbejder ikke selvstændigt på dansk jord. Det var vigtigt for dem, at det hele foregik retmæssigt i forhold til den danske lovgivning. Det var således vigtigt for operationen på dansk grund at få indsat en politiagent, så man kunne minimere den rolle, som "Maria" skulle spille i operationen. Han ved, at reglerne kan variere rigtig meget, og derfor skulle DEA sikre, at "Maria" var tilstrækkeligt informeret om den danske lovgivning på området. Han ved, at hans agenter har sagt til "Maria", at de ting, som de gør i USA, ikke nødvendigvis er tilladt i Danmark. Han er ikke vidende om, at der skulle være specifikke juridiske problemer forbundet med, at en civilagent talte om kokain.

Efter møderne i København drøftede DEA med det danske politi, hvordan man kunne føre sagen videre. Tingene udviklede sig overraskende hurtigt, da T1 pressede på. Det blev

besluttet, at "Maria" skulle til Danmark igen for at fastlægge de sidste detaljer. Det var sent i 2013, at "Maria" igen tog til Danmark. Det kan godt passe, at det var først i december 2013. Operationelt blev tingene styret af det danske politi på det tidspunkt, og DEA assisterede.

Op til mødet i december 2013 fortsatte forhandlingerne imellem "Maria" og T1. Der var kommunikation omkring, om at man skulle mødes ansigt til ansigt i Danmark for at få de praktiske forhold på plads. Når man læser pin-to-pin korrespondancen, ser det ud, som om det var "Maria"s plan at indsætte en "nevø" som sin repræsentant for at åbne op for muligheden for at indsætte en politiagent.

Med hensyn til D er der nogle ting, som vidnet ikke kan komme ind på, og andre ting, som er fortrolige. Dog kan han sige, at DEA har noget med D at gøre. Vidnet har aldrig mødt og aldrig personligt haft noget med D at gøre. Hos DEA har D absolut ikke samme status som "Maria". De fik nogle oplysninger af ham, og snakkede med ham engang imellem.

De modtog nogle indledende oplysninger i sagen fra D, men man kan ikke sige, at sagen startede med informationer fra D. Det drejer sig om to forskellige efterforskninger. Der er ikke tale om, at DEA instruerede ham i noget som helst om, hvordan han skulle agere overfor T1 og T2. Efter indsættelsen af "Maria", skar de D ud af ligningen så meget som muligt. De kunne se, at tingene tog en helt anden drejning, og at T1s forsøg på at få levering fra en anden kilde faldt til jorden.

DEA satte "Maria" ind i sagen som kilde, for at sikre, at de informationer DEA fik, var korrekte. DEA kunne ikke have brugt en politiagent i stedet for "Maria". For det første ville DEA ikke kunne sikre agentens sikkerhed. De fleste operationer, som DEA's kilder deltager i, er for farlige til at bruge DEA agenter. De steder, hvor kilderne arbejder, og de rejser, som kilderne foretager, ville ikke være mulige at foretage for en politiagent. Når man er ude i felten, skal man bruge en person som "Maria", som påtager sig en så enorm risiko, som DEA ikke kan tillade, at en DEA agent påtager sig. En person som "Maria" har på grund af hans fortid desuden en pondus og en ekspertise, som en politiagent ikke kan opnå eller foregive at have. DEA kan derfor kun indsætte politiagenter i en meget begrænset del af efterforskningen.

"Maria" har brugt sin fortid og sin erfaring i denne her sag. Hele den viden, som "Maria" har om handel med kokain, gjorde ham i stand til at tale om detaljer indenfor transport og leverancer. Man ville hurtigt som narkotikahandler kunne høre, om det var rigtigt eller ej. Under møderne i København blev "Maria" for eksempel spurgt, om han kendte de og de mennesker i Sydamerika. "Maria" skulle være klar til at få baggrundstjekket sin fortid og sine kontakter for at kunne opbygge troværdighed som mellemmand. Hvis en politiagent herefter bliver indsat, som for eksempel "Maria"s nevø, kan nevøen sige, at han bare gør, som onklen siger. "Maria" vil på det tidspunkt have skabt den nødvendige troværdighed omkring sin person og rolle.

Når "Maria" skal afgive vidneforklaring, vil han være undergivet nogle af de samme begrænsninger, som vidnet er begrænset af. "Maria" vil ikke være i stand til at tale om andre fortrolige detaljer i efterforskningen eller om sine medkilder. Men som vidne i sagen kan han fortælle sandheden om historien, og han er forberedt på at skulle vidne i sagen.

Foreholdt bilag C-8-1, rapport af 18. marts 2014 med dansk politis afhøring af vidnet, har vidnet forklaret, at han ikke ved, hvor lang tid der gik imellem møderne i Bogota. Han havde

ikke en skriftlig erklæring fra T1, da han afgav forklaring til rapport. Han fik en engelsk oversættelse af afhøringsrapporten og foretog nogle små rettelser i den. Derudover har han godkendt rapporten.

Den første del af efterforskningen blev kørt fra DEAs kontor i Bogota. Hans gruppe stod ikke for den del af efterforskningen. DEA undersøgte, om samtalerne var blevet optaget. Han tog kontakt til kontoret i Colombia og sagde, at det som de af de colombianske myndigheder kunne få lov til at levere videre, skulle leveres videre med henblik på videreoverdragelse til det danske politi. Der var optagelser af telefonaflytninger, som colombianerne havde, og som DEA ikke har fået overleveret. Han ved, at der var optagelser, som DEA ikke måtte få. Han mener, at der måske eksisterer i al fald én optagelse af et møde i Bogota, som det ikke var muligt for DEA at få. Så vidt han ved, er det af sikkerhedsmæssige årsager, at colombianerne ikke vil overdrage optagelserne.

Han har sikret sig ved de colombianske myndigheder og DEA Bogota, at den vidneforklaring, han giver i dag, stemmer overens med det, der har fundet sted. Møderne i Bogota blev ikke tæt overvåget. "Maria" måtte gå ind uden sikkerhedsnet og afholde disse møder. Han mener, at de colombianske myndigheder kunne identificere deltagere, da de gik til og fra møderne. Men der var ikke videoovervågning eller agenter på cafeen.

Med hensyn til pin to pin kontakten mellem "Maria" og T1 kan han ikke sige, at der ikke kan være en kontakt, der er røget ud, men de har udleveret alt, hvad de har fået. Hvis der har været kontakter før november 2013, er de i så fald ikke bevaret.

Vidnet vil sige, at den omhandlede sag er en betydelig sag. I en sådan international efterforskning er man faktisk nødt til at have en agent indsat. Der er ikke nogen lakmus prøve på, hvornår en sag involverer en agent. Der ikke skal være tale om et bestemt antal kilo narkotika, for at det er en sag, hvor DEA vil indsætte agenter - det beror på en konkret vurdering. Sagen var betydelig i betragtning af det internationale samarbejde og sagens forgreninger. DEA var af den opfattelse, at 500 kilo kokain med skib fra Sydamerika til Danmark med relationer til Hells Angels var en betydelig sag. Som han forstod, skete der også anholdelse af en person, som tidligere er dømt for narkotikakriminalitet. Vurderingen af om det var en sag, hvor DEA ville indsætte kilde, foretog man i hans afdeling – og så vidt han husker, skete det efter møderne i Bogota. Indtil disse møder var det DEA Bogota, der havde efterforskningen. DEA satte "Maria" ind som kilde for at få klarhed over sagen.

DEA har ikke undersøgt T1s økonomi. Igennem de investeringer, som T1 linede op i Danmark, virkede det, som om T1 kunne skaffe midler. Vidnet vil udtrykke det sådan, at han ikke mener, at det forhold at transaktionen ikke lykkedes, ikke er udtryk for, at T1 ikke havde mulighed for at gennemføre handlen økonomisk.

Vidnet kan henholde sig til, hvad han sagde i sin forklaring til det danske politi omkring 40.000 euro om, at det ifølge oplysningerne var penge, som T1 havde givet til D i et forsøg på at lave en narkohandel med ham. Navnet E siger ham ikke noget. Han ved ikke, om D har været gift. Han ved kun meget lidt om D. Ej heller navnet F siger ham noget.

Det er rigtigt, at han har deltaget i en TV udsendelse om en våbensmugling. DEA sendte to civile agenter til Thailand og koordinerede operationen med de thailandske myndigheder. Thailand udleverede herefter den mistænkte til retsforfølgning i USA. Våbenhandleren, Mr. Bout, fik 25 år i fængsel i USA. Man kan godt sige, at der visse paralleller til nærværende sag,

idet der var et samarbejde med et andet lands myndigheder og agenter involveret. Juryen havde ganske få problemer i relation til agentrollen, men det tog kun juryen 4 timer at afgøre sagen, og problemet i sagen var ikke, at agenterne var gået for langt. Hvis der havde været et juridisk problem, var sagen faldet på det. Dommen blev anket og stadfæstet. Ankeinstansen havde ikke nogen bekymringer vedrørende agenternes rolle.

"Mariachi"/"Maria" har som vidne afgivet forklaring.

Retten har ved kendelse af 3. september 2014 bestemt, at navn, stilling og bopæl på vidnet benævnt "Mariachi", alias "Maria" ikke skal oplyses for de tiltalte, jf. retsplejelovens § 856, stk. 2, nr. 2.

Vidnet har om sine personlige forhold forklaret, at han er født i Colombia. Han har en almen uddannelse på bachelorniveau. Han har aldrig arbejdet som polititjenestemand. Han taler spansk og engelsk. Han har i de seneste 28 år arbejdet som informant for forskellige amerikanske myndigheder. Han har arbejdet i Colombia og andre sydamerikanske lande.

Han har samarbejdet med DEA i flere år og på flere sager. Han har indgået en kildeaftale med DEA og har en fortrolighedsklausul i forbindelse hermed. Det er en del af hans aftale med DEA, at han skal afgive vidneforklaring, når DEA anmoder ham om det. Det er dog ikke en del af aftalen, at han er forpligtet til at afgive vidneforklaring i andre lande.

Sagen startede for hans vedkommende ved, at en specialagent ved navn ... fra DEA i Bogota kontaktede ham og bad ham gå ind i sagen. DEA havde på det tidspunkt allerede modtaget oplysninger om T1 og T2 fra D og andre kilder, som han ikke kan oplyse nærmere om. Han kendte ikke nogen af de involverede, inden DEA satte ham på sagen. Han skulle bruges som agent på grund af sin erfaring i lignende og større sager.

Han fik at vide, at der var de her fyre, T1 og T2, som D skulle introducere ham til. Det handlede om kokain, der skulle sendes til København. ... gav ham nogle instruktioner og fortalte, at deres målgruppe (target) var i København, og at det var personer i organisationen "Englene". Det var oplysninger han fik af både ... og D. D havde meget stor tiltro til T1. Det var T1, der havde forbindelser til "englene". Det kan godt passe, at det var Hells Angels. Han fik senere af D oplyst, at D havde oplysninger direkte fra T1 om, at T1 var interesseret i at finde en leverandør af ca. 500 kilo kokain.

Vidnet skulle infiltrere T1 og T2 igennem D. Han skulle foregive at være fra FARC organisationen og kunne disponere over leverancer fra flere forskellige kokainlaboratorier. Han skulle endvidere foregive, at han kunne levere og transportere de 500 kilo kokain til København, som T1 og T2 efterspurgte. Han skulle lære T1 organisation i København at kende. Det var allerede inden det første møde i Bogota, at han af ... fik at vide, at kokainen skulle til København. Kokainen skulle ankomme til Europa med fly og skib. Der var ikke tale om, at den skulle ankomme i banankasser, eller at der tidligere var ankommet kokain i banankasser.

Vidnet havde lært D at kende igennem DEA i Bogota, inden vidnet blev indsat i denne sag. D er også meddeler for DEA. Det er primært i denne sag, at de har arbejdede sammen. Han kender ikke D særlig godt. Han ved ikke, hvad D laver til daglig. Han havde kontakt med D under sagen, men de har ikke haft kontakt efter vidnets møder med T1 og T2 i København.

Det følger af vidnets aftale med DEA, at han ikke kan viderebringe informationer om andre DEA informanter.

I starten af 2013 havde han møder med D, hvor han blev briefet om T1 og T2. Der var også DEA agenter til stede på de fleste af møderne. Han har holdt et eller to møder med D, uden at andre var til stede. D fortalte ham om sin viden om T2 og T1. Det var samtalerne med D, der var vidnets introduktion til sagen. D fortalte, at T1 ad flere omgange havde været i Colombia for at forsøge at skaffe sig kontakter, der kunne levere kokain. T1 havde endnu ikke besluttet sig for, hvad der skulle ske, og derfor var muligheden der for, at vidnet kunne indsættes som agent. D gav udtryk for, at han kendte T1 godt, og han nævnte, at de to på et tidspunkt havde delt en lejlighed.

Vidnet mødte T1 og T2 i 2013. Der blev afholdt to møder i Bogota i 2013 med deltagelse af T1, T2, D og vidnet. Det var D, der havde arrangeret det første møde. Det kan godt passe, at dette blev holdt i maj 2013, men han har ikke de specifikke datoer. Det var første gang, at vidnet havde nogen form for kontakt med T1 og T2. D introducerede vidnet som værende fra FARC med adgang til levering af store mængder kokain fra narkolaboratorier. Han fortalte T1 og T2, at han søgte nye afsætningsmuligheder i Europa, især omkring København. Når han nævnte København, var det, fordi det i forbindelse med de indledende instruktioner fra DEA var blevet gjort klart, at T1 havde kontakt til Hells Angels der. Han havde i forbindelse med sagen hørt navnet Bandidos før og havde hørt, at der var en bandekrig imellem Hells Angels og Bandidos. På det tidspunkt troede DEA, at T1 afsætningsmuligheder var hos Hells Angels.

Indenfor FARC er der repræsentanter indenfor bestemte områder. FARC står også for kidnapninger og mange andre ting, men han nævnte ikke andre FARC aktiviteter på møderne end narkotikahandel. FARC er en stor spiller på det marked. Det gav ham en stærk forhandlingsposition at være fra FARC, og T2 gav udtryk for at kende flere medlemmer af FARC. T1 virkede ikke skræmt over, at vidnet foregav at være fra FARC.

Oplyst om at FARC af danske myndigheder er betegnet som en terrororganisation forklarede vidnet, at det er rigtigt, at oplysningen om, at han var fra FARC, udstyrede ham med en vis aura.

Foreholdt bilag C-7-1, afhøring af vidnet i USA den 18. marts 2014, har vidnet forklaret, at det er korrekt, at han også tilkendegav overfor T1, at han kunne være interesseret i at købe våben til FARC. Han kan ikke huske, om han så en erklæring fra T1 i forbindelse med afhøringen.

På det første møde var vidnets fokus på, at T1 var interesseret i en kokainleverance. T1 fortalte, at han tidligere var blevet snydt i nogle andre narkotikahandler, hvor han havde betalt for kokain, men aldrig fået det leveret. Det irriterede T1, og han ville ikke risikere det samme igen. De talte derfor om detaljerne omkring transporten. T2 og T1 var meget interesserede i at kende til transportens detaljer. Vidnet holdt lidt igen med at dele al sin viden om transport af kokain. Vidnet skulle sikre sig, at T1 mente det alvorligt. På det tidspunkt talte de om levering af 500 kilo kokain. De talte ikke om andet end kokain på møderne. Det var vidnet, der lagde ud på møderne med at sige, at han kunne skaffe 500 kilo kokain. Også T1 talte om 500 kg, og de havde en samtale herom. T1 sagde på mødet, at den kokain, som vidnet skulle arrangere leveringen af, skulle til København. T2 og T1 fortalte, at hele organisationen var klar i København.

T2 var til stede som en del af den organisation, som T1 havde etableret. T2 var en slags højre hånd for T1, og T2 gjorde meget ud af at præsentere T1 positivt for vidnet. T2 skulle sige god for T1, og han talte godt om T1. T2 skulle være med til at hvidvaske pengene efter handlen. En del af pengene skulle flyttes til USA, og en del af pengene skulle til Colombia. T2 tilbød også vidnet, at han kunne hjælpe ham med at hvidvaske penge. T2 kunne hjælpe på begge sider af handlen.

På møderne i Bogota var samtalerne om kokain mere åbne end i København. T2 og T1 tog mange sikkerhedsforanstaltninger. De var meget bange for, at møderne blev aflyttede, og T1 og T2 brugte en særlig slags pin kommunikation. De tog batterierne ud af deres telefoner på det første møde. På T2s opfordring tog vidnet også batterierne ud af alle sine telefoner undtagen en. Han sagde, at den telefon var linjen til hans chef og ikke måtte afbrydes.

Vidnet har aldrig lagt pres på hverken T1 eller T2. Han ville blot gerne vide, om de var interesserede, og om det var rigtigt, at de havde kontakter i København. På møderne talte de om, at han skulle levere 500 kilo kokain til København på betingelse af, at T1 og T2 gav ham en halv million dollars. De skulle vise ham organisationen, og give ham kendskab til de personer, der skulle modtage kokainen. På mødet talte de også om, at T1 havde nogle sikre huse i Danmark, hvor kokainen skulle opbevares. T1 lagde meget pres på for at få at vide, hvornår kokainen kunne ankomme til København. Planen var at organisere, hvordan transporten skulle finde sted og ikke at lave en aftale om en handel. Han snakkede meget med T1, men også med T2.

T1 var meget sikkerhedsbevidst, og han ville allerede på det første møde have, at vidnet og T2 skulle flyve til Spanien og derfra køre ad motorvejen til København. T2 og T1 var ikke på mødet interesserede i at give vidnet deres telefonnumre. Han havde allerede Ds nummer. Vidnet tror, at han fik T2s telefonnummer omkring den 27. maj 2013 af D, så de to kunne aftale direkte, hvordan de skulle fortsætte.

Samtalerne på møderne i Bogota blev lydoptaget. Han ved ikke, om møderne også blev overvågede af politi. Efter hvert møde blev der foretaget en debriefing med en DEA agent. ... skulle have alt at vide om, hvad der var foregået.

Efter det første møde i Bogota aftalte de at holde endnu et møde for at aftale nærmere, så de kunne komme i gang med leverancen. Den telefoniske kontakt mellem T2 og vidnet foregik via Blackberry pin-to-pin og telefonsamtaler. Det var først hen mod, at det andet møde skulle sættes i stand, at de havde denne kontakt. Han gemte ikke pin-to-pin kommunikationen imellem møderne.

Han husker ikke datoen for det andet møde, men det kan godt passe, at det var i slutningen af august eller starten af september 2013. Der gik i al fald nogle måneder mellem møderne. På dette møde deltog igen T1, T2, D og vidnet. Det var særligt T2, der var interesseret i at mødes. Mødet kom i stand via vidnets telefoniske kontakt med T2. T2 sagde, at det hele var klar, og at T1 ville komme til Colombia, så de kunne aftale de sidste detaljer i deres samarbejde.

På mødet drøftedes de nærmere detaljer for leveringen. T1 var insisterende og ville vide, hvornår kokainleverancen ville ankomme til København. Vidnet gentog sig selv overfor T1 og T2 og sagde, at han ville kunne modtage den halve million dollars i København, og at han ville kende T1's aftagere i København. På det tidspunkt foreslog T1, at kokainen i stedet skulle

leveres i Spanien. T1 sagde, at hans kontakter var klar til at modtage narkoen. Til at starte med sagde T1, at han var interesseret i, at narkoen blev sendt til et andet sted i Europa - til Spanien. T1 havde nogle kammerater, der havde haft en uheldig situation i Danmark. Vidnet havde svaret, at varerne allerede var sendt af sted mod Danmark, og at kursen ikke kunne ændres.

Udgangen på møderne blev, at de lavede en aftale omkring levering af 200 kilo kokain først, og at vidnet skulle have mulighed for at lære T1' organisation at kende. Dette var en forudsætning for levering, for at de kunne have sikkerhed for, at det var en ansvarlig organisation. De talte om, at det var T2, der skulle være med til at hvidvaske pengene og stå for transporten heraf.

På det andet møde blev der også talt mere frit end på de senere møder i København. De talte åbent om, at der var tale om levering af kokain mod betaling. På dette møde tog de ikke batterierne ud af deres telefoner. T1 insisterede på dette tidspunkt meget på, at vidnet og T2 skulle tage til Spanien og videre herfra til København. Hvis politiet holdt øje med dem, var det en sikkerhedsmæssigt bedre løsning. På mødet fortalte T1 meget om sin distribution af hash. Det var en stor forretning, og T1 sagde, at det gik ham rigtig godt, og at han var godt tilfreds. T1 fortalte, at han fandt hash omkring Marokko, og han nævnte nogle byer i Marokko. Vidnet lagde dog ikke så meget mærke til, hvad T1 fortalte om, hvor hashen blev leveret til, men han koncentrerede sig om kokainhandlen og leveringen til København.

De talte også om, at D skyldte T1 penge. T1 havde givet D nogle dollars til investering i kokain. Det drejede sig om 100.000 US dollars, som T1 havde investeret. Vidnet har det fra både T1 og D. Der var imidlertid nogle problemer, og den forretning blev aldrig til noget.

Han pressede på ingen måde T1 og T2 for at indgå en handel. Det var ikke hans opfattelse, af T1 og T2 var pressede af andre til at tale med ham om kokain. T2 virkede tilfreds med at skulle hvidvaske pengene, og T1 virkede tilfreds med at få kokain til København. De talte om, hvor meget man kunne tjene. T1 var meget opmærksom på at få kokainen leveret fra vidnet til den lavest mulige pris, så han nemt kunne videresælge den. Vidnet opfattede T1 som meget professionel på grund af den sikre måde, han talte på, samt hans viden om priserne på kokain. De talte om en pris på 27,28,29. Det henviste til 27,28,29 tusind euro pr. kilo. Jo mere kokain T1 var villig til at købe, jo mere villig var vidnet til at give ham en god pris. Vidnets udgifter til transport af kokainen var også en del af forhandlingen.

De talte om, hvorledes de kunne holde kontakten efter mødet. T1 gav på et tidspunkt vidnet sit spanske telefonnummer via T2. Vidnet kommunikerede herefter med både T2 og T1 via pin-to-pin og telefonsamtaler.

Efter det sidste møde blev han også debriefet af DEA i Bogota. Han havde yderligere to korte møder med T2 i Bogota. På det andet af møderne med T2 deltog en af vidnets samarbejdspartnere. Disse møder blev også optaget på bånd og afleveret til DEA i Bogota. D var ikke med på de møder. På møderne gennemgik de det, der allerede var aftalt med T1.

Foreholdt bilag F-1-22-1, udskrift af pin to pin korrespondancen, har vidnet forklaret, at det er en pin-to-pin korrespondancen, der fandt sted i perioden efter møderne i Bogota og før møderne i København. T1 var frustreret og ville vide, hvornår leverancerne kom. Han kunne se på præsentationen og måden, der blev skrevet, om det var T2 eller T1, der skrev. Når der stod "...", var det T1, der skrev. T2 kaldte fra begyndelsen T1 for betyder "abe" på

spansk og bruges om lyse personer, der er fremmede i Colombia. T1 refererede til sig selv som "...". Når han skrev, ved eksempelvis at indlede beskeden med "jeg er ...". Når der stod "...", var det T2, der skrev. T1 var i starten svær at få fat i. T1 fortalte senere vidnet, at han havde haft travlt med forretningerne. T1 skrev sidenhen til vidnet, at han var utålmodig og ville i gang. Vidnet fik et dansk mobilnummer af politiet, som han videregav til T1.

Når det står "...", var det T2. Det var både T1 og T2, der skrev. T2 brugte navnet "...". Det er noget, T2 har fundet på som et alias. Navnet refererer til noget, der er saltet.

Foreholdt at det fremgår af oplysningerne fra DEA, at korrespondancen er fra november 2013, har vidnet fastholdt, at den er fra tiden før møderne i København i oktober 2013.

T1 foreslog inden møderne i København, at vidnet skulle mødes med dem i Holland, og at de sammen skulle køre til København. Vidnet svarede, at han allerede var i Danmark, og at de derfor skulle mødes her. Inden vidnet ankom til Danmark, havde han aftalt med T1 og T2, at de skulle mødes i København. Han ankom til Danmark to-tre dage før mødet og opholdt sig i et sikret hus. Forinden møderne fik han at vide, at han måtte operere til et vist punkt, og at handlen derefter skulle overtages af en politiagent, der kunne overdrage narkotikaene. Det var både DEA og dansk politi, der havde meget fokus på den del.

Vidnets opdrag fra politiet var, at han skulle møde op til mødet og drøfte kokainhandlen med T1 og T2. Han skulle også forsøge at blive præsenteret for den danske organisation, der skulle aftage kokainen. Han fik at vide, at hans fokus skulle være på at lære aftagerne at kende. Han skulle tage til mødet og tale med T1 og T2, om de var klar og om, hvad de ønskede, der skulle ske. Han fik at vide, at det var vigtigt, at man efterfølgende kunne introducere en politiagent, og at hans opgave var at forberede, at der kunne indtræde en politiagent i handlen. Det var flere forskellige personer fra det danske politi, han modtog disse instruktioner fra. Han ved ikke, om det var jurister eller politifolk. Han spurgte ikke til deres stillingsbetegnelser. Han fik sine instruktioner mundtligt og så ingen bøger eller paragraffer. Han så ingen kendelser fra retten. Der var ingen, der sagde til ham, at han ikke måtte drøfte handel med narkotika, eller at han ikke måtte nævne ordet kokain.

T1 og vidnet fandt hinanden i København via pin-to-pin kontakt. Det var det danske politi, der bestemte, at de skulle mødes på Cafe Fønix. Vidnet kender ikke København. Han havde også fået en dansk telefon af politiet, som T1 også kommunikerede til. Han mødte T1 og T2 på Cafe Fønix. De opholdt sig der et par minutter. T1 bestemte, at de skulle gå videre, og hvor de skulle gå hen. Vidnet havde indtryk af, at T1 kendte området, og T1 sagde, at han kendte et godt sted, hvor de kunne spise. De passede T1's bil på vej videre til restauranten Frk. Barnes Kælder. T1 havde vist glemt noget på Cafe Fønix.

Det første møde handlede om den første leverance på 200 kilo. Vidnet ville lære aftagerne at kende, således at han havde en sikkerhed for, at der ville blive betalt. Det var hans indtryk, at T1 fortsat var interesseret i at købe kokain. T1 talte også meget om hashhandel. T1 fortalte, at han havde en masse kontakter i København, der ejede restauranter og hoteller. Det virkede troværdigt, når T1 fortalte, og ikke som noget T1 havde opfundet. Vidnet fik at vide, at han kunne afslutte handlen og møde de kontakter, som T1 havde i København. Hvis vidnet havde været en reel narkotikahandler, havde T1 haft succes med at modtage 200 kilo kokain i København.

Han tror nok, at der blev talt en smule om noget med D, men det var ikke vidnets fokus. Han lagde ikke så meget vægt på, hvad der blev sagt om D, da han ligesom havde lagt D til side.

Foreholdt T2s forklaring om, at han havde fået en masse sms'er fra D, og at D kontaktede ham i lufthavnen, har vidnet forklaret, at der var noget herom. Der var et eller andet imellem T1 og T2 og D, men det var ikke vidnets fokus. Det var hans indtryk, at T1 og T2 var lidt bange for D på grund af de ting, der var imellem dem.

Han lagde på ingen måde pres på eller truede T1 til at indgå en aftale om en narkohandel. Både T1 og T2 var altid meget på vagt og opmærksomme på sikkerheden. De var fuldstændig klar over, at det handlede om narkotika, og det var også derfor, at de var urolige for, om politiet var lige om hjørnet.

Da det første møde var afsluttet, forlod de Frk. Barnes Kælder sammen og gik hen til Hotel Victoria. T1 skulle tale med nogle personer på hotellet omkring nogle forretninger. Vidnet ventede udenfor, mens T1 mødte en person inde på hotellet, som han gav et kram. De talte sammen i noget tid. Vidnet ved ikke, hvad de talte om. T1 tilbød at vidnet, at han kunne overnatte på Hotel Victoria. Vidnet svarede nej tak, det var han ikke interesseret i.

Mødet sluttede med, at de aftalte at mødes igen dagen efter. Formålet med det næste møde var, at vidnet skulle møde en af T1 danske kontakter, der skulle aftage kokainen. T2s rolle på det første møde var fortsat en slags højre hånd for T1.

Foreholdt rumaflytningen fra mødet den 29. oktober 2013, bilag F-1-5-1, oversættelsens side 3 nederst og side 4 (8. afsnit nedefra), har vidnet forklaret, at T1 og T2 flere gange havde fortalt om konflikten med D, så derfor spurgte han, hvad D nu havde gjort. Det var en del af hans instruks at distancere sig fra D. Det handlede ikke om smykker, men om de penge, som D havde fået til at købe kokain for.

Han husker ikke, om mødet begyndte med, at de talte om D. Det var ikke vidnets fokus. Han lagde ikke så meget mærke til, hvad der blev sagt om D, men på et tidspunkt talte de om, om vidnet kunne hjælpe T1 med at få nogle penge tilbage, som D skyldte ham. Vidnet ville ikke have hjulpet T1 med at få pengene tilbage.

Der havde også været uenigheder om nogle smykker. Han ved ikke rigtig noget om det. T1 havde vist under en rejse til Colombia efterladt nogle smykker ved D. Det fortalte T1 om. Vidnet ved ikke, om smykkerne blev pantsat. Han havde bare hørt, at der havde været noget med nogle smykker. Hans fokus var på handlen med kokain, og det var ikke vigtigt for ham, om de havde et udestående om nogle smykker med D.

T1 nævnte mange ting om D, og der blev talt om rigtig mange forskellige ting ved møderne. Han talte bare med, indtil der igen blev talt om noget af interesse for ham. Han kan ikke udtale sig om, hvorvidt D er blevet sigtet i Colombia for forholdet involverende de 100.000 dollars. En del af vidnets aftale med DEA, er at han ikke bliver informeret om andre informanternes forhold.

D havde fortalt vidnet, at han havde boet sammen med T1. D fortalte ikke, at han havde taget billeder af T1 private dokumenter. Han husker ikke, om fotograferingen af T1 dokumenter var et emne under samtalen.

Foreholdt samme bilag, oversættelsens side 9, har vidnet forklaret, at det er korrekt, at det handlede om at få afsluttet en kokainhandel.

Foreholdt samme bilag, oversættelsens side 10-11, har vidnet forklaret, at der blev henvist til den halve million, de tidligere havde talt om. Når de snakkede om "kasserne", talte de om at få afsluttet kokainhandlen. Han pressede på ingen måde på for at få narkotikahandlen igennem. T1 havde sagt, at han havde det hele klar og kunne betale en 500.000 € straks. Vidnet sagde, at han havde investeret mange penge i at deltage i mødet. Det var sædvanlig snak i en narkotikaforhandling.

Foreholdt at det en række andre steder i aflytningen fra møderne i København ser ud, som om vidnet var klar til og ønskede at indgå en aftale, har vidnet bekræftede dette. Han skulle tale med T1 og T2 om de forberedelser, der allerede var sat i værk i København for at modtage kokain. Han skulle få det til at se ud, som om han var klar til at indgå en aftale. Dette var ifølge instrukser fra de danske politifolk. Vidnet skulle spille med og fortsætte den proces, der allerede var sat i gang, indtil politiet i Danmark tog over. Han fik at vide inden mødet, at han kunne afslutte handlen med T1. Det var DEA, der lagde denne plan.

Foreholdt samme bilag side 11 nederst, side 12 øverst og side 15 nederst, har vidnet forklaret, at det også handlede om at få afsluttet kokainhandlen.

Når han sagde, at han ville se "andre ansigter", betød det, at han ville vide, hvem der havde ansvaret for varerne, når de ankom til Danmark. Han skulle sikre sig, at leverancen gik til en stabil forretning. Han havde ikke en instruks om, at han ikke måtte inddrage andre personer. Hans instruks var, at han skulle lære T1 organisation at kende.

Foreholdt samme bilag, side 12, tidsangivelse 33:40, har vidnet forklaret, at det var på baggrund af møderne i Colombia, at han vidste, at kokainen skulle tilgå Hells Angels i København. I Colombia havde de talt om prisen i dollars og i euro. I Colombia kender man til markedspriserne i hele verden og T1 kendte meget til priserne Europa.

Foreholdt samme bilag, side 14, tidsangivelse 40:14, har vidnet forklaret, at når han siger "de tunge drenge", så var det en del af den historie, han fremlagde for T1, at vidnet tidligere var blevet berøvet i forbindelse med en narkohandel. T1 blev oprørt over, at der var nogen, der havde berøvet vidnet og ville have flere detaljer.

Foreholdt samme bilag, side 20-21, har vidnet forklaret, at T1 på et tidspunkt sagde, at han ikke ville have noget med det her at gøre. Vidnet mener ikke, at T1 henviste til, at han ville ud af narkotikahandlen. T1 henviste til, at når man handlede med kokain, så skulle det være med nogle stabile folk i København og ikke immigranter. Da T1 sagde "glem det", henviste han nok til et andet mere alvorligt stof.

Foreholdt samme bilag, side 22, har vidnet forklaret, han ikke ved, om han refererer til Hells Angels, eller folk fra hans egen organisation FARC, når han taler om "farlige folk".

De aftalte telefonisk det andet møde på Lundgrens Vinbar den 29. oktober 2013. Han mødte T2 udenfor, og de gik sammen ind på Lundgrens Vinbar. T2 sagde, at det skyldes sikkerhedshensyn, at de skulle mødes udenfor. På Lundgrens Vinbar ventede T1 og T3. Det var T1, der præsenterede T3. Han hilste på pænt på T3 og udtrykte, at han var interesseret i at lære nogen at kende, som ville aftale kokain. T1 fortalte, at T3 var en af dem, der havde nogle

gode kontakter til at få kokainen afsat. Det kan godt passe, at vidnet overfor T3 præsenterede sig som Mr. Escobar.

På dette møde blev der større klarhed over forløbet. T1 fortalte om sine kontakter i Danmark. Det vigtigste for vidnet var, at T3 skulle sætte ham i kontakt med aftagerne her. Det virkede meget troværdigt, da T3 fortalte om de to grupper Bandidos og Hells Angels. T3 var meget opmærksom på ikke at blande forretningerne med banderne sammen. Det var første gang i forhandlingerne, at Bandidos blev nævnt som en mulig aftager.

T3 ville dagen efter præsentere vidnet for præsidenten for Bandidos, og de talte om at mødes næste dag kl. 11.

Vidnet havde fortalt, som en del af sin coverhistorie, at han var blevet snydt for nogle penge i Danmark. T1 ville vide af hvem. Det var i den sammenhæng, at navnene B og A blev nævnt. Vidnet kendte ikke A og B, men han lod, som om han kendte til dem. Det virkede, som om T1 og T3 kendte B og A godt. De talte blandt andet om As hustru. T1 fortalte, at han havde været til stede under en eller anden hændelse med A. Det kan godt have været en anholdelse. Det er vidnets opfattelse, at T3 godt vidste, at T1 havde været sammen med A, da A blev anholdt.

Det var hans opfattelse, at T1 og T3 var et team. De fremstod som gode forretningspartnere, og under møderne gik de lige direkte til handlen. Det var hans indtryk, at T3' og T1' partnerskab var reelt. T3 var T1' kontakt i København, der kunne sørge for aftagere til kokainen.

Det var under mødet, at de blev enige om, at de skulle mødes igen dagen efter. Vidnet ringede nogle gange til T1 i løbet af aftenen. Han kan ikke huske præcis hvorfor han foretog de opkald, men det var efter instrukser fra politiet. Han fik besked på, at han skulle ringe og bekræfte mødet dagen efter.

De mødtes ikke som aftalt dagen efter kl. 11. Vidnet mødte ikke T3 igen. Den eneste gang han har haft nogen form for kontakt med T3, var de 20 minutter på Lundgrens Vinbar den 29. oktober 2013.

Forespurgt om det kunne være fejlagtigt husket af vidnet, når vidnet forklarede, at T3 sagde, at han ville introducere vidnet for præsidenten for Bandidos næste dag kl. 11, har vidnet fastholdt sin forklaring herom. Han forklarede, at det var hele temaet for samtalen, at T3 skulle introducere præsidenten for Bandidos for vidnet. T3 fremstod som T1' kontaktmand i København, og T3 skulle sørge for forbindelse til mulige aftagere af kokainen i København.

Han mødte først T2 og T1 dagen efter om aftenen. Mødet kom telefonisk i stand med T2. Han pressede ikke på for at mødes, men han var interesseret i at vide, hvad der foregik. T2, T1 og T3 var jo ikke mødt op til det aftalte møde kl. 11.

Det var T1 der bestemte, hvor de skulle mødes om aftenen. T2 kom alene til Hard Rock Cafe, og vidnet spurgte, hvor T1 var. T2 sagde, at T1 ikke var med, fordi han troede, at politiet fulgte efter dem. T2 ville gerne have, at vidnet gik med til et andet sted, men vidnet insisterede på at blive. Han pressede på for at få T2 til at hente T1, som sad på en bar i nærheden. T2 ringede til T1, og T1 sluttede sig til dem på Hard Rock Cafe. T1 var bekymret, da han kom. Han fortalte om nogle observationer, han havde gjort, og sagde, at politiet fulgte

efter vidnet. Vidnet sagde, at det ikke kunne passe. T2 var også bekymret, men sagde, at T1 nok bare var paranoid, og at det hele nok skulle gå.

T1 blev beroliget i løbet af mødet ved at spørge vidnet ind til, hvem vidnet kendte, og hvilke referencer han havde. Vidnet ønskede at gøre T1 tryk ved sin person og ved handlen. T1 blev beroliget, da vidnet opgav navnene på nogle narkohandlere, vidnet kender, da T2 kunne bekræfte disse navne. T2 havde haft kontakt med nogle af de omtalte personer i Colombia, blandt andet "Los Molina" og "El Grande" fra El Salvador. Nogle af de navne vidnet nævnte, var offentligt kendte narkotikahandlere, og nogle var ikke kendt af offentligheden.

Det var også her, at han nævnte "El Loco". El Loco var Diego Barrera. I Sydamerika kaldes han "El Loco Barrera". Han blev fængslet i 2012 og sad derfor allerede i fængsel, da mødet blev afholdt. Det er en narkotikahandler, som mange i Sydamerika kender. Offentligheden havde ikke kendskab til alle detaljer, men der er et generelt kendskab til "de tunge drenge". T2 kendte "Los Gordos" og "El Grande" særligt godt og fortalte, at dem havde han arbejdet med. Så snart vidnet nævnte et navn, bekræftede T1, at han kendte disse personer.

T1 blev beroliget og ville gerne fortsætte forhandlingerne. Vidnet spurgte T1 mange gange i løbet af mødet, om han havde det bedre.

Han pressede på ingen måde på for at få T1 til at købe narkotika. Det var en almindelig samtale imellem narkotikahandlere. Det handlede ikke om at lægge pres på, men det handlede om at få forretningen til at ske, samtidig med at vidnet skulle vinde noget tid. Det var politiet, der sagde, at han skulle vinde tid. Vidnet fik at vide, at han måtte operere til et vist punkt, og herefter skulle en politiagent tage over og lave handlen med T1. Presset var fra T1 for at få noget til at ske. T1 ville placere en repræsentant i København, som sammen med en af vidnets repræsentanter kunne mødes og lave den nærmere handel. Vidnet og T1 kunne opholde sig i Holland og overvåge handlen.

Foreholdt aflytningen af mødet den 30. oktober 2013, bilag F-1-21-1, side 17, 4. nederste afsnit, har vidnet forklaret, at han ikke lagde pres på T1. Tværtimod sagde han til T1, at hvis T1 fejlede eller skuffede ham, så havde vidnet nogle andre, han kunne arbejde med i København. T1 var da meget forskrækket over, at politiet måske var i hælene på dem. Det skal ikke forstås således, at der var andre i København, der ville komme efter T1, hvis han fejlede. Det var ikke ment som en trussel.

Foreholdt samme bilag, side 83, har vidnet forklaret, at han ikke kan huske, at T1 sagde, at det var ligesom at være med i en film.

De gik videre til et andet sted efter Hard Rock Cafe. Han var ikke selv beruset. Han mener heller ikke, at T1 var meget beruset.

Efter møderne i København blev han debriefet af det danske politi og DEA agenter. Debriefing gik ud på, at man gennemgik møderne og talte om, at man havde vundet tid til at fortsætte med operationen længere frem.

Foreholdt bilag F-1-24, rapport af 1. juli 2014 med gengivelse af tekstbeskeder, har vidnet forklaret, at det er kommunikation i november 2013 efter møderne i København. Han havde kontakt med både T2 og T1. Der er mange, der kalder T2 for "arkitekten" i Colombia. De bruger mange øgenavne i Colombia. Han fik at vide af politiet, at han fortsat skulle gemme alt

kommunikation. Vidnet fulgte politiets instruktioner og var blandt andet instrueret i, hvad han skulle gøre, hvis T1 eller T2 ringede.

Planen var nu, at han skulle træde til side, og at den hemmelige politiagent skulle introduceres i sagen. Vidnets rolle skulle herefter være konsulerende.

Han var ikke en del af selve mødet den 4. december 2013. Han befandt sig i København, mens mødet foregik i Aarhus. Han var også i Aarhus under opholdet i Danmark. Agenten havde overtaget kommunikationen med T1, og det var med agenten, at T1 havde aftalt at mødes. Han fik at vide, at han skulle ringe til T2 og T1, og derefter skulle hans bistand stoppe. Han fulgte sine instrukser.

Det er korrekt, at han indtil dato har fået 10.000 dollars af DEA i sagen. Beløbet har hovedsagligt dækket hans omkostninger. Han ved ikke endnu, om han vil modtage yderligere betaling i sagen. Det er noget internt, men der har endnu ikke været tale om, hvorvidt han skal modtage yderligere betaling. Yderligere betaling ville da være velkommen. Han modtager ikke penge fra den colombianske regering.

Det er korrekt, at han for 4-6 år siden blev dømt for hvidvaskning af narkotikapenge i USA. Det var problematisk, at han fik en dom, mens han arbejdede som meddeler for de amerikanske myndigheder. Han blev straffet og sad i fængslet nogen tid. Derefter blev han deporteret til Colombia efter aftale med DEA.

Han har igennem forløbet hverken presset T2 eller T1 til at købe kokain eller til at købe mere, end de havde lyst til. T1 og T2 pressede meget på, for at der skulle ske noget, og de var fuldstændig klar over, hvad det handlede om. Han blev på et tidspunkt bedt af DEA om at sætte farten ned i forhandlingerne. Han mener ikke at have hørt om eller mødt en person ved navn E.

Foreholdt T1s forklaring om, at formålet med at mødes med vidnet var, at T1 ønskede vidnets hjælp til at få sine penge tilbage fra D, forklarede vidnet, at det ikke er rigtigt. Det drejede sig om en handel om køb og salg af narkotika. Vidnet skulle så hjælpe T1 med at få den gæld, som D havde til T1, ud af verden. Men dette ville aldrig ske.

Foreholdt bilag C-7-1, afhøringsrapport af 24. marts 2014, har vidnet forklaret, at han husker, at han af D også blev præsenteret som en person, der var interesseret i våbenhandel.

Foreholdt bilag C-7-2-1, har vidnet forklaret, at den dag hvor han sad sammen med de danske politifolk, misforstod han datoen for mødet. Han kom til at sige den forkerte dato. Han har en notesbog, hvori han noterer sig, når han modtager information. Her kunne han se, at han havde oplyst en forkert dato. Vidnet skrev, at de skulle tjekke det i ... journaler. Der findes journalnotater omkring alle datoerne hos DEA i Colombia.

Han ved ikke, hvorfor man ikke arresterede T1 i Colombia. DEAs fokus var, at det skulle ske i København. Han kan ikke udtale sig om, hvorvidt det hænger sammen med det hemmelige materiale ved DEA i Colombia. Det må regeringen svare på.

Politikommisær Torben Christiansen, Nationalt Efterretnings Center (NEC) har som vidne forklaret, at han arbejder i efterretningssektionen i Rigspolitiet. Han er her leder af afdelingen for kildeføring, og han har det nationale ansvar. Der er også efterforskere i afdelingen. Hele NEC har en operativ analyseafdeling, der monitorerer alle de verserende sager. De har

endvidere en monitoreringsafdeling, der holder øje med bandekriminalitet. Der er desuden et rejsehold i sager, som har et internationalt tilslut. De samarbejder med meddelere, som giver oplysninger til det danske politi i det kriminelle miljø.

De blev i efteråret 2012 kontaktet af DEA, og der blev afholdt et møde med DEA, hvori vidnet selv, Rigspolitiets jurister og rejseholdet deltog. DEA fortalte om, at der skete et eller andet i Colombia, hvor en person ved navn T1 havde vist interesse for at købe store mængder kokain og indføre den i Europa, til Danmark eller Tyskland.

De samlede herefter op på informationerne og kiggede på, om der var nogen i Danmark, der havde format til at aftage så meget kokain. De holdt efterfølgende et nyt møde med DEA. De gennemgik med DEA de danske regler vedrørende agentvirksomhed, idet DEA havde oplyst, at de havde agenter på sagen. De skar det ud i pap for DEA, at de danske regler skulle følges, hvis det skulle blive til en sag i Danmark. Provokationsforbuddet blev gjort præciseret, og det blev endvidere gjort klart, at civile agenter i Danmark må meget lidt i forhold til i USA.

NEC kendte på det tidspunkt ikke agentens identitet. Han gik på det tidspunkt under dæksnavnet "CS1". Sagen gik i stå i en periode og livede op igen i 2013.

DEA kontaktede i maj 2013 igen NEC. De fortalte, at et eller andet var gået galt i handlen, men at T1 var dukket op igen og havde udtrykt ønske om at købe et meget stort parti kokain. NEC har ingen rettigheder til at efterforske. Når NEC vurderer, at der er materiale nok til at opstarte en efterforskning, skal denne forankres i en politikreds. NEC kiggede igen på, hvem der var klar til at købe et så stort parti kokain. De fandt frem til, at det var mest sandsynligt, at det ville blive i Østjylland og de kontaktede Østjyllands Politi.

De holdt et møde med Østjyllands Politi, hvor anklagemyndigheden og folk fra organiseret efterforskning deltog. Man traf beslutning om, at sagen skulle køre videre hos Østjyllands Politi. Der blev afholdt et nyt møde, hvori DEA deltog sammen med NEC's afdeling for monitorering og analyse, rejseholdet samt anklagemyndigheden og efterforskerne. Der var 2 repræsentanter fra DEA med. Først da det blev klart, at der var grundlag for at arbejde videre, blandt andet med politiagenter, blev PET inddraget.

Han vil tro, at det var medio september 2013, at "Maria" skulle introduceres. Der skulle holdes et møde med agenten. NEC spurgte ikke efter "Maria"s identitet, men de spurgte dog ind til, om DEA kendte ham, om de havde arbejdet sammen med ham tidligere og om DEA fandt, at han var en troværdig samarbejdspartner. Dette fik de bekræftet. Når DEA sagde god for ham, så måtte man stole på det.

Vidnet har aldrig personligt mødt "Maria". Da det lå klart, at "Maria" skulle komme til Danmark, blev der holdt et møde i styregruppen. De gennemgik her hele historien på ny og tænkte alle mulige scenarier igennem for at sikre sig, at alt foregik indenfor lovens rammer. De diskuterede, hvor grænsen gik for, hvad der er korrekt i forhold til den danske lovgivning. Der blev lavet en dagsorden med 10 punkter, som Østjyllands Politi gik i retten med. Retten tillod ikke punkt 10, men de 9 af punkterne måtte de gå videre med.

Anklageren har dokumenteret bilag E-1-1-1, anmodning til Retten i Aarhus af 23. oktober 2013, side 3, punkt 1-10.

Foreholdt den konkrete plan har vidnet forklaret, at de 10 punkter tog højde for, hvad man antog kunne komme i spil, når man lod den civile agent mødes med T1. Vidnet sørgede for, at kendelse blev oversat til engelsk. De fik også oversat retsplejelovens § 754 a om, hvad civile agenter må.

Den 28. oktober 2013 gennemgik de sagen sammen med DEA. De brugte en hel formiddag på at gennemgå rettens kendelse og retsplejelovens § 754 a med to repræsentanter fra DEA. De to DEA repræsentanter skulle herefter mødes med "Maria" og C, som på det tidspunkt befandt sig i et safehouse, og give instruktionerne videre til dem.

Foreholdt at "Maria" har forklaret, at der var danske politifolk med til briefing, forklarede vidnet, at dette ikke var tilfældet. Der var derimod 2 teknikere fra PET til stede, som skulle sætte aflytningsudstyr til på "Maria" og instruere "Maria" i at bruge det.

Der var observatører til at dække mødet den 29. oktober 2013. Det var vidnet, der gav observatørerne en briefing og fortalte dem, hvad de skulle holde øje med. De fik at vide, at det var professionelle folk, de havde med at gøre.

Foreholdt bilag E-1-1-1, anmodning til Retten i Aarhus af 23. oktober 2013, side 4, øverst, har vidnet forklaret, at det er den del, som de skrev til i den engelske version, som de gav videre til DEA.

Den 29. oktober 2013 havde man lavet en minikommandocentral i København. Der sad ligeledes efterforskere fra Østjyllands Politi klar, og der var i løbet af natten en tæt dialog. Om natten hentede man det første sæt lydoptagelser og fik dem kopieret og sendt til Østjyllands Politi til efterforskerne. NEC skulle prøve at identificere, hvem der var til stede på mødet. De lyttede det hele igennem, men noget var på spansk, hvilket de ikke kunne forstå.

Vidnet havde til opgave at lytte efter, om "Maria" havde holdt sig inden for rammerne. Han holdt møde med DEA herom, og alt tydede på, at det var, som det skulle være.

De havde nogle overvejelser om at sætte observatører på, da T1 og T2 kørte fra stedet, men de tabte forbindelsen til dem, da de havde slukket deres telefoner, og de kunne ikke finde dem.

Da T2 og T1 gik fra Hotel Victoria, meldte en af observatørerne tilbage, at de var bange for, at de var blevet afdækket. Observatører føler sig dog hurtigt eksponeret, så det var ikke sikkert, at det rent faktisk forholdt sig sådan. Det gjorde dog, at de blev meget mere forsigtige i deres observationer.

På det andet møde dukkede T3 op. De vidste ikke, hvem han var. I dagene bagefter kom der nogle navne op. Det fremgik af aflytningen, at der var blevet omtalt navne som B og A, som vidnet kendte ganske godt fra tidligere sager. De kiggede persongalleriet for personkredsen til A og B igennem, men der var ikke held herved. De foreviste fotos for andre politifolk, og en ansat hos Københavns Politi vendte tilbage med en identifikation af T3.

B og A er dømt for forsøg på indsmugling af en stor mængde kokain og hash. De tre hovedmænd afsoner 12 og 16 års fængsel. B og A var nogen af dem, der kom først kom op, da de tænkte på, hvem der ville kunne aftage et så stort parti kokain i Danmark. Det var også det danske politis opfattelse, at Hells Angels kunne være mulige aftagere. Da de kørte

efterforskning mod B og A i den tidligere sag, var HA og Bandidos også inde over som købere. B og A var og er ikke selv medlemmer af en bandegruppering, men de var ligeglade med, hvem de solgte stoffet til.

Den 30. oktober 2013 var der ikke nogen aktivitet først på dagen. Sidst på dagen var der et møde på Hard Rock Cafe. Der var ikke observatører på det tidspunkt. Det skyldes, at de ikke ville have observatører på, som kunne brænde det af ved at komme for tæt på. De syntes også, at "Maria" havde godt styr på det. De vidste ikke, hvor de gik hen efter mødet på Hard Rock Cafe.

Der var - så vidt vidnet ved - ikke en debriefing af "Maria" hos dansk politi, men hos DEA. De fik alle optagelserne fra møderne og fik også en tilbagemelding fra DEA om, hvad der var sket. Lydoptagelserne dækkede det meste.

Der blev mellem "Maria" og T1 og T2 aftalt en pin-to-pin kommunikation på Blackberry telefoner. Der var via disse telefoner kommunikation om det videre forløb. De svar, som "Maria" skrev til T1 og T2, var blevet udformet af politiet i samarbejde med anklagemyndigheden og DEA.

Da det hele var samlet sammen, blev der holdt et møde hos Københavns Politi, hvori også PET deltog. På mødet var dagsordenen, at man skulle finde ud af, hvordan man kunne få introduceret en politiagent, og dette blev der lavet en handleplan for.

I pin-to-pin kommunikationen var det blevet nævnt, at "Maria" havde en kontakt i det nordlige Europa, som ville tage sig af det efterfølgende forløb.

Da politiagenten komme ind i sagen, blev hele operationen styret af PET, og vidnet var derfor ikke med mere.

Vidnet mener, at der forud for mødet den 29. oktober 2013 havde været i hvert fald 3 møder med DEA. NEC fik ikke oplysninger om, at "Maria" var dømt for hvidvaskning af narkopenge. På mødet den 28. oktober 2013 instruerede NEC repræsentanterne fra DEA om, hvad der var tilladt i henhold til dansk lovgivning. DEA kørte derefter direkte ud til "Maria" og C og overleverede de danske oplysninger om, hvad "Maria" måtte. Vidnet ved, at dette møde varede en del timer.

Det er korrekt, at de første oplysninger fra DEA lød på, at det var en rockergruppe, der var den mulige aftager af kokainen. Han husker ikke, om det var Hells Angels eller Bandidos. De tænkte i første omgang på og A eller bagmænd i Hells Angels i Aarhus. De vurderede, at disse to personer eller bagmænd i Hells Angels kunne have format til at aftage så stor en leverance, men at sagen ikke var relevant for hele rockerverdenen.

Vidnet vidste i 2012, at "CS1" var en civil meddeler for DEA. De har aldrig fået at vide, hvad den pågældende hedder. Han har hørt snak om en person ved navn D, men han ved ikke noget om denne person. Det var ikke "Maria", der var den civile meddeler. Senere efter 2012 optrådte personen "CS2", som var "Maria".

I vidnets optik er meddelere almindelige personer, der giver oplysninger til politiet om kriminelle forretninger. Hvis en meddeler begynder at blive aktiv i sagen, så bliver han civil agent. En agent er som udgangspunkt polititjenestemand. Civile personer kan dog indsættes som agenter, men må kun yde en yderst beskeden bistand.

Foreholdt bilag E-1-4-1, begæring af 3. december 2013, har vidnet forklaret, at "CS2" er den person, som efterfølgende blev kendt som "Maria".

Foreholdt bilag E-1-1, rettens kendelse af 25. oktober 2013, har vidnet forklaret, at retten gav tilladelse til, at "Maria" måtte fortsætte sit virke, men at han ikke måtte øge bistanden. Han måtte gerne drøfte leverance af narkotika med de mistænkte, men måtte ikke tage initiativ til at levere mere, end de mistænkte havde nævnt. Han måtte også gerne drøfte kokain.

Foreholdt samme bilag, kendelsens sidste afsnit, forklarede vidnet, at han forstår afsnittet sådan, at agenten godt må tale om og drøfte kokain, men han må ikke slutte en aftale om salg af kokain.

De oplysninger, som NEC fik i 2012, gik på, at kokainen skulle sejles til Danmark. I anden omgang var det aldrig på tale, hvordan kokainen skulle fragtes til Danmark. Det var blot "Maria"s ansvar, at kokainen skulle komme frem.

Det var et issue, som blev disuteret på det første møde inden sommeren 2013, at der ikke skulle oplyses om transportformen. På det tidspunkt var der meget kokain, der var endt i Danmark med båd, og der var beslaglagt en stor mængde kokain på Aarhus Havn. Det var ikke svært for agenten at oplyse, at kokainen kunne leveres til Danmark.

Foreholdt bilag E-1-1-1, begæring af 23. oktober 2013 til retten, har vidnet forklaret, at "Operation ..", så vidt han ved, gik ud på, at der var blevet fundet omkring 840 kilo kokain i banankasser. Han ikke kender noget til "Operation ... S". Der var ikke i "Operation .." direkte beviser imod T1 om, at han skulle have været involveret i indsmuglingen af narkotika .

Grunden til, at denne sag endte i Århus, var, at det var NEC's bedste bud, at Aarhus var det eneste sted i Danmark på det tidspunkt, hvor aftagere havde format til at modtage så meget kokain. De fleste bagmænd i København sad i fængsel. Der var ikke mistanke mod en bestemt person. NEC overvåger kriminalitet i hele Danmark, og de vurderede, at Aarhus var det bedste bud.

Vidnet var ikke indblandet i aktionen i sagen i december 2013.

Kriminalassistent Jørgen ..., Østjyllands Politi har som vidne forklaret, at han er efterforsker og har været ansat i politiet i 25 år. Han har beskæftiget sig med narkokriminalitet i 15 år og har i de sidste 10 år arbejdet med større sager i afdelingen for organiseret kriminalitet.

Han indgik i gruppen af efterforskere i denne sag. Han kom ind i sagen efter sommerferien 2013. Han var bekendt med, at en civilperson skulle mødes med de tiltalte i Aarhus. Det var NEC, der styrede det. Han var ikke med i planlægningen eller i briefing af den civile agent. Efterforskerne ved Østjyllands Politi blev orienteret om det.

Østjyllands Politi fik orientering om, hvad der skete på mødet den 30. oktober 2013. Der er typisk en debriefing af agenten efter en aktion, og de får en pejling af, i hvilken retning tingene går. De blev orienteret om, at T3 var til stede til mødet. Der var optaget et foto af T3, men de havde svært ved identificere ham. De sendte billedet ud til flere politikredse, og de fik en henvendelse fra Organiseret Kriminalitet i København, som med sikkerhed genkendte personen som T3.

Der blev jævnlige holdt møder, hvorunder de fremtidige scenarier blev drøftet. Han var ikke involveret i debriefing af den engelske politiagent og mødte slet ikke denne agent. Der var et hold omkring agenten, som tog sig af kontakten.

Forud for mødet på Cafe Hollywood blev der oprettet en kommandocentral. Der blev indsat observatører. Der var et ønske om at sætte teknisk følgeudstyr på T1s bil, men det lykkedes ikke. Han husker ikke, om der umiddelbart efter det første møde på Cafe Hollywood var et møde i gruppen, men det var der givetvis. Han husker ikke, om han var involveret i beslutningen om at lade "Maria" og den engelske agent kontakte T1 telefonisk.

Før møderne på Cafe Hollywood følte de i efterforskningsgruppen, at de var tæt på at nå et klimaks. De vidste ikke, om de mistænkte bar våben. De vidste først bagefter, hvad der skete på det andet møde på Cafe Hollywood. De tiltalte blev anholdt lige efter mødet den 5. december 2013. Man kunne i princippet have ladet sagen køre videre, men de valgte at slå til og anholde.

Hen på aftenen foretog de afhøring af T2. Vidnet var med til at afhøre ham. Der var tilsagt tolk, ligesom på. Jørgen Rosendahl var til stede. Der er i rapporten en loyal gengivelse af T2s forklaring. Det, der står i rapporten, er det, der blev sagt under afhøringen. Det var en helt almindelig afhøring som alle andre. T2 blev gjort bekendt med sine rettigheder. Vidnet husker ikke, om han deltog i grundlovsforhøret dagen efter.

Det er vidnets generelle erfaring, at forbrydere ofte har mange mobiltelefoner i gang. Vidnet kan som eksempel oplyse, at hovedmanden i en tidligere narkosag havde én telefon pr. aftager. En Blackberry telefon er en meget sikker telefon. Da vidnet arbejdede i PET, brugte man Blackberry telefoner. Pin-to-pin korrespondance via Blackberry telefoner er krypteret og kan ikke aflyttes, med mindre man har en kode.

Det er meget almindeligt, at mistænkte forsøger at dække over deres færden. De har hele tiden antennerne ude og laver for eksempel rysteture for at undgå politiet. Det ses ofte, at batteriet tages ud af telefonerne. Det bevirker, at telefonen ikke kan aflyttes, og mastepositionen ikke kan afsløres. Man kan lokalisere telefoner med batteri, selv om telefonen er slukket.

Den 4. december 2013 var der stort set ingen kommunikation på telefonerne. For at kortlægge T2s og T1s færden mellem den 4. og 5. december 2013 lavede de en udskrift af bilens GPS. De havde ikke forud for mødet den 5. december 2013 besluttet, at de ville anholde de tiltalte denne dag, men det var et scenarie, som de drøftede. Alt var i spil, også at der var penge til stede på mødet.

Man var ikke bekendt med, om der var en lejlighed, der blev benyttet af de mistænkte. Vidnet mener ikke, at der er foretaget andre afhøringer af T2 end den, der blev foretaget lige efter anholdelsen.

Sagens øvrige oplysninger

De tiltalte T2 og T1 ses ikke tidligere straffet.

Tiltalte T3 er tidligere straffet, herunder

ved dom af 28. juni 2006 for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. med en fællesstraf af fængsel i 2 år og 6 måneder,
ved bødevedtagelse den 24. september 2008 for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2 med en bøde på 3.000 kr.,
ved dom af 16. december 2010 for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. med fængsel i 5 år som en fællesstraf med en reststraf på 311 dage fra prøveløsladelse den 13. juli 2007 efter afsoning af dom af 16. december 2010. Prøveløsladt den 8. september 2012 med en prøvetid på 3 år og en reststraf på 911 dage,
og
ved dom af 2. april 2014 for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. bilag 1, liste A, nr. 1 med fængsel i 20 dage.

Alle de tiltalte har været frihedsberøvet fra den 5. december 2013.

Rettens begrundelse og afgørelse

Ad forhold 1 a (de tiltalte T1 og T2)

Sagens indledning:

Det lægges efter specialagent C' forklaring til grund, at det amerikanske narkotikapoliti DEA i 2013 indsatte en civil agent, "Maria", på baggrund af en mistanke om, at de tiltalte T1 og T2 planlagde at smugle narkotika fra Colombia til Europa. Det er nærmere oplyst, at DEA i 2012 fra en fortrolig kilde, D, fik informationer om, at T1 arbejdede sammen med en anden narkohandler, der hed T2, og at de forsøgte at finde en leverandør, der kunne skaffe dem op mod 500 kg kokain. De ville transportere kokainen til Europa med skib, og kokainen skulle blandt andet til Danmark og via Hells Angels formidles her. Da en leverance mislykkedes, fik DEA mulighed for at indsætte deres egen troværdige kilde i operationen.

Det er oplyst, at "Maria" er født i Colombia og i mange år har arbejdet som informant for blandt andet DEA. "Maria" har selv tidligere været involveret i organiseret narkotikakriminalitet, og han blev for 4-6 år siden i USA dømt for hvidvaskning af narkotikapenge.

Det er endvidere oplyst, at D igennem en årrække har været brugt af DEA som informant, men at han ikke har en nærmere tilknytning til DEA som "Maria". Han er tidligere kriminel og blev i 2005 idømt 9 års fængsel for handel med narkotika i Venezuela.

Ad møderne i Bogota i juni og august/september 2013:

De tiltalte T1 og T2 havde fra 2012 haft forbindelse med D. I maj 2013, efter at "Maria" var indsat som agent for DEA i sagen, blev der holdt et møde mellem de tiltalte og D i Bogota, Colombia, hvorunder "Maria" blev introduceret for de tiltalte. I august eller september 2013 blev der afholdt endnu et møde mellem de fire personer. Der foreligger om disse møder alene forklaringer fra de tiltalte og "Maria", da det ikke har været muligt under sagen at afhøre D som vidne, og idet dansk politi ikke har kunnet få udleveret aflytningsmateriale eller andet skriftligt materiale om møderne fra DEA eller fra de colombianske myndigheder.

Begge tiltalte har forklaret, at de af D blev presset til at holde disse møder, fordi D skyldte dem penge, og de forventede, at de ved at hjælpe D kunne få pengene tilbage. De var udsat for manipulation fra Ds side. T1 har nærmere forklaret, at de tiltalte blev involveret i et forløb, som de ikke selv havde kontrol over, og som drejede sig om illegale våbenforretninger. T2 har forklaret, at D fortalte, at "Maria" var hans forretningspartner, og at det på møderne blev aftalt, at "Maria" skulle tilbagebetale Ds gæld. "Maria" oplyste, at han kunne skaffe pengene i Danmark.

"Maria" har forklaret, at hans opgave var at infiltrere de tiltalte T1 og T2. Han havde af sin foresatte i DEA og af D forud for mødet i maj 2013 fået oplysninger om de tiltalte og var blevet informeret om, at det drejede sig om kokain, der skulle transporteres til Danmark. Han skulle overfor de tiltalte foregive, at han var fra FARC og i stand til at levere og transportere 500 kg kokain til København. Han fortalte på mødet de tiltalte herom og sagde, at han søgte nye afsætningsmuligheder i Europa, især omkring København. De talte på mødet åbent om kokain, og de tiltalte var interesserede i en leverance af 500 kg kokain til København. De aftalte et nyt møde, som blev afholdt i august eller september. Herunder drøftede de nærmere, hvordan de kunne komme i gang med leverancen. Udgangen på dette møde var, at de lavede en aftale om senere at mødes i København, hvor "Maria" skulle lære T1s organisation nærmere at kende som forudsætning for levering af 200 kg kokain.

Det er efter de foreliggende oplysninger uklart, hvilke relationer der var mellem T1 og T2 og D forud for introduktionen af "Maria", og hvilken rolle D har spillet i kontakten til de tiltalte frem til møderne i København mellem T1 og T2 og "Maria" i oktober 2013. Det må efter specialagent C' og "Maria"s forklaringer lægges til grund, at D forud for introduktionen af "Maria" havde givet DEA oplysninger om de tiltalte.

Henset til Ds kriminelle fortid og til, at han alene har fungeret som meddeler for DEA, men ikke været nærmere tilknyttet DEA, kan det ikke udelukkes, at han har haft særlige motiver til at skade de tiltalte. Det efterfølgende forløb må vurderes på baggrund heraf.

Uanset uklarheden om relationen mellem de tiltalte og D finder retten på baggrund af de afgivne forklaringer - og i lyset af det senere forløb - at T1s forklaring om, at de på møderne blev presset ind i forhandlinger om illegale våbenforretninger med "Maria", og T2s forklaring om, at møderne alene drejede sig om tilbagebetaling af Ds lån, forekommer utroværdige. Det er derimod ubetænkeligt at lægge til grund, at der på disse møder var indledende drøftelser om en kokainleverance til København. Retten lægger herved vægt på, at der ikke af sagens bevismateriale i det efterfølgende forløb fremgår noget som helst om våbenhandel, som ifølge T1s forklaring var temaet for møderne med "Maria" i Bogota. Det fremgår endvidere af "Maria"s forklaring, at uanset at han under det første møde med de tiltalte i Bogota også nævnte, at han kunne være interesseret i at købe våben til FARC, var fokus på møderne en kokainleverance.

Ad møderne i København den 29. og 30. oktober 2013:

Det lægges efter den dokumenterede korrespondance mellem de tiltalte og "Maria" og de afgivne forklaringer til grund, at der frem til møderne i København i oktober 2013 var telefonisk kontakt mellem de tiltalte og "Maria". Af den fremlagte skriftlige pin to pin korrespondance via Blackberry telefoner mellem de tiltalte og "Maria" får man et klart

indtryk af, at det var de tiltalte, der pressede på, for at der skulle ske noget, og for at "Maria" skulle komme til Europa.

Den 29. oktober 2013 mødtes først T1 og T2 med "Maria" på frk. Barnes Kælder i København og senere mødtes alle tre tiltalte med "Maria" på Lundgrens Vinbar i København. Endelig mødtes T1 og T2 med "Maria" om aftenen den 30. oktober 2013 på Hard Rock Cafe i København. På baggrund af de afspillede rumaflytninger fra disse møder og de afgivne forklaringer lægges det til grund, at der på disse møder utvivlsomt blev forhandlet med "Maria" om en leverance af kokain.

T1 har forklaret, at det først i løbet af møderne blev klart for ham, at "Maria" talte om en eller anden form for narkotikahandel. Dette gik han imidlertid ikke op i, fordi det for ham drejede sig om at opnå "Maria"s hjælp til at få sine penge tilbage fra D. Tiltalte var i Colombia blevet instrueret i, hvad han skulle sige til "Maria", og han spillede blot med på "Maria"s snak om narkotika. Han vidste ikke, hvilket narkotisk stof der var tale om.

T2 har derimod forklaret, at samtalerne på møderne fortsat drejede sig om tilbagebetaling af de penge, som D skyldte ham. "Maria" havde fortalt, at han havde en søster i Danmark, som var gift med en velhavende dansk mand. Det var igennem denne danske mand, at pengene skulle komme.

T3 har forklaret, at det under mødet på Lundgrens Vinbar ret hurtigt gik op for ham, at samtalen drejede sig om narkotika. Det var hans opfattelse, at der blev talt om handel med kokain, og at T1 var klar over dette. Det kunne dog også være, at der blev talt om hash.

Retten finder, at T1s og T2s forklaringer forekommer konstruerede og utroværdige. Ud fra de detaljerede samtaler mellem T1 og T2 og "Maria", der fremgår af det dokumenterede aflytningsmateriale, er det utvivlsomt, at der under møderne forhandles om handel med kokain, uanset at ordet kokain ikke nævnes direkte. Retten lægger vægt på "Maria"s forklaring om møderne i Bogota og på, at der er tale om narkotika fra Colombia. Der tales om "det hvide" og om priser og mængder, der passer på kokain. T1 taler om sine forretninger og skelner flere gange mellem sin handel med hash, som betegnes som "chokolade", og den aktuelle handel og om, at han vil holde sine forretninger adskilt.

Ad møderne i Aarhus den 4. og 5. december 2013 og perioden frem mod disse møder:

Det lægges efter den dokumenterede korrespondance og de afgivne forklaringer til grund, at der i november 2013 var telefonisk kontakt mellem de tiltalte og "Maria". Af den skriftlige pin to pin korrespondance via Blackberry telefoner i perioden fra den 15. november 2013 til den 2. december 2013 fremgår, at de tiltalte og "Maria" drøfter, hvornår et møde i Europa kan arrangeres. T1 giver udtryk for, at de er klar og har ventet i nogen tid, og "Maria" oplyser den 1. december, at han har arrangeret det hele til onsdag den 4. december.

Den 4. december 2013 mødtes T1 med en for ham ukendt person på banegården i Aarhus og gik sammen med denne person til cafe Hollywood i Ny Banegårdsgade, hvor T1 havde et møde med en anden for ham ukendt person, den engelske politiagent 231 A. Den 5. december mødtes T1 og T2 med den engelske politiagent samme sted, hvor drøftelserne fortsattes.

Det lægges efter det dokumenterede aflytningsmateriale fra møderne den 4. og 5. december 2013 til grund, at T1, henholdsvis T1 og T2 forhandlede kokainhandlen med politiagenten i

forlængelse af drøftelserne med ”Maria”. De forhandlede mængde og pris på kokainen og hvor stor en sum, der kunne betales straks.

Det er ikke ganske klart, hvad de tiltalte foretog sig på Sjælland mellem møderne i Aarhus den 4. og 5. december 2013. På grundlag af oplysningerne fra bilens GPS kan det dog konstateres, at de tiltalte kørte rundt til forskellige adresser i Nordsjælland. Sammenholdt med indholdet af samtalen mellem T1 og den engelske agent under mødet på café Hollywood den 4. december 2013 er det ubetænkeligt at lægge til grund, at formålet hermed var at skaffe penge fra kunder til forskudsbetalingen.

Det lægges videre til grund, at da parterne skiltes den 5. december 2013, var det aftalt, at der skulle foretages kontrol af henholdsvis kokain og penge, inden ydelserne blev udvekslet. Det blev tillige nøje drøftet, hvorledes selve udvekslingen skulle gennemføres.

Med hensyn til mængden lægges det til grund, at det på mødet den 5. december 2013 på café Hollywood blev aftalt, at der i første omgang skulle udveksles 10 kg kokain mod betaling af 300.000 euro. Efterfølgende skulle de tiltalte modtage resten af den aftalte mængde på 200 kg, således at betaling herfor skulle ske i takt med, at kokainen blev videresolgt.

De tiltalte blev anholdt den 5. december 2013, da de forlod café Hollywood.

Ved sagens bevisvurdering tillægges det dokumenterede aflytningsmateriale afgørende betydning. Retten har tillige på baggrund af øvrige oplysninger i sagen lagt vægt på det samlede indtryk af de tiltaltes adfærd, herunder at de tiltalte igennem hele forløbet har optrådt professionelt og truffet sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med rejser, og under telefonkorrespondance og møder. T1 har således rejst rundt i verden uden at brug af bankkonto og kreditkort og har benyttet sig af flere mobiltelefoner samtidig. De tiltalte har anvendt Blackberry telefoner med krypteret pin to pin kommunikation og har sørget for under møder at tage batteriet ud af deres mobiltelefoner. Denne adfærd indikerer en kriminel hensigt.

Det må lægges til grund, at T1 er hovedmanden i forløbet og ham, der har været den udfarende i forhandlingerne, men både T1 og T2 har deltaget i alle møder, bortset fra det første møde med den engelske agent på café Hollywood den 4. december 2013, som alene T1 deltog i. De tiltalte har dog forklaret, at også T2 var til stede i Aarhus denne dag.

Det fremgår af aflytningsmaterialet, at også T2 var aktiv under forhandlingerne med hensyn til fastlæggelse af mængde og pris. Det fremgår videre, at det var T2, der på mødet den 30. oktober 2013 pressede på overfor ”Maria” for at komme videre med planerne om kokainhandlen, efter at T1 havde givet udtryk for, at han frygtede, at de blev observeret af politiet i København. Endelig fremgår det, at det var T2s rolle at teste kokainen i forbindelse med udvekslingen af ydelserne og stå for transporten.

Efter det passerede under møderne på Café Hollywood og på baggrund af hele det forudgående forløb finder retten herefter, at det er bevist, at de tiltalte T1 og T2 den 5. december 2013 med den engelske politiagent har indgået en aftale om levering af 200 kg kokain med henblik på indførsel af kokainen til Danmark og videreoverdragelse af kokainen.

Retten finder, at det tillige er godtgjort, at de tiltalte T1 og T2 havde vilje til og havde foretaget konkrete handlinger med henblik på at føre den aftalte kokainhandel ud i livet.

De tiltalte T1 og T2 er derfor skyldige i forsøg på overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. straffelovens § 21, som beskrevet i anklageskriftet.

Ad agentspørgsmålet:

Beslutningen om at anvende "Maria" som civil agent i sagen blev truffet af DEA i forhold til sagens udvikling i Colombia, og af dansk politi i samarbejde med DEA i forhold til den operation i sagen, som blev planlagt i Danmark. Det lægges til grund, at indsættelsen af "Maria" som civil agent i Danmark og den efterfølgende indsættelse af politiagenterne 231 A og 229 A er sket i overensstemmelse med retsplejelovens regler, jf. retsplejelovens § 754 a - c.

Det er efter de foreliggende oplysninger vanskeligt at få det fulde overblik over "Maria"'s rolle under møderne i Bogota, Colombia, henset til det tidligere anførte om, at det ikke har været muligt at få udleveret noget skriftligt materiale fra de amerikanske eller de colombianske myndigheder vedrørende disse møder eller at afhøre D i sagen. Det kan efter forklaringerne ikke afvises, at "Maria" med de oplysninger, som han ifølge sin forklaring havde fået om de tiltalte forud for møderne i Bogota, har medvirket aktivt til at fastlægge den mængde kokain, der blev forhandlet om. "Maria" har således forklaret, at det var ham, der på det første møde i Bogota lagde ud med at sige, at han kunne skaffe 500 kg kokain. Det er tillige uklart, hvem der har taget initiativet til, at kokainen skulle leveres til Danmark. Det må antages, at det forhold, at "Maria" overfor de tiltalte præsenterede sig som medlem af FARC i sig selv har lagt et vist pres på de tiltalte. Der er dog ikke grundlag for at antage, at "Maria" har truet de tiltalte eller lagt noget voldsomt pres på dem under forhandlingerne.

Ifølge retsplejelovens § 754 b, stk. 1 må den bistand, der af en agent tilbydes til eller de foranstaltninger, der træffes med henblik på at tilskynde nogen til at udføre eller fortsætte en lovovertrædelse, ikke bevirke en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

Efter retsplejelovens § 754 b, stk. 2 må en civil agent alene yde en bistand, der er yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen.

Under møderne i oktober 2013 i København har "Maria" haft en aktiv rolle i forhandlingerne med hensyn til drøftelserne om mængden af og prisen på kokain. "Maria" var indsat i sagen som mellemmand, der skulle introducere en politiagent, der kunne fortsætte kontakten med de tiltalte. Han har imidlertid under hele forløbet optrådt som den fremtrædende aktør. Således havde "Maria" også mellem de to møder med den engelske agent i december 2013 telefonisk kontakt med T1 angående kokainhandlens gennemførelse. "Maria" har tillige forklaret, at han mente, at han som agent var bemyndiget til at afslutte en handel med de tiltalte om en kokainleverance.

Imidlertid skal "Maria"'s bistand vurderes i forhold til lovovertrædelsens karakter. Indsættelse af en civil agent i en sag, som vedrører handel af store mængder kokain, må nødvendigvis indebære en større margin i forhold til agentens rolle, således at agenten kan fremtræde med den nødvendige troværdighed overfor de mistænkte.

Efter en samlet bedømmelse og særligt på baggrund af de mangelfulde oplysninger om forløbet i Colombia, kan det imidlertid ikke lægges til grund, at "Maria"'s rolle igennem forløbet har været i overensstemmelse med kravet om, at den bistand, der ydes af en civil

agent, skal være yderst beskeden, uanset at lovovertrædelsens alvorlige karakter må tages i betragtning.

Retten finder derfor, at der både i forhold til "Maria"'s adfærd under møderne i maj og august/september 2013 i Colombia, hvis den var udøvet på initiativ af dansk politi, og i forhold til "Maria"'s adfærd under møderne i København i oktober 2013 samt hans medvirken i forbindelse med møderne i december 2013 er tale om overskridelse af grænserne for en civil agents medvirken efter retsplejelovens § 754 b, stk. 2.

For så vidt angår den engelske politiagent finder retten på baggrund af det dokumenterede aflytningsmateriale og de afgivne forklaringer ikke, at der er grundlag for at statuere, at denne politiagent har medvirket til en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed, jf. retsplejelovens § 754 b, stk. 1. Retten lægger vægt på, at der under møderne på cafe Hollywood blev forhandlet kontant og intenst om prisen på kokainen og om fremgangsmåden i forbindelse med udvekslingen af ydelser, men at politiagenten ikke ses hverken at have truet de tiltalte eller er gået ud over, hvad der må antages at være normalt i en illegal forhandling af denne karakter.

Det bemærkes, at politiet i forbindelse med agentaktionen ikke ses at have tilsidesat formelle regler i relation til retningslinier for politiets anvendelse af meddelere, jf. fra Rigsadvokatens Meddelelse nr. 2 af 9. marts 2005. Disse retningslinier omfatter alene meddelere og ikke agenter, der er undergivet domstolskontrol.

Trods "Maria"'s overskridelse af grænserne for en civil agents medvirken findes der ikke at foreligge sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at fritage de tiltalte for ansvar. Retten lægger vægt på, at de tiltalte i forløbet, der strakte sig over flere måneder, har været ganske vedholdende for at gennemføre kokainhandlen i Danmark, og at de har presset på overfor "Maria" for at lave aftaler herom, både forud for møderne i oktober 2013 og i december 2013. Der er således ikke noget, der peger på, at de tiltalte ikke ville have gennemført kokainhandlen den 5. december 2013, såfremt "Maria"'s rolle havde været mere tilbagetrukket. Retten lægger tillige vægt på, at de tiltalte på flere tidspunkter, både under møderne i oktober og møderne i december og mellem disse møder, havde haft mulighed for at trække sig tilbage fra forhandlingerne.

Under henvisning til disse omstændigheder finder retten, at en domfældelse i dette forhold heller ikke vil være i strid med artikel 6, stk. 1 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Derimod finder retten, at overskridelsen af grænserne for "Maria"'s rolle i forløbet bør tillægges betydning ved straffastsættelsen.

Ad forhold 1 b (T3):

Det lægges til grund, at T3 efter aftale med T1 og sammen med T1 og T2 deltog i mødet med "Maria" den 29. oktober 2013 om eftermiddagen på Lundgrens Vinbar i København. Det fremgår af aflytningsmaterialet - og tillige af T3s forklaring - at der på dette møde var fortsatte drøftelser om en kokainhandel. T3 omtalte overfor "Maria" mulige aftagere af kokain og nævnte herunder, at han havde kontakt til præsidenten for Bandidos. Der blev i slutningen af mødet talt om, at de skulle mødes med "Maria" igen den følgende formiddag.

T3 har forklaret, at T1 pressede ham til at deltage i mødet på Lundgrens Vinbar. Han kendte ikke T1 særlig godt, men T1 var midt i oktober 2013 uanmeldt dukket op på tiltaltes bopæl og var begyndt at tale om, at tiltalte i forbindelse med en gammel hashesag havde en gæld til en fælles bekendt. T1, der ved samme lejlighed havde givet tiltalte en mobiltelefon, kontaktede den 29. oktober 2013 atter tiltalte via denne telefon og fortalte, at han skulle mødes med en person, som han gerne ville lave forretninger med. Det drejede sig om en handel med kokain, og T1 bad tiltalte om på mødet at spille en rolle som aftager af kokain og at give personen indtryk af, at tiltalte havde aftagere af kokain i rockermiljøet. Tiltalte blev under mødet klar over, at der blev talt om store mængder kokain, og han besluttede, at han ikke ville deltage i mere og ikke mødes med nogen den følgende dag. Han smed samme dag den telefon, som han havde fået af T1, ud.

Det lægges videre til grund, at der i november 2013 atter var kontakt mellem T1 og T3, idet de to mødtes den 7. november 2013 i Amsterdam. T3 har forklaret, at det atter var T1, der opsøgte tiltalte i anledning af den nævnte hashgæld. T1 har forklaret, at han tog til Amsterdam for at tale og feste med T3 og for at undskylde overfor T3, at han havde inddraget T3 i samtalen med "Maria" under mødet i København. Endvidere er det klarlagt, at T3 og T1 begge var i Marokko den 10. november 2013. De har begge forklaret, at de ikke mødtes i Marokko. Der foreligger ikke oplysninger om, at T3 har deltaget i forløbet omkring møderne i Aarhus den 4. og 5. december 2013.

Efter en samlet vurdering finder retten - på trods af, at T3 under mødet med "Maria" i København den 29. oktober 2013 aktivt har deltaget i drøftelser om en kokainhandel - at det ikke er bevist med en til domfældelse tilstrækkelig sikkerhed, at tiltalte havde forsæt til at medvirke til kokainhandlen som beskrevet i anklageskriftet. Retten lægger vægt på, at det ikke er godtgjort, at T3 har deltaget i forløbet udover mødet på Lundgrens Vinbar den 29. oktober 2013, der varede ca. 20 minutter. Det kan efter bevisførelsen ikke anses for bevist, at tiltalte ville have handlet i overensstemmelse med sine udtalelser på mødet.

Tiltalte T3 frifindes derfor i dette forhold.

Ad forhold 2 (T3):

T3 har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af tiltaltes forklaring og de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at T3 er skyldig i dette forhold.

Straffastsættelsen

Straffen fastsættes for T2 til fængsel i 9 år, jf. straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2 stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 2, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag liste B nr. 43, jf. straffelovens § 21.

Straffen fastsættes for T1 til fængsel i 10 år, jf. straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2 stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 2, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag liste B nr. 43, jf. straffelovens § 21.

Retten har for disse tiltaltes vedkommende i skærpende retning lagt vægt på, at der er tale om et professionelt organiseret forsøg på indsmugling af en meget stor mængde kokain.

Retten har taget hensyn til, at T1 har haft den ledende rolle, medens T2 har haft en mindre styrende rolle i forløbet.

Endelig har retten i formildende retning - som anført vedrørende skyldspørgsmålet i forhold 1 a - taget hensyn til, at der har foreligget ulovlig agentvirksomhed.

Retten tager udvisningspåstanden for så vidt angår T2 og T1 til følge, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, da udvisning ikke kan antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Indrejseforbuddet fastsættes for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 5.

Straffen fastsættes for T3 til fængsel i 1 år, jf. straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 3, jf. straffelovens § 89.

Straffen omfatter ikke reststraffen ved prøveløsladelsen den 8. september 2012, jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, nr. 1.

Retten har herved lagt vægt på, at der er tale om uligeartet kriminalitet.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T2 straffes med fængsel i 9 år.

Tiltalte T3 straffes med fængsel i 1 år.

Tiltalte T1 straffes med fængsel i 10 år.

Tiltalte T2 udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte T1 udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud for bestandig.

Hos tiltalte T3 konfiskeres en tromlerevolver af mrk. Smith & Wesson samt 18 skarpe patroner.

De tiltalte T2 og T1 skal betale de sagsomkostninger, der vedrører dem hver især.

Statskassen skal betale de af sagens omkostninger, der vedrører tiltalte T3.